Loveswept

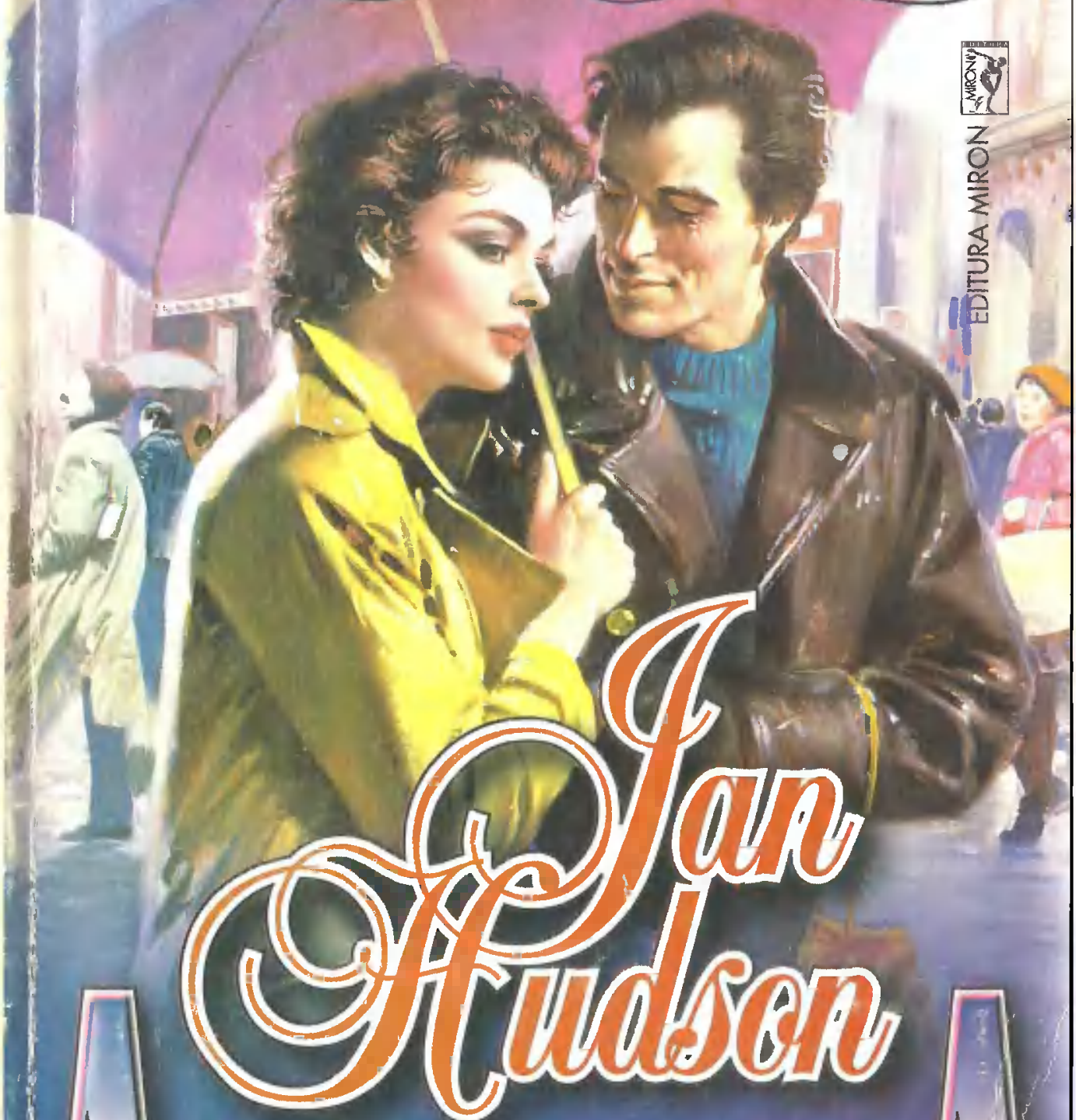

EDITURA MIRON

Jan Hudson

AVENTURA

JAN HUDSON AVENTURA

Ziua nu avea cum să fie mai rea decît fusese, hotărîse Need Chisholm cînd se așezase la masă cu berea în față, dar cînd în pragul barului său, *Asul din mînecă,* apăru o femeie pe jumătate dezbrăcată, se înveseli brusc! Pe o scară de la unu la zece, Kate Miller întrunea douăzeci de puncte. Avea părul de culoarea castanelor și ochii plini de secrete ce meritau descoperite, dar înainte de a-i face curte, trebuia s-o împiedice să fugă.

Cu plasturele de pe ochi și cu mustața lui de tîlhar, Need arăta dur, periculos și foarte masculin, dar Kate nu întîlnise niciodată un bărbat care s-o facă să se simtă mai în siguranță... și mai dornică să guste dulceața pasiunii stîrnite de el. Încercînd să-l ferească de pericol pe bărbatul pe care îl iubea, dar totodată dorind cu disperare să nu mai fie obligată să se ascundă de trecut, va găsi ea o cale să rămînă alături de eroul ei?

Lei 13900

ONE TOUGH TEXAN

by Jan Hudson

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Jan Hudson

Aventura

Traducere de Dora Sandolache

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: Daniela Şerban
Corector: Doina Călin

ISBN 973-95061-5-1

Capitolul 1

Ultimul lucru pe care Need Chisholm se aştepta să-l vadă, cînd îşi desprinse privirea de pe sticla de bere, era o femeie dezbrăcată. Şi totuşi ea stătea acolo, în pragul barului *Asul din mînecă*, cu formele trupului conturate de soarele după-amiezei care-i bătea din spate, formînd un nimb auriu în jurul părului ei castaniu, bogat.

Nu era chiar atît de beat, încît să aibă vedenii, aşa că-şi dădu pălăria pe spate şi se uită mai atent cu ochiul sănătos. Ea era tot acolo şi cerceta încăperea, cu spaima unei vulpi prinse în coteţul găinilor.

Need vru să se ridice şi să-şi ia politicos pălăria de pe cap, aşa cum îl învăţase mama lui, dar se gîndi că, la prima mişcare mai bruscă, ea s-ar speria şi ar fugi.

– Nu mai e nimeni aici în afară de mine, spuse el. Localul este închis miercurea, dar poţi să intri.

Încă sperioasă ca un mînz, ea făcu cîţiva paşi înainte, clămpănind cu încălţările pe podea. Abia atunci el observă că nu era chiar dezbrăcată. Zări o fîşie îngustă, despre care presupuse că era partea de jos a unui costum de baie bej, un prosop îngust, înnodat peste sîni, şi nişte pantofi de golf, care-i erau cu cel puţin cinci numere mai mari.

– Am... am nevoie de puţin ajutor, spuse ea.

– De ce? Ţi-ai pierdut echilibrul?

Era evident că ea nu pricepuse care era partea amuzantă din întrebarea lui. Îi aruncă o privire tăioasă, menită să-i închidă gura.

– Aş vrea să dau un telefon.

Fără să-şi ia ochii de la coama ei roşcată, el arătă cu capul spre peretele unde era instalat telefonul. Cînd se îndreptă către telefon, priveliştea deveni şi mai interesantă. Numai o fîşie îngustă, care nu reuşea să ascundă nimic, şi părul care-i ajungea pînă la jumătatea spatelui îi acopereau pielea frumos bronzată.

Întinse mîna să ridice receptorul, apoi o lăsă în jos. Umerii i se încovoiară şi-şi lăsă bărbia în piept. Oftă. El mai luă o înghiţitură din bere şi aşteptă. După o clipă, ea se răsuci pe călcîie şi se îndreptă către el, clămpănind din pantofii prea mari. Era o femeie pe cinste. În afară de trupul bine făcut, avea o faţă frumoasă, cu pomeţi înalţi, cu ochi mari, cafenii, şi o gură bine conturată.

– Ai putea, te rog, să-mi împrumuţi o fisă?

– Cum să nu.

Se ridică şi se căută în buzunarul blugilor. Cînd îi întinse moneda, observă că mîna ei tremura şi era zgîriată. O vînătaie îi colora obrazul.

– Pot să te mai ajut cu ceva?

– Mi-ar prinde bine cămaşa ta.

– S-a făcut.

Desfăcu capsele, cu o mişcare bruscă, şi îşi dezbrăcă rapid cămaşa albastră de bumbac.

– S-ar putea să fie puţin transpirată. Am lucrat în ea pe afară.

Îi întinse cămaşa.

– Sudoarea cinstită nu mă deranjează. Mulţumesc. Eu...

Tăcu brusc, se întoarse cu spatele la el şi trase cămaşa pe ea. Aruncă prosopul pe masă şi se duse iar la telefon, tropăind pe podeaua de lemn.

Need luă prosopul în mînă şi studie ţesătura albastră. *Tee Time*, citi el pe un colţ. Mai luă o înghiţitură de bere şi îşi întoarse capul spre femeia care dădea telefon. Ştătea cu spatele la el şi vorbea încet.

Îşi trase pălăria peste frunte şi se concentră asupra sticlei de bere. Toată povestea asta era cît se poate de ciudată, dar el văzuse lucruri şi mai ciudate la viaţa lui. În plus, ca şi cei mai mulţi oameni din acea parte a Texas-ului, cu excepţia tatălui său, îşi vedea de treburile lui. Era probabil o rămăşiţă din vechiul cod al Vestului.

– Reanimarea? ţipă ea.

Need îşi ridică privirea fără să vrea.

– *Operaţie de by-pass?*

El se încruntă.

– *Şase săptămîni?* O, Dumnezeule! Nu, nu, nu vreau cu altcineva. O să mai dau un telefon.

Puse receptorul în furcă, dar rămase multă vreme agăţată de el, tremurînd şi cu capul plecat. După cîteva minute, respiră adînc şi îşi îndreptă umerii.

Need studia atent eticheta de pe sticla de bere, dar auzea mişcările ei, după clămpănitul pantofilor. Se îndrepta către el. Scaunul din faţa lui se îndepărtă de masă, tîrît pe podea. Îşi ridică privirea şi o văzu aşezîndu-se şi proptindu-şi

bărbia în palme.

– Vrei să mai dai un telefon? întrebă el.

– Nu mai am cui să dau telefon.

– Nimănui?

– Nimănui. Absolut nimănui.

Ea oftă adînc.

– Am avut o zi îngrozitoare.

El încuviinţă din cap.

– Cunosc senzaţia. Şi eu am avut o zi grea. În cele din urmă m-am hotărît să mă aşez la masă şi să mă îmbăt. Te face să te simţi mai bine. Vrei să bei cu mine?

– Nu prea le am cu băutura. Dacă beau mai mult, vomit înainte să apuc să mă îmbăt. Aş bea totuşi ceva rece, dar nu am decît fisa asta.

Ea puse moneda, pe care i-o dăduse el, pe masă şi o împinse în faţa lui.

– Cum de ai primit fisa înapoi?

– Am dat telefon cu taxă inversă.

– Cu fisa asta poţi cumpăra aici cît *Dr. Pepper* vrei.

Ea zîmbi şi el avu senzaţia că primise o lovitură de topor între ochi. Dacă pînă atunci fusese de părere că ea arăta bine, acum îşi îmbunătăţise părerea. Pe o scară de unu la zece, ea întrunea douăzeci de puncte. Înainte să se fîstîcească precum un puştan, se ridică şi porni în direcţia

frigiderului, împleticindu-se pe picioare. Probabil era de la berea pe care o băuse, dar avea senzaţia că zîmbetul celei care stătea la masă avea o oarecare influenţă asupra mersului lui.

Mai scoase o sticlă de bere pentru el, o Cola pentru ea şi-n drum spre masă culese cîteva pachete de cartofi prăjiţi.

– Mulţumesc, spuse ea, luînd sticla de suc şi cartofii. Chiar mi-era puţin foame.

– Ţi-aş oferi un hamburger, dar Cliff şi Inez nu sînt aici, iar eu nu prea mă pricep să umblu la grătar.

Arătă cu capul spre grătarul, care era instalat la un capăt al barului.

– Cliff şi Inez?

– Mda. Ei se ocupă de local, dar Cliff este în San Antonio să se opereze de fiere, iar Inez s-a dus să-l ţină de mînă. Acum eu am cheile.

Ea îşi roti privirea în jur.

– Localul ăsta este al tău?

– Da. Localul ăsta şi patru bucăţi din spate.

– Bucăţi dé ce?

El pufni în rîs.

– Patru bucăţi de pămînt. O bucată are şase sute patruzeci de acri.

Ea făcu rapid cîteva calcule în minte.

– Ai peste *două mii şi cinci sute de acri?*

El ridică din umeri.

– Pentru început este suficient.

Ea se încruntă.

– Să începi ce?

– Să cresc vite.

– A, eşti crescător de vite.

– Aşa aveam în plan, dar Matt Dillon a murit azi-dimineaţă.

Ea mijì ochii, se uită la pieptul lui dezgolit, la plastronul negru de pe ochiul lui, apoi la uşă. El se gîndise că, dacă vorbea puţin despre sine, o s-o determine să vorbească şi pe ea. În schimb, ea părea gata s-o ia la fugă. Nu putea s-o condamne. Nu se răsese de o săptămînă şi probabil arăta ca naiba.

Îşi împinse pălăria pe ceafă, îşi aranjă mustaţa cu nodul degetului mare şi se rezemă cu coatele pe masă.

– Sînt puţin cam trăsnit, dar sînt inofensiv. Poţi să întrebi pe oricine mă cunoaşte. Matt Dillon era taurul meu de rasă. Ţi-am spus că şi eu am avut o zi îngrozitoare. Dis-de-dimineaţă m-am certat cu bătrînu' meu. Pe urmă, am aflat că, peste noapte, Cliff a avut o criză de fiere. Cei de la depozit mi-au trimis alte materiale în locul celor comandate pentru casa pe care mi-o construiesc. Am avut pană la camion. Şi, ca să pună capac la

toate, taurul pe care îl cumpărasem şi care m-a costat tot cîştigul pe anul trecut, a dat ochii peste cap şi a murit.

– De ce a murit?

– Să mă ia naiba dacă ştiu. I-a luat veterinarul cîteva probe de sînge şi l-am îngropat. Pe taur, nu pe veterinar.

– Te ocupi de pariuri?

– Nu. De ce?

– Ai spus că ai cumpărat taurul cu tot cîştigul tău.

El pufni în rîs.

– Era vorba despre premiile din circuitul de rodeo.

– A, înseamnă că eşti cowboy.

– Nu. M-am retras. Acum sînt crescător de vite. Sau cel puţin asta o să fiu cînd o să-mi cumpăr alt taur.

– Şi cînd o să fie asta?

– Nu ştiu. O să mă gîndesc după ce mă trezesc din beţie. Dar, mai întîi, trebuie să mă îmbăt. Sigur nu vrei nişte bere?

Se ridică în picioare.

Ea ridică din umeri.

– De ce nu? Nu poate să fie mai rău decît este.

Ba putea fi mai rău, se gîndi ea, privindu-l cum se împleticeşte către bar. Putea să fie omorîtă.

Dar nu voia să se gîndească la asta acum. Problemele ei imediate erau hainele, benzina şi destui bani de drum.

Oare ar putea face cumva să-l convingă pe cowboy-ul acesta s-o ajute? Părea destul de amabil, dar nu se simţea deloc în largul ei în prezenţa lui. Poate plasturele negru de pe ochiul lui sau mulţimea de cicatrice de pe bustul lui, sau mustaţa neagră, de haiduc, sau maxilarul neras erau cele care o făcea să-i tresară inima şi palmele să-i transpire. Sau poate era privirea directă a ochiului lui sănătos, de un albastru senin, care părea să nu scape nimic.

Sau poate era din cauza pieptului lui dezgolit. Slab, dar bine împachetat cu muşchi – dezvoltaţi de muncă, nu de exerciţii, presupuse ea. Era bine bronzat, iar smocul de păr cîrlionţat avea aceeaşi culoare întunecată ca şi părul care-i ieşea de sub pălărie.

Avea un mers legănat, sigur de sine, şi care emana o virilitate aproape palpabilă. Dur. Periculos. Atrăgător. Dacă n-ar fi avut mereu parte de necazuri din partea bărbaţilor, ar fi zis că el era cel mai sexy animal pe două picioare.

Dar ea avusese parte de pericole şi de emoţii cît să-i ajungă pentru toată viaţa, şi atributele masculine ale unui cowboy arătos erau ultimul

lucru la care să stea să se gîndească. O să bea cîteva pahare, o să-l convingă să-i dea cu împrumut lucrurile de care avea nevoie şi o s-o ia din loc.

Tresări cînd el puse pe masă două sticle de bere, un pahar pentru ea şi încă o pungă de cartofi. După ce-i turnă bere în pahar, el ridică sticla şi spuse:

– Dacă tot sîntem tovarăşi de pahar, cred că ar trebui să facem prezentările. Eu sînt Need Chisholm.

– Need? [1]. Este un nume neobişnuit.

– Vine de la străbunicul meu. Şi pe el îl chema tot Need. John Nehemiah Chisholm. Nu-mi dau seama cum s-a ajuns la Need de la numele lui, dar asta e situaţia. A fost un moşneag pe cinste. A trăit nouăzeci şi patru de ani. Probabil c-ar mai fi trăit încă zece, dar calul lui a călcat într-o groapă şi l-a aruncat din şa. Şi-a rupt gîtul. Localul acesta şi pămîntul pe care îl am erau ale lui. Le-am cîştigat de la el la un joc de poker.

– La un joc de poker? De la bunicul tău?

– Străbunicul meu. De ce nu? Aşa l-a cîştigat şi el. La un joc de poker, de la un bancher din Austin. Ca să fiu sincer, cred că a trişat.

---

1. Nevoie, necesitate.

– L-a trişat pe bancher?

Need zîmbi strîmb şi ea simţi cum i se opreşte inima din bătaie. Era cel mai sexy zîmbet pe care-l văzuse vreodată. Era puţin într-o parte şi-i săpa şanţuri lungi în obraji, lăsînd să se vadă un şir de dinţi albi.

– Nu m-ar mira deloc, spuse el. Dar eu vorbeam despre jocul nostru. Dintre mine şi el. Eu aveam numai paisprezece ani şi cred că m-a lăsat să cîştig. Dar mi-a făcut acte pe pămînt atunci, pe loc. Bineînţeles că a continuat să plătească el taxele şi să folosească pămîntul pînă a murit, dar în acte pămîntul era al meu.

– Dar de ce a trebuit să trişeze ca să cîştigi tu pămîntul? Nu putea să ţi-l lase prin testament, pur şi simplu?

El ridică din umeri.

– Moşul era vulpe bătrînă. Eu nu m-am înţeles niciodată bine cu tatăl meu şi cred că bătrînu' Need ştia că, dacă o să am ceva care să fie al meu şi nu va trebui să depind de tatăl meu, o să-mi pot vedea de viaţa mea. Localul acesta a fost întotdeauna asul meu din mînecă.

– Şi de aici numele *Asul din mînecă*?

– El i-a pus numele, nu eu. Oricum, se potriveşte.

Need luă o înghiţitură zdravănă din sticlă, se

aşează pe scaun şi aşteptă. Văzînd că ea nu spune nimic, zise:

– Eu ţi-am spus aproape toată povestea vieţii mele, dar încă n-am aflat cum te cheamă. Ai şi tu un nume?

Un nume. Un nume. Cu viteza unui calculator ea trecu în revistă o listă de posibilităţi, trecînd peste cele pe care le folosise deja: Nora, Rachel şi Jennifer. Bambi? Prea caraghios. Charlotta? Prea pompos.

Kate. Întotdeauna îi plăcuse numele Kate. Era un nume plăcut. Zîmbi.

– Numele meu este Kate.

– Numai Kate.

Ea aruncă o privire către reclamele de bere înşirate pe un perete.

– Miller. Kate Miller.

El se încruntă.

– Miller. Eşti rudă cu Miller din Boerne? Sau Miller este numele după soţ?

– Nu sînt căsătorită. Şi, cum nici măcar nu ştiu unde este *Bernie*, mă îndoiesc că aş avea vreo rudă pe acolo. Nu am familie, în afară de cîţiva veri de departe, în Idaho. Şi nu i-aş cunoaşte nici dac-ar intra acum pe uşă.

Parte din ceea ce spusese era adevărat. Avea cîţiva veri care, practic, erau nişte străini pentru

ea, dar ei locuiau în Oregon.

– Dacă nu eşti căsătorită, atunci înseamnă că a fost prietenul tău.

– Cine trebuie să fi fost prietenul meu? întrebă ea nedumerită.

– Cel care ţi-a făcut vînătăile alea pe faţă.

– Care vînătăi?

Îşi duse automat mîna la faţă. Gemu uşor.

– A, vînătăile astea. Nici nu mi-am dat seama că sînt acolo. Probabil le-am căpătat cînd am căzut. Ştii, e greu să faci ascensiuni în pantofi de golf.

Al naibii de greu. Dar ea nu căzuse din cauza pantofilor de golf. Probabil se lovise cînd căzuse de pe balcon... înainte să fure maşina doctorului şi să fugă. Se ridică grăbită în picioare.

– Ce-ai spune de încă o bere? Aduc eu sticlele.

El întinse mîna fulgerător şi o prinse de încheietură.

– Aduc eu berile. Nu aş vrea să mai *cazi* încă o dată.

Need porni în direcţia frigiderului şi Kate – deja se gîndea la ea însăşi ca fiind Kate Miller – se foi în scaun. Lucrurile începeau să se complice. Ce se întîmplase oare cu tipul de bărbaţi puternici şi tăcuţi? Cel de faţă părea puternic, dar era mai

vorbăreţ decît mătuşa ei, Molly.

Deşi, dacă sta să se gîndească, el se arătase suficient de discret. Nu pomenise nimic despre felul în care arăta, în afară de remarca de început, cînd îi spusese că-şi pierduse echilibrul. Precis că era curios. Dar dacă el nu deschidea discuţia, în nici un caz nu avea de gînd s-o înceapă ea.

Dădu pe gît restul de bere din sticlă. Se simţea puţin ameţită, dar era de înţeles, după toate prin cîte trecuse. Şi berea avea oricum obiceiul să i se urce repede la cap. În plus, nu mîncase nimic de... Oare nu trecuse decît o noapte? Desfăcu încă un pachet de cartofi prăjiţi.

El puse altă sticlă de bere în faţa ei şi, timp de cîteva minute, băură în tăcere.

– Ai mers mult pe jos? întrebă el.

– Poftim?

– Ai mers mult pe jos în pantofii de golf?

– Nu prea mult. Cam un sfert de milă, cred.

– Mmmm.

– Maşina a rămas fără benzină ceva mai încolo, pe şosea.

– Înţeleg. Chiar mă întrebam cum ai ajuns pînă aici.

– Cu o maşină. Pe urmă am mers pe jos.

– Mmmm.

– A rămas fără benzină. Trebuie să fac rost de

nişte benzină. Ai putea să-mi dai tu puţină, cu împrumut?

– Cum să nu. Billy Bob o să vină ceva mai tîrziu şi o să se ocupe el.

– Cine este Billy Bob?

– Un puştan care lucrează pentru mine, după ce vine de la şcoală. Poate să ia o canistră, să umple rezervorul şi să-ţi aducă maşina pînă aici.

– Cînd trebuie să vină?

– Cam peste cîteva ore.

Mintea începea să i se înceţoşeze puţin, dar de undeva sună un clopoţel de alarmă.

– N-am putea face noi asta? Trebuie neapărat să plec.

– Nu. După ce o să termin de băut, o să fiu prea beat ca să conduc. Şi cu asta... duse mîna la plasturele de pe ochi, nu percep prea bine distanţele nici cînd sînt treaz. Şi pe urmă, nu cred că ar trebui să mai mergi pe jos în pantofii ăia. Cred că ţi-au făcut bătături. Probabil că sînt incomozi.

– Foarte.

Ea mai luă o înghiţitură din pahar. Berea părea să-i mai atenueze durerea.

– Descalţă-i.

– Bună idee.

Se dezlegă la şireturi, scoase pantofii din pi-

cioare şi-şi răsfiră degetele.

– Ahh! Grozav!

– Te dor picioarele?

– Da.

El îşi trase scaunul mai aproape de ea, apoi se bătu cu palma pe coapsă.

– Pune-le aici să ţi le masez.

– A, nu. N-aş putea...

– E prea tîrziu să fii sfioasă. Urcă-le aici.

Se bătu din nou cu palma pe coapsă.

Ea se supuse. Mîinile lui erau tandre. Calde. Intime.

Need se uită cu atenţie la picioarele ei, apoi slobozi un şir de înjurături care l-ar fi făcut să roşească pînă şi pe Eddie Murphy.

Alarmată, ea încercă să-şi tragă picioarele, dar el o ţinu de glezne.

– Ce s-a întîmplat?

– Picioarele tale sînt numai tăieturi şi sîngerează, asta s-a întîmplat.

Ea îşi întinse gîtul şi-şi răsuci picioarele să-şi vadă tălpile.

– O, nu arată chiar aşa de rău.

– Nu arată rău? Vrei să te alegi cu vreo infecţie sau cu cangrenă?

Ea începu să rîdă.

– Nu o să capăt cangrenă, n-ai grijă. Mă pri-

cep. Sînt doar...

Îşi astupă grăbită gura cu mîna.

– Eşti ce?

– Sînt... rezistentă.

Zîmbi strîmb.

El pufni.

– Rezistentă sau nu, o să mergi pe glezne dacă nu te îngrijeşti de tăieturile astea.

Need se ridică în picioare, îi aşeză cu grijă picioarele pe scaun şi spuse pe un ton hotărît:

– Să nu mişti pînă mă întorc.

– Da, domnule doctor, am înţeles.

Încercă să-l salute şi se lovi peste nas.

El se întoarse cu o cratiţă cu apă, un săpun şi alte cîteva obiecte. Îngenunche pe podea, o spălă şi îi şterse picioarele cu grijă, le tratã cu peroxid, le unse cu alifie, apoi le înfăşură în suficient bandaj cît să ajungă pentru o mumie. Peste bandaje îi trase o pereche de şosete de bumbac.

– Cum e? întrebă el.

– Per-fect.

Chicoti amuzată.

– Acum pot să merg şi singură cu canistra de benzină. Zău că n-ar trebui s-o las pe marginea drumului.

– N-o să se atingă nimeni de ea. Dar dacă ai nişte haine în ea, aş putea să mă tîrîi pînă acolo şi

să ţi le aduc.

– Nu. N-am nici o haină. N-am haine, n-am acte de identitate, n-am carte de credit. Şi n-am nici un sfanţ în buzunar.

Se aplecă spre el şi îi făcu semn cu degetul. Cînd el veni mai aproape, ea şopti destul de tare:

– Dar am nişte jambiere în portbagaj.

Începu să rîdă în hohote.

– Arăţi ca naiba. Cum ai reuşit să te îmbeţi dintr-o sticlă şi jumătate de bere?

– Ţi-am spus. Nu prea le am cu băutura. Ca barman, sînt grozavă. Ca băutor, sînt de toată jena.

– Barman?

– Mda. Am lucrat ca barman în timpul colegiului. Eram al naibii de pricepută.

– Unde ai făcut colegiul?

– B... uh, Berkeley.

El zîmbi strîmb.

– M-am gîndit eu că eşti fată de California.

Zîmbi şi ea.

– Serios? Atunci ai ghicit, sînt din California.

Singura dată cînd pusese piciorul în California fusese într-o excursie, pe cînd era la liceu. Se strîmbă să-şi încerce muşchii feţei, care devenise ciudat de înţepenită, după care mai luă o înghi-

ţitură de bere.

Mai luă şi el cîteva înghiţituri, din sticla lui apoi întrebă:

– Barman, zici?

– Mda. Barmaniţă de mîna întîi. *Manhattan:* o parte vermut, două părţi de whisky şi un strop de biber... aaa, bitter. *Dry Stinger:* o parte suc de lămîie, două părţi lichior de mentă, şase părţi de brandy. *Daiquiri* cu gheaţă...

El începu să rîdă şi ridică mîinile în semn că se predă.

– Te cred. Pe aici se bea mai mult bere, bourbon, apă minerală şi *margarita.* Ce zici, te-ai descurca?

– Cum să nu. De ce?

– Am convingerea că ţie ţi-ar prinde bine o friptură, iar mie mi-ar prinde bine un barman.

Ea se strîmbă din nou.

– Oo, chiar mi-ar prinde bine o friptură. Un cotlet uite aşa de gros.

Măsură vreo patru centimetri între degete.

– Şi nişte piúre cu smîntînă.

El pufni în rîs.

– O să văd dacă pot să fac rost. Dar eu nu vorbeam despre carne, vorbeam despre bani.

Ea se încruntă şi-şi miji ochii.

– N-am nici un ban.

Îi făcu semn cu degetul, iar el se aplecă spre ea.

– Mai ţii minte? Ţi-am spus că n-am nici haine, nici bani. N-am nici un sfanţ. Dar am jambiere.

Pufni în rîs.

– Şi o geantă de golf. A, şi un snop de crose. Şi pantofi.

Îşi ridică piciorul bandajat.

Se uită sub scaun, pescui un pantof şi-l trînti pe masă.

– Joci golf? Ai putea cîştiga destui bani.

El zîmbi strîmb.

– Cred că ar trebui ca discuţia asta să aştepte pînă te trezeşti.

Ea se îndreptă de spate.

– Sînt pel-fect trează. N-am băut decît două beri.

– Cel puţin sînt sigur că n-o să bei tot cîştigul de la bar.

Ea se încruntă.

– Care cîştig?

– Cîştigul barului *Asul din mînecă*. Îţi ofer o slujbă temporară ca barmaniţă şi o cameră în spate unde să-ţi pui... prosopul. Ţi-ar prinde bine o slujbă în clipa asta, nu-i aşa?

– Da, dar... tu nici măcar nu mă *cunoşti.*

– Cum să nu. Bem împreună de cîteva ore, iar

eu mă pricep la oameni. Ajunge să mă uit o dată în ochii aceia mari, cafenii, ca să-ţi spun că eşti cît se poate de onestă. Ce-ai zice de încă o bere?

Need se ridică în picioare. Ea se uită la el prin lentilele de contact care-i ascundeau ochii albaştri şi spuse:

– De ce nu?

Capitolul 2

Cînd deschise ochii, constată că se afla într-un pat străin şi într-o cameră străină. Avea un gust acru în gură şi îşi simţea capul de parcă cineva i-ar fi pocnit o pungă de alune în urechi.

Îşi mîji ochii să privească în jur şi încercă să-şi amintească cine era şi unde era, dar prin lumina slabă, roşiatică, din încăpere, abia putea distinge conturul mobilei. Bîjbîi cu mîna după o veioză, o găsi şi aprinse lumina.

Camera era mică şi simplu mobilată cu un pat dublu, un dulap şi o noptieră. Veioza de ceramică pe care o aprinsese avea forma unei cizme de

cowboy şi un abajur din piele de vită, cu părul încă intact. Două rafturi care se întindeau pe un perete întreg se îndoiau sub greutatea celor cîteva zeci de trofee. Unul din colţurile camerei era ocupat de o şa, iar celălalt de un teanc de cutii de carton.

A, da. Camera din spate a barului *Asul din mînecă*. Şi Need. Need Chisholm. Îşi aminti de el. Dar cine l-ar fi putut uita?

Iar ea era... Kate. Kate Miller.

Îşi amintea vag seara trecută. Parcă îşi aducea aminte de un puşti pe nume Jimmy Joe sau Billy Joe... nu, Billy Bob, asta era... recuperase *Porsche*-ul şi făcuse un morman de sandvişuri.

Mîncase împreună cu Need şi petrecuseră restul serii bînd bere. *Bere*. Se cutremură. N-o să mai pună niciodată gura pe băutura asta nesuferită.

Înainte de miezul nopţii vomitase, după care împrumutase un tricou de la Need şi se tîrîse pînă în camera din spate. Pe el îl lăsase să bea în continuare.

Kate trase perdeaua de la fereastra de alături şi aruncă o privire afară. Nu văzu decît pîlcuri de stejari pitici pe fundalul cenuşiu al cerului. Se împletici înapoi în pat şi încercă să adoarmă din nou, dar creierul îi era deja treaz şi o luase razna.

Conştiinţa o sîcîia.

Nu-i dădea pace.

Fusese martoră la o crimă. *Din nou*, fir-ar să fie! De ce, din toată lumea asta, trebuise ca tocmai ea să se afle pe balconul acela? Ar fi trebuit să procedeze ca orice bun cetăţean, să dea telefon şi să anunţe crima. Dar avusese ghinionul să afle că nu era chiar atît de simplu şi de uşor să fii un bun cetăţean. Fiindcă avusese ocazia să-i vadă pe doi criminali omorînd un pacient, în tura ei de spital, viaţa ei personală şi profesională se transformase într-un coşmar permanent.

Trăise un an întreg sub pază armată ca să poată depune mărturie împotriva grangurilor implicaţi în crimă. Apoi, după ce fusese de nenumărate ori ameninţată cu moartea, trebuise să fie inclusă într-un program de asigurare a securităţii martorilor. Îi venise foarte greu să ia o asemenea hotărîre. Trebuise să renunţe la tot: la nume, la familia ei, la o slujbă care îi plăcea... şi la logodnicul ei.

Deşi înţelegea motivele pentru care Mark preferase să renunţe la ea, în loc să se ascundă împreună – el era în ultimul an de specializare la o clinică de hematologie – gestul lui o duruse cel mai mult. O slujbă, un loc, chiar şi un nume nou, asta putea tolera. Familia ei se reducea deja la

cîteva rude cu care avea prea puţin în comun şi cu care se vedea foarte rar. Dar Mark era altceva...: făcuseră planuri împreună.

În ultimii trei ani, coşmarurile se ţinuseră lanţ. Tocmai cînd începea să se simtă în siguranţă, să se obişnuiască cu noua ei viaţă, intervenea o nouă criză. Se mutase şi-şi schimbase identitatea atît de des, încît era de mirare că mai ţinea minte numele pe care le căpăta:

Şi acum, asta.

Dumnezeule! Oare n-o să se sfîrşească niciodată?

Îşi apăsă palmele pe ochi şi încercă să alunge din minte imaginile pe care le văzuse cu o zi în urmă. Dar scena era întipărită în mintea ei. Glonţul care traversase curtea. Bărbatul acela cu pistolul în mînă ieşind în fugă. Expresia de pe faţa lui cînd îşi ridicase privirea şi dăduse cu ochii de ea. Bocănitul rapid al bocancilor lui pe scări cînd urcase după ea.

O durere familiară îi răsuci stomacul. Iar medicamentele pe care le lua pentru ulcer se aflau în dulapul de baie din noul ei apartament. La multe mile distanţă.

Fir-ar să fie!

Conştiinţa deveni şi mai insistentă. Ea încercă să se împotrivească. Brian Silva, omul ei de le-

gătură din biroul federal al Statelor Unite, se afla la reanimare, iar ea învăţase să nu aibă încredere în *nimeni* altcineva. Nici măcar în cineva care pretindea că o iubeşte.

Încercă din nou să adoarmă.

Degeaba.

Conştiinţa o înţepa ca un băţ ascuţit.

Doctorul care locuia vizavi de apartamentul ei şi amanta cu care se afla în acea miercuri de dimineaţă ar putea să zacă acolo zile întregi. Putea cel puţin să dea un telefon anonim şi să anunţe crima.

Nu, nu. O să-l caute cineva pe doctorul Weber, dacă n-o să apară la serviciu.

Brusc, îi veni un gînd îngrozitor. Dacă nu erau morţi, dacă erau numai răniţi? O, Doamne! Nu se gîndise la o asemenea posibilitate. Trebuia să dea un telefon.

Dar nu de aici. Cu echipamentul sofisticat de care dispunea poliţia în zilele astea, ar putea localiza imediat telefonul de la care suna.

Billy Bob pusese cîţiva litri de benzină în rezervorul *Porsche*-ului ei, destul cît să caute un telefon la cîteva mile depărtare, să sune la poliţie şi să vină înapoi înainte să i se observe lipsa.

Cînd coborî din pat, întreg corpul ei protestă din cauza loviturilor şi a zgîrieturilor pe care le

căpătase cînd căzuse din balconul de la etajul al doilea. Ignoră disconfortul. Putea să suporte durerile fizice. Acestea erau infinit mai uşor de îndurat decît alternativa.

Scotoci prin dulap, încercînd să găsească ceva de îmbrăcat. Nu găsi altceva mai bun decît o pereche de pantaloni strînşi pe picior şi un tricou portocaliu, decolorat.

Intră în baia minusculă, se uită lung la duş, după care se mulţumi să-şi arunce nişte apă rece pe faţă şi să facă gargară cu apă de gură. O vînătaie urîtă îi colora obrazul stîng, dar nu avea nici un fel de farduri ca s-o ascundă. Părul îi era groaznic de ciufulit. Îl pieptănă de cîteva ori cu o perie de-a lui Need, apoi şi-l prinse la spate cu un şnur de mătase.

După ce ieşi din baie, se opri o clipă în uşa camerei, trase cu ochiul şi ascultă cu atenţie.

Nu se simţea nici o mişcare. Singurul zgomot era un bîzîit uşor care venea de la lămpile cu neon de pe pereţi. Unde era Need? Coborî la bar în vîrful picioarelor. Masa la care stătuseră amîndoi era goală. Probabil acum dormea şi el în cealaltă încăpere din spatele barului.

Avea nevoie de o fisă pentru telefon. Se rugă s-o găsească pe cea din seara trecută pe masă.

Dispăruse.

Fir-ar să fie!

Blestemînd fiecare scîrţîit al podelei de lemn, se furişă în spatele barului ca să umble în tejghea. Oricît se străduise, sertarul scîrţîi cînd îl deschise. Îngheţă şi rămase să asculte.

Linişte.

Respiră uşurată şi aruncă o privire la teancul de bancnote din sertar. Ce uşor ar fi fost să-i bage pe toţi în buzunar, să se urce în maşină şi să plece în cea mai mare viteză.

Dar Jennifer Barton... nu, nu, Kate Miller, trebuia să ţină minte asta, nu era hoaţă. Iar aici era în siguranţă. Oftă, luă o monedă şi închise sertarul.

– Aş putea să te ajut cu ceva? întrebă o voce guturală.

Kate tresări şi ţipă scurt, de parcă fusese împuşcată. Fisa îi scăpă din mînă, căzu pe podea şi se rostogoli pînă în mijlocul salonului. Ea duse mîna la piept să-şi potolească bătăile inimii şi urmări cu privirea moneda care se opri lîngă picioarele desculţe ale lui Need Chisholm.

– M-ai speriat îngrozitor. Voiam... am vrut să mai împrumut o fisă. Pentru un telefon. Eu...

Inima îi bătea nebuneşte şi genunchii abia o ţineau. Îşi ridică încet privirea spre el. Degetele de la picioare nu erau singurele goale. Nu avea pe el

decît un şort alb şi plasturele negru de pe ochi.

O cuprinse o senzaţie ciudată şi nu mai putu rosti nici măcar un cuvînt. Parcă i se lipise limba de cerul gurii. Inima începu să-i bată şi mai tare.

Ciudat. Foarte ciudat, pentru că trupurile bărbaţilor, dezbrăcate pe de-a-ntregul sau numai în parte, nu aveau secrete pentru Kate. Ca soră medicală, văzuse sute... nu, *mii* de trupuri bărbăteşti. Şi nu petrecuse ea cîteva ore bune, puţin mai devreme bînd bere cu Need? Şi nu-l văzuse dezbrăcat pînă-n brîu?

Dar momentul avea o notă de intimitate care o copleşea. Zvelt şi musculos, bine clădit şi bronzat, trupul lui arăta minunat, da. Sexy, da. Dar ceva mai mult decît pielea lui îi capta atenţia. Ceva pămîntesc şi elementar, o anume calitate masculină care radia dinspre el. O tulbura. O provoca.

Privirile li se întîlniră.

Într-o clipă, toate spaimele, toate grijile, toate necazurile din viaţa ei se topiră şi încetară să mai existe. Bărbatul acesta, clipa aceasta o umplură cu noi frumuseţi, cu noi promisiuni. Trupul ei gustă senzaţia din plin. O stare de linişte o îmbătă cu o mulţumire pe care n-o mai simţise de ani de zile. Zîmbi.

Zîmbi şi el.

– Ce părere ai de o ceaşcă de cafea? Tocmai am pus filtrul în priză. Pînă dai tu telefon, o să fie gata.

Ridică fisa de jos şi i-o întinse.

Telefonul ei?

Realitatea îi alungă starea de mulţumire. Un val de acid îi năvăli în stomac. Luă moneda.

– Uh, mulţumesc, dar aş prefera un pahar cu lapte.

– Trebuie să fie nişte lapte în frigider. Este şi şuncă, şi ouă, dar nu ştiu cum să umblu la aragaz, fir-ar să fie.

Kate începu să rîdă.

– O să încerc eu. Cînd eram la liceu, lucram la sfîrşit de săptămînă într-un chioşc unde se vindeau hamburgeri.

– Barman, bucătăreasă. Eşti o femeie cu multe talente. Dacă ai reuşi să rezolvi problema cu grătarul ăla, stomacul meu ţi-ar fi foarte îndatorat. Dar mai întîi dă telefon. Eu mă duc să fac repede un duş.

Ea ezită, aşteptînd să-l vadă plecat. El se rezemă de bar, fără să pară deloc grăbit şi deloc jenat de ţinuta pe care o avea. Oare credea că o să-i jefuiască tejgheaua dacă pleca?

– Mda, cred că o să dau acum telefonul acela. Sau poate vrei să-ţi pregătesc mai întîi micul

dejun? Cred că aşa ar fi cel mai bine. Stai să arunc o privire la grătar.

El ridică palma în sus a protest.

– Nu e nici o grabă. Nici nu s-a crăpat de ziuă. Dă întîi telefon.

– Telefonul...

Aruncă o privire către telefonul din colţul barului.

– Da, telefonul. Bine, s-a făcut. Mă duc să dau telefon.

Aşteptă. El nu schiţa nici o mişcare.

– Este interurban? Îţi mai trebuie bani?

– Nu. Dau cu taxă inversă.

Se îndreptă spre telefon.

Kate ridică receptorul, apoi aruncă o privire peste umăr. Need stătea încă rezemat de bar şi se uita la ea. Se întoarse cu spatele la el şi formă numărul ei de acasă. Lăsă telefonul să sune de vreo zece ori, apoi trînti receptorul în furcă şi se întoarse către Need.

– La naiba! Nu e nimeni acasă. Mi-era teamă că aşa o să se întîmple.

Aruncă o privire furişă către el să vadă dacă o crezuse.

El o privea încruntat. Stomacul ei se făcuse ghem.

– Nu ai încercat să-l suni pe ticălosul acela,

nu-i aşa? întrebă el.

– Care ticălos?

– Cel care te-a lovit.

– Care m-a... O, nu. Nu, bineînţeles că nu. Am încercat s-o sun pe o prietenă, dar e plecată din oraş. Speram...

Vorbea prea repede. Se opri şi respiră adînc.

– Speram că şi-a scurtat călătoria, dar nu am avut noroc. Cred că va trebui să mă mai suporţi o vreme.

El zîmbi în colţul gurii.

– N-aş spune că este vorba să te suport. Dar dacă tot o să fim tovarăşi de pahar, va trebui să înveţi să faci faţă la băutură ceva mai bine.

Kate începu să rîdă şi ridică din umeri.

– Ce pot să spun? Niciodată n-am fost în stare să mă împac cu ea.

Need, acum îmbrăcat în blugi şi cu o nouă cămaşă albastră, de bumbac, luă ultima înghiţitură de omletă şi împinse farfuria deoparte.

– Hei, a fost foarte bună. Cel mai bun mic dejun pe care l-am mîncat de nu mai ştiu cînd. Eşti o bucătăreasă grozavă. Ce noroc am avut că

s-a întîmplat să te opreşti aici.

Kate zîmbi.

– Aşteaptă pînă guşti din hamburgeri. Şi să vezi ce ştiu să fac la cuptorul cu microunde.

– Nu am cuptor cu microunde.

– Cum poţi trăi fără el?

El ridică din umeri.

– Mănînc la restaurantul din oraş, desfac o cutie de sardine sau îmi fac un sandviş. Seara se servesc aici hamburgeri şi cartofi prăjiţi. Inez îmi pregăteşte din cînd în cînd cîte ceva special. Mă descurc.

– Dieta ta nu pare prea sănătoasă.

– Vorbeşti exact ca sora mea.

– Înseamnă că se pricepe. Locuieşte prin apropiere?

– În San Antonio. Destul de aproape ca să ne vedem din cînd în cînd, dar destul de departe ca să nu vină peste mine cu cratiţele cu mîncare. Oricum, nici ea nu prea are timp să gătească. Este doctoriţă.

Kate încremeni.

– Doctoriţă?

– Da. Oftalmolog. Şi încă una foarte bună.

Îşi duse mîna la plasturele de pe ochi.

– Ştiu din proprie experienţă.

– Ce s-a întîmplat cu ochiul tău?

– Trăsnet.

– Ai fost lovit de *trăsnet*?

El începu să rîdă.

– Aşa mi s-a părut. Dar nu, Trăsnet este un taur. Cel mai rău, cel mai viclean din circuit. M-a dat gata. S-a întîmplat acum cîteva săptămîni, în timpul unui rodeo din Tulsa.

Înălţă din umeri.

– Oricum aveam de gînd să mă retrag într-un an-doi. Trăsnet nu a făcut decît să-mi grăbească puţin decizia. Plasturele a fost ideea surorii mele, Sarah. A zis că o să mă facă să arăt misterios şi sexy.

Îşi înălţă o sprînceană către ea şi zîmbi într-o parte.

– Ce zici, a avut dreptate?

Zîmbetul lui era molipsitor.

– Absolut. Foarte misterios şi grozav de sexy.

– Preferam un ochi bun.

Se pocni cu palmele peste coapse şi se ridică de pe scaun.

– Trebuie să mă duc în oraş, să văd dacă pot să descurc treaba cu cheresteaua pentru casă. Vrei să mergi şi tu? Barul nu se deschide pînă la două. Avem timp suficient.

Kate trase de tricoul decolorat cu care era îmbrăcată şi ridică piciorul încălţat în şosetă.

– Aşa?

– Mmmm. Înţeleg ce vrei să spui. Ce-ai zice să-ţi cumpăr ceva de îmbrăcat?

– Dar eu nu am nici un ban... Pescui din buzunar moneda cu care încercase să dea telefon. În afară de asta.

Aşează moneda pe masă şi o împinse către el.

Need începu să rîdă.

– Păstreaz-o, poate vrei să mai dai vreun telefon. Poţi să-mi dai banii înapoi mai tîrziu. Fă o listă cu ce mărimi porţi, pînă îmi iau cheile şi pălăria. Mai ai nevoie de ceva?

– Mi-ar prinde bine o periuţă de dinţi. Şi un set de lentile, dimpreună cu nişte soluţie.

El se uită cu atenţie la ochii ei.

– Porţi lentile de contact?

– Numai dacă vreau să văd.

Kate aşteptă pînă ce camionul lui Need dispăru din vedere, apoi fugi să-şi ia cheile de la maşină... mă rog, de la maşina doctorului. Brusc, se opri în loc. Nu putea să umble ziua în amiaza mare într-un *Porsche* roşu cu plăci aurii care se vedeau de la o poştă. Cineva o să observe cu

siguranţă. Poate că maşina fusese deja dată în urmărire.... dacă fuseseră descoperite cadavrele.

Trebuia să-şi scoată din minte cele întîmplate cu doctorul şi cu amanta lui, şi să se ocupe de propria ei supravieţuire.

Dar nu putea. Trebuia să facă ceva.

Îşi înălţă capul şi începu să se plimbe de colo-colo, încercînd să hotărască ce avea de făcut. Îi veni o idee. Se uită spre sertarul de la tejghea.

– Ei, la naiba! Ce înseamnă cîţiva bani în plus?

Luă un pumn de monede şi se îndreptă din nou către telefon.

După cîteva clipe, răspunse o voce piţigăiată:

– Cabinetul doctorului Weber.

– Domnul doctor este acolo? întrebă Kate. Trebuie să vorbesc cu el neapărat. Este ceva urgent.

– O, îmi pare rău. Doctorul Weber este plecat în vacanţă. O să lipsească o vreme. Dar puteţi să vorbiţi cu doctorul Markham. Aş putea...

Kate trînti receptorul în furcă, se rezemă de perete şi se lăsă să alunece încet pe podea. *Vacanţă?* Îşi îngropă capul în palme. Dumnezeule! Puteau să zacă acolo zile întregi. Nu avea de ales. Trebuia să dea telefon la poliţie.

Stai! Mai era o cale.

Se ridică în picioare, îşi şterse palmele de transpiraţie, mai scoase o monedă din buzunar şi formă încă un număr.

– Apartamentele Cedarcliff. Administratorul la telefon. Cu ce aş putea să vă ajut?

– Au avut loc nişte împuşcături în apartamentul patru, ţipă Kate, aproape isteric. Apartamentul doctorului Weber. S-ar putea să fi fost împuşcat cineva. Repede! Repede!

Închise rapid telefonul şi începu să se roage.

Need îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, cercetă din ochi rafturile de lenjerie intimă, îşi coborî privirea pe lista cu mărimi dată de Kate, apoi se uită din nou spre lenjerie. Prefera să încerce să prindă cu lasoul un taur Brahma decît să se afle aici.

– Aş putea să-ţi fiu de vreun ajutor? întrebă o voce de femeie.

Se răsuci pe călcîie şi o văzu pe Stella Delaney lîngă el, zîmbind uşor amuzată. Stella, soţia judecătorului Ed Delaney, era proprietara magazinului în care intrase. Ea şi Ed erau vechi prieteni de familie.

– De unde ţi-ai dat seama? întrebă el.

Ea începu să rîdă.

– Pentru că arăţi de parcă te-ai fi rătăcit. Cauţi un cadou pentru o doamnă?

– Nu chiar. O prietenă de a mea... şi-a pierdut bagajele. Şi are nevoie de îmbrăcăminte, începînd de la piele. Mi-a dat aici lista cu măsuri.

Puse hîrtia în mîna Stellei.

– Cred că ar trebui să iau cîte două din fiecare. Strictul necesar. O să fie barman la *Asul din mînecă* pînă ce se pune Cliff pe picioare.

– Ai putea să-mi mai spui cîte ceva despre ea?

Need se încruntă. Nu prea avea chef să dea amănunte despre viaţa lui sau despre Kate la jumătate din ţinut. O cunoştea pe Stella şi pe soţul ei de o viaţă. Femeia asta era cea mai mare bîrfitoare din zonă.

– Ce-ai vrea să ştii?

Ea păru nemulţumită de atitudinea lui reţinută.

– Vîrsta, culoarea ochilor, a părului, a tenului, gusturi personale. Trebuie să ştiu cum să aleg modelele şi culorile.

– Ah! Mm, cred că are vreo treizeci de ani. Are părul de culoarea mierii, cu şuviţe mai deschise la culoare prin el. Foarte lung. Şi mătăsos. Frumos. Şi are ochii castanii. Tenul e destul de bronzat. Un bronz plăcut. Aproape auriu. Gusturi

personale? La naiba! Asta nu mai ştiu.

– Îi plac modelele romantice? Sau ceva mai clasic? Sau este stilul sportiv? Poate că este stilul dramatic.

Nu se gîndise niciodată că era atît de complicat să cumperi nişte lenjerie intimă.

– La naiba, Stella! Nu ştiu nimic despre gusturile tipei.

Pufni în rîs cînd îşi aduse aminte de singurele haine cu care o văzuse îmbrăcată.

– Se pricepe puţin la golf, poartă bikini cu sfoară şi arată bine în albastru. Este din California. Asta te ajută cu ceva?

Ea îşi ţuguie buzele.

– Oarecum. Cîţi bani ai?

– Nu te lăsa purtată de val.

Îi întinse o carte de credit.

– Îţi sînt foarte recunoscător, Stella.

– Mă bucur că-ţi pot fi de ajutor, dar cu o condiţie. Ed vrea să stea de vorbă cu tine. Vrei să treci pe la biroul lui, fiindcă tot eşti în oraş?

Need îşi aranjă pălăria şi îşi înfipse degetele în buzunarele din spate ale blugilor.

– Asta nu are nimic de-a face cu înscrierea în cursa pentru alegerea şerifului, nu-i aşa?

– O să-l las pe Ed să-ţi spună. Dar, Need, tu ai fi un şerif grozav. Toată lumea din ţinut te cu-

noaşte pe tine şi familia ta. Eşti foarte respectat. Şi n-am vrea, în nici un caz, ca Dwight Hobbs să cîştige alegerile.

– O, nu ştiu. Nu cred că Dwight ar fi chiar atît de nepotrivit.

Stella îşi dădu ochii peste cap a exasperare.

– Ar fi o adevărată ruşine, şi tu ştii asta. Ultimul termen pentru depunerea candidaturilor este poimîine.

Îl atinse pe braţ.

– Te rog să te gîndeşti la asta.

– O să mă gîndesc. De cît timp ai nevoie ca să aduni lucrurile pentru prietena mea?

– Cam tot atît timp cît îţi trebuie ţie să stai de vorbă cu Ed. O să-ţi fac chiar o reducere.

Need zîmbi.

– Am impresia că încerci să mă şantajezi.

Stella se mulţumi să rîdă.

Ieşi din magazin şi traversă piaţa către biroul judecătorului. În realitate, se gîndise destul de mult la candidatura pentru postul de şerif. Pe la unu noaptea se gîndise că va avea nevoie de un alt venit în afară de cîştigurile de la *Asul din mînecă*, să se pună pe picioare. Mai ales că Matt Dillon murise şi nu putea conta pe cîştiguri din vînzarea animalelor de rasă.

Ideea de a intra în politică îl lăsase întotdeauna

rece. Aceasta era sursa certurilor continue dintre el şi tatăl său. Dar candidatura pentru postul de şerif era altceva. Era cît se poate de sigur că nu aspira să meargă la Washington şi să calce pe urmele tatălui său, dar un mandat sau două de şerif era o variantă pînă ce o să-şi pună ferma pe picioare.

Cu cît mai mult se gîndea la asta, cu atît ideea îi plăcea mai mult.

Kate deschise uşa şi Need intră ţinînd în braţe trei cutii enorme, galbene, cu inscripţia *Stellar Fashions*.

– Dumnezeule mare! exclamă ea, urmîndu-l în camera din spate, cred că ai cumpărat tot magazinul.

– Nu eu. Stella. Este proprietara magazinului şi ea a ales totul. Zicea ceva despre o mulţime de culori şi mărimi. Şi dacă ceva nu-ţi vine bine, putem să le ducem înapoi.

Aruncă cutiile pe pat şi scoase o pungă mai mică dintr-una dintre ele.

– Ţi-am cumpărat şi asta. O perie, un aparat de ras, un ruj şi alte mărunţişuri. Sper să fi ales

bine culoarea. M-am orientat după un catalog pe care-l au acolo.

– Sînt sigură că totul este perfect.

Zîmbi.

– Aş putea să te îmbrăţişez pentru asta.

Un zîmbet uşor îi ridică un colţ al gurii.

– Cred că n-aş avea nimic împotrivă.

Rîzînd, îşi aruncă braţele de gîtul lui, cu intenţia să-l îmbrăţişeze scurt, prietenește, şi să-l bată cu palma pe spate. Dar de la intenţie pînă la execuţie, ceva se schimbă. El o cuprinse în braţe şi o ţinu strîns.

Trupul lui era puternic şi îi dădea o imensă senzaţie de siguranţă. Căldura generată de el îi încălzi părţile intime, de mult îngheţate.

Ştia că trebuie să se desprindă de el, dar forţa magnetică emanată de corpul lui o ţinea lipită de el. Un fel de energie plină de tandreţe se scurgea din trupul lui către al ei. Îşi permise o clipă de inconştienţă, oftă şi-şi culcă fruntea pe umărul lui.

Dumnezeule! Ce bine era să te rezemi de cineva. Cineva la fel de solid ca o stîncă de granit.

Tăceau amîndoi.

Capitolul 3

Need alungă senzaţiile sexuale care păreau să dea năvală, pentru că, slavă Domnului, Kate era o femeie foarte atrăgătoare, şi o ţinu în braţe pur şi simplu. Îşi dădu seama că, în clipa aceea, ea avea nevoie de o fiinţă umană, caldă, căreia să-i pese, nu de un bărbat pentru o noapte. Asta nu însemna că, în alte condiţii, nu ar fi oricînd gata să-i stea la dispoziţie ca amant. În cele aproximativ douăzeci şi patru de ore de cînd intrase în bar, clămpănind din pantofii aceia de golf, se trezise de cîteva ori imaginîndu-se cu ea în pat, mîngîind cu palmele pielea aceea moale, sărutată

de soare, răsfirînd cu degetele bogăţia aceea de păr, sărutîndu-i buzele pline.

În ciuda bunelor sale intenţii, mîna lui se mişcă şi descrise un cerc pe spatele ei. Potoleşte-te, Chisholm! îşi spuse el şi mîna îi încremeni.

Probabil că ea simţise pericolul, fiindcă se desprinse din braţele lui. Dar încă zîmbea. Slavă Domnului! Femeia asta avea destule necazuri şi fără să-l mai adauge pe el pe listă.

– Need, o să-ţi dau banii înapoi pe astea îndată ce... îndată ce o să pot.

– Ştiu.

O atinse uşor sub bărbie, apoi îşi înfundă repede mîinile în buzunarele de la spate, să nu fie tentat să o atingă din nou.

– Mama lui Inez a spus că o să vină aici mai tîrziu, să se ocupe de grătar pe seară, cînd o să fie aglomeraţie.

Kate încuviinţă din cap.

– Cît de aglomerat este de obicei?

– N-aş putea să-ţi spun exact. Dar joia este de obicei mai puţină lume decît vinerea şi sîmbăta seara.

– Să nu-ţi faci nici o grijă. Pot să mă descurc.

– M-am gîndit eu că poţi.

Îşi aranjă pălăria mai bine pe cap.

– Eu o să mă duc să lucrez la casă. Echipa

care toarnă fundaţia vine în dimineaţa asta.

– Ai rezolvat încurcătura cu materialele de construcţie?

– Nu mai e nici o problemă. Cei de la depozit îmi trimit materialele comandate, după-amiază.

Ştia că trebuia să plece, dar picioarele lui refuzau să coopereze. Ea arăta atît de neajutorată aşa cum stătea acolo, în cămaşa aceea veche şi în pantalonii aceia decoloraţi.

– Ei, dacă semeni cu sora mea, ştiu că arzi de nerăbdare să probezi hainele cele noi şi să iei pe tine ceva mai ca lumea.

Ea îşi analiză îmbrăcămintea cu o privire încruntată, întinse de tricoul decolorat, apoi îşi ridică privirea spre el.

– Presupun că nu am fost foarte elegantă zilele astea două. N-aş vrea să-ţi sperii clienţii.

Îşi netezi părul cu un gest semiinconştient şi îşi întoarse privirea în altă parte.

Ei, ce naiba! Nu cumva avea lacrimi în ochi? Nu putea suporta s-o vadă aşa. Îi întoarse bărbia spre el.

– Să-mi sperii clienţii? Glumeşti? Chiar dacă ai fi îmbrăcată într-un sac de făină, cînd o să se ducă vestea că am un barman aşa de arătos, o să trebuiască să-i alung cu biciul. Eşti o femeie frumoasă, Kate Miller. Mai ales în...

Se opri şi tuşi încurcat, înainte să facă o gafă şi mai mare, dacă amintea de ţinuta ei sumară pe care o avusese la sosire.

– Cred că ar trebui să plec.

– Mai ales în ce?

În ochii ei se aprinse o lumină ironică.

– Mai ales în... prosopul de golf, zîmbi el.

Se răsuci pe călcîie şi se îndepărtă grăbit.

Rîsul ei plăcut îi răsună în urechi toată după-amiaza. Şi, amintindu-şi cum arăta în prosopul acela de golf, se lovi de două ori cu ciocanul în degete.

Puţin după ora cinci, Kate, îmbrăcată în pantofi sport noi, pantaloni kaki strînşi pe picior şi o bluză albastră, tricotată, întindea încă o halbă de bere unuia dintre cei aproape şase consumatori, toţi bărbaţi de diferite vîrste, şi punea banii în sertarul de la tejghea.

Clientul, un bărbat între două vîrste, îmbrăcat în nişte blugi prăfuiţi şi o cămaşă în carouri, îşi dădu pălăria pe spate.

– Mulţumesc, doamnă. Îmi pare rău să aud că Cliff are necazuri, dar tu faci ca locul acesta să

arate mai frumos decît înainte.

– Mulţumesc.

Ea zîmbi, dar păstră o atitudine distantă, aşa că bărbatul plecă şi se aşeză din nou la masă, lîngă cei doi prieteni ai săi. Îndemînarea de barman îi revenise repede, inclusiv arta de a fi prietenoasă şi serviabilă cu clienţii, fără a le da idei.

Localul se animase în ultima jumătate de oră, dar nu fusese prea aglomerat în după-amiaza aceea. Avusese suficient timp să studieze ziarul din San Antonio din scoarţă în scoarţă. Nu scria nimic despre nici o crimă sau despre împuşcături. Poate că ziarul ieşise de sub tipar înainte de aflarea veştii. O să se uite la ştirile de la ora şase.

– Bună. Eu sînt Ida Galloway.

Kate îşi înălţă privirea şi văzu lîngă bar o femeie mărunţică. Nu avea mai mult de un metru cincizeci înălţime. Era încălţată în pantofi cu talpă de crep şi avea cel puţin şaptezeci de ani, dar trupul ei emana energie şi ochii de un albastru-deschis, înfundaţi în faţa ridată de soare şi de vîrstă, străluceau de viaţă.

Ida îi întinse mîna.

– Sînt mama lui Inez. Eu o să gătesc.

– Kate Miller. Eu servesc la bar.

Zîmbi şi luă mîna întinsă de Ida. Bătrîna o

strînse cu o forţă surprinzătoare.

– Pînă se pune Cliff pe picioare şi Inez o să poată veni la lucru, eu o să fiu aici în fiecare zi, imediat ce se termină emisiunea lui *Oprah*, iar grătarul se închide la ora nouă şi un sfert fix. În felul acesta, o să am timp să fac curat şi să ajung acasă pentru ştirile de ora zece. E bine aşa?

Kate zîmbi.

– Mie îmi convine, dar nu eu sînt şeful. Cu Need trebuie să stai de vorbă.

– Pfui! Cu Need Chisholm nu e nici o problemă. I-am dat fundul cu pudră şi l-am înfăşat cînd era mic. Inez spune că nu prea mănîncă întotdeauna cum trebuie.

Întinse peste tejghea o pungă de hîrtie.

– I-am adus aici nişte fasole, o pîine şi o bucată de şuncă afumată. Dar pe unde este neisprăvitul acela?

– Nu l-am văzut în după-amiaza asta.

– Ei bine, cre' c-o să apară el cît de curînd. O să pun bine punga asta, după care o să mă ocup de grătar.

– Aveţi nevoie de ajutor? întrebă Kate, îngrijorată de faptul că bătrîna va trebui să muncească atîta vreme stînd în picioare.

– Nici vorbă. Sînt obişnuită cu lucrurile pe aici. Ajut din cînd în cînd, ca iarna trecută, cînd Inez a

avut gripă. A fost rău bolnavă şi a zăcut trei săptămîni. M-am simţit bine. Ca să spun drept, mi-a venit greu cînd a trebuit să plec. Nu m-ar deranja să am o slujbă, parţială, bineînţeles, dacă aş vrea să angajeze pe cineva de vîrsta mea.

Kate vru s-o întrebe pe Ida cîţi ani are, dar închise gura imediat.

Ida pufni în rîs.

– Văd că ai vrea să întrebi ceva, dar eşti prea politicoasă. Tu cîţi ani ai?

– Treizeci şi unu.

– Mai pune cincizeci de ani grei la asta şi ai căpătat răspunsul pe care îl voiai.

Şocată, Kate exclamă:

– Ai *optzeci şi unu* de ani?

– Da. I-am împlinit acum cîteva luni.

Need veni în spatele Idei şi îşi petrecu braţul pe după umerii ei osoşi.

– Ce mai face fata mea?

O sărută pe bătrînă pe obraz.

– E în mare formă şi mult mai curată decît tine. Ai rîmat cu porcii? Du-te imediat şi te spală. Ţi-am adus mîncare pentru cină.

– Hei, ce să caute un crescător de vite în cocina porcilor?

– Dar cred că ai dreptate cînd spui că sînt cam murdar. Am lucrat la hambar. Nu cumva mi-ai

adus plăcintă de ananas făcută de tine?

– Ba da. O jumătate de tavă. Dar să nu o mănînci pe toată deodată.

– Da, doamnă.

Îi făcu cu ochiul lui Kate.

– Ai făcut cunoştinţă cu noua mea barmaniţă?

– Da, şi cred că o să ne înţelegem de minune.

– Vreo problemă? o întrebă el pe Kate.

– Absolut niciuna. Totul este sub control.

Need îi salută pe clienţii din bar, apoi dispăru în spate.

Mai veniră cîţiva bărbaţi şi cîteva femei, şi Kate avu mai mult de lucru. Cînd Ida începu să întoarcă chiftelele pentru hamburgeri pe grătar, mirosul de carne şi ceapă deveni înnebunitor. Comenzile începură să curgă, iar Ida făcea faţă cu mare viteză. Mînuia spatula ca un demon.

Need, care mirosea acum a săpun şi a curăţenie masculină, veni lîngă Kate, în spatele barului. Îl simţise aproape înainte ca el să spună ceva sau să-şi înalţe capul din chiuveta de vase. Adusese cu el acea aură unică a lui, care îi radia din trup şi o învăluia. Era înfăţişarea lui, presupuse ea. Sau farmecul. Avea din plin.

Cînd privi spre el pe furiş, îl descoperi stînd cu degetele înfipte în cureaua de la pantaloni, cercetînd-o atent cu ochiul lui sănătos, cu sprîn-

ceana ridicată.

– Ţi-am spus că arăţi foarte bine? întrebă el.

– Nu, dar îţi mulţumesc.

Îi zîmbi. Observă că părul, încă ud, îi atîrna cîrlionţi peste gulerul cămăşii texane de culoare albă. Se bărbierise şi-şi pieptănase mustaţa.

– Ţi-au venit bine toate hainele?

– Perfect. Complimentele mele proprietăresei magazinului.

– O să-i transmit. Cred că o să rămîn eu puţin în locul tău, ca să iei o gustare. Ida a adus mîncare cît să hrăneşti o mulţime de guri.

– Mulţumesc. Mor de foame, dar cred că mor dacă nu mănînc un cheeseburger.

Arătă cu capul spre grătar.

– De o oră mă visez cu dinţii într-unul de acolo.

El o prinse de ceafă cu palma lui bătătorită, o scuturâ uşor şi izbucni într-un rîs plăcut, profund, ca tunetul îndepărtat de furtună.

– Hei, Ida! strigă el, ia adu un cheeseburger special pentru doamna.

– Vine imediat! Pot să i-l dau chiar pe ăsta pe care-l pregătesc acum. Hank poate să mai aştepte.

– Oh, Ida! gemu un bărbat cu favoriţi grizonaţi, care stătea la o masă din apropiere. Aproape că

mi s-a lipit stomacul de şira spinării.

– Tu să taci, Hank Bailey, răspunse Ida. Stomacul tău este cît se poate de departe de şira spinării. Îţi atîrnă peste cureaua pantalonilor de vreo patruzeci de ani încoace. N-o să mori de foame în cîteva minute.

Kate se apropie de grătar.

– Nu am nimic împotrivă să mai aştept.

– Nici vorbă, spuse Ida, luînd chifteaua de pe grătar cu spatula. Trebuie să te hrăneşti. Lucrul cel mai obositor pe care l-a făcut Hank Bailey astăzi a fost să apese pe butoanele de la telecomanda televizorului.

Televizorul! Ştirile. Aruncă o privire către ceasul din spatele barului. Pierduse ştirile de seară. Fir-ar să fie!

Ei, nu-i nimic, o să le vadă pe cele de la ora zece. Se întoarse şi luă farfuria din mîna Idei.

– Miroase grozav şi arată nemaipomenit. Vindeţi foarte mulţi hamburgeri aici.

– Fiindcă sînt cei mai buni din zonă. Am două secrete. Primul este să-i prăjeşti încet pe grătar. Nu poţi face hamburgeri buni, dacă numai îi perpeleşti ca la chioşcurile de gustări rapide.

Ida îi făcu semn lui Kate să se dea mai aproape şi-şi coborî vocea:

– Celălalt secret este piperul.

– Piperul?

– Da. Presari puţin pe grătar.

Se bătu cu pumnul peste nasul osos.

– Nimeni nu poate rezista la un asemenea miros.

Kate începu să rîdă.

– Eu chiar nu pot rezista.

Kate luă o cană de lapte şi farfuria cu cartofi franţuzeşti şi-şi roti privirea în jur, căutînd o masă liberă, dar toate erau ocupate. Două femei tinere îl zîmbiră şi îi făcură semn cu capul să se aşeze la masa lor.

– Te rog, stai cu noi la masă, spuse roşcata.

Era îmbrăcată într-un fel de uniformă albă, pe care Kate o cunoştea foarte bine, şi părea să fie însărcinată în şase luni.

– Eu sînt Carley Patrick, iar ea este Evelyn Osborne. Văd că eşti pe cale să leşini în faţa unuia dintre cheesburger-ii Idei. Şi Inez îi pregăteşte la fel de bine. Noi venim să mîncăm cîte unul în fiecare joi seara, în timp ce soţii noştri joacă bowling.

Kate zîmbi către vorbăreaţa Carley şi către Evelyn, care era mai tăcută. Se prezentă şi se aşeză pe scaun. Burger-ul era un deliciu. Şi îi făcea plăcere să stea de vorbă cu cele două femei. În scurt timp descoperi că Carley era că-

sătorită cu Jimmy şi lucra la clinica de obstetrică *Doctor Simon Chase.* Evelyn şi soţul ei aveau o fermă de vite în apropiere şi aveau doi băieţi gemeni de aproape şase ani şi o fiică de doi ani, pe nume Cindy.

– La mine acesta este primul, spuse Carley, bătîndu-se pe pîntec.

Apoi se aplecă pe cît îi permitea pîntecul şi-i şopti:

– Sper că nu ne crezi prea băgăreţe, dar murim de curiozitate să aflăm dacă eşti prietena lui Need.

Kate începu să rîdă.

– Nu, sîntem doar... prieteni. De fapt, sîntem simple cunoştinţe. Îl ajut la bar pînă ce Cliff o să poată lucra din nou.

– Aşadar, eşti barmaniţă? întrebă Evelyn.

– Nu, de obicei eu...

Se opri, întrebîndu-se ce *era* ea de fapt... sau ce va fi cînd va putea să-şi reia viaţa. Va fi asistentă de salon, va lucra în sala de operaţii sau, cu recenta ei pregătire, va fi asistentă de medic? Fusese de toate în ultimii trei ani – locuri diferite, nume diferite, slujbe diferite – cu recomandări contrafăcute, date de instituţia guvernamentală.

– De obicei am altă ocupaţie. Acum, doamnelor, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă

întorc la lucru.

Kate zîmbi, îşi luă rămas-bun şi plecă grăbită. Timp de cîteva minute se bucurase de o conversaţie liberă, ca o persoană obişnuită. Dar ea nu era o persoană obişnuită..

Se îndoia că va mai fi vreodată. Era mai bine să nu uite asta.

Seara trecu fără să bage de seamă cînd zboară timpul şi pierdu şi ştirile de la ora zece. La miezul nopţii, cînd barul se închise, era prea obosită ca să mai facă altceva în afară de a se trînti în pat, să adoarmă buştean.

Ziua de vineri se scurse cam la fel, numai că fu ceva mai aglomerată. Kate cercetă ziarele şi reuşi să prindă ştirile, aşteptînd să se anunţe moartea doctorului Weber. Căută chiar la rubrica de anunţuri mortuare. Nimic. Ceva nu era deloc în ordine.

După închiderea barului, se întinse în pat, îngrijorată, dar nu reuşi să adoarmă. Numai sforăitul înfundat al lui Need, care dormea în camera de alături, o împiedica să nu înnebunească. Simţea nevoia să se strecoare în camera lui, să se vîre lîngă el în pat şi să-i spună toată povestea. El ar ţine-o strîns în braţe şi i-ar spune că totul o să fie bine. Ştia că era o nebunie, dar în imaginaţia ei, el îi învingea toate spaimele şi trăiau fericiţi pînă la adînci bătrîneţi.

Vino-ţi în fire, îşi zise ea. Nu putea să-l amestece pe Need în necazurile ei. El era un tip prea drăguţ.

Pînă sîmbătă, îngrijorarea lui Kate căpătase proporţii uriaşe şi mintea ei concepea tot felul de scenarii. Variantele de bază erau fie că poliţia ţinea totul în secret, ceea ce nu părea deloc plauzibil, fie că ucigaşul ascunsese cele două cadavre. Oricum ar fi stat lucrurile, precis cineva căuta maşina. Pînă acum, probabil că poliţia descoperise că aceasta lipseşte sau cel care trăsese şi care o văzuse plecînd cu ea avea s-o recunoască.

Indiferent cum ar fi fost, dacă nu scăpa de *Porsche*-ul acela roşu, chiar dacă era parcat în spatele barului, în curînd avea să se întîmple o nenorocire. Faptul că observase că doctorul Weber ţinea un suport de chei magnetizat sub maşină îi salvase viaţa, dar acum maşina era o urmă care ducea către ea. Şi către Need. Pentru o fracţiune de secundă, îi apăru în minte scena crimei şi expresia ucigaşului. Se cutremură.

Trebuia să scape într-un fel de maşină. Şi cît mai curînd.

Ultimii clienţi de sîmbătă seara fură scoşi afară pe la ora unu şi Need încuie uşa în urma lor. Se apropie cu paşi rari de bar, unde Kate făcea totalul încasărilor şi se aşează pe un scaun în faţa ei.

În timpul scurt de cînd lucra, făcuse treabă foarte bună la bar. Şi îl stîrnea teribil. Nu-şi mai amintea ca o femeie să-i fi ocupat vreodată gîndurile atît de mult. Nu putea să stea în aceeaşi încăpere cu ea fără s-o privească, iar atunci cînd nu o vedea, în cea mai mare parte a timpului se gîndea la ea. Acum se uita la ea cum făcea socotelile.

Avea degetele lungi şi delicate, unghiile scurte, curate, fără ojă. Mîinile ei îi aminteau de cele ale surorii lui. Mîini blînde, care aduceau alinare, dar puternice. Îşi dorea mult să le simtă pe pielea lui goală, şi blugii îi deveniră prea strîmţi la gîndul acela. Ea îşi ridică privirea spre el şi zîmbi, iar blugii lui se strîmtară şi mai tare.

Dumnezeule! Zîmbetul acela era dinamită curată. Dar nu reuşea întotdeauna să-i alunge expresia chinuită de pe faţă. O linie verticală părea săpată pentru totdeauna pe fruntea ei. Îi oferise nenumărate ocazii să-i spună ce probleme avea, dar ea păstrase tăcerea. Nu forţase nota, dar îşi dorea al naibii de mult să afle ce o frămînta, ca s-o poată ajuta. Îl înnebunea gîndul că se purtase

cineva rău cu ea. Poate că era timpul să facă nişte presiuni.

– Kate, spune-mi ce s-a întîmplat.

– Nu s-a întîmplat nimic. De fapt, socotelile au ieşit foarte bine. Ai făcut treabă bună săptămîna asta. Uite!

Îi întinse banda de la maşina de marcat şi soçotelile făcute de ea, apoi se rezemă cu coatele de bar.

El aproape că nici nu se uită la cifre.

– Nu vorbeam despre bani. Ce anume te frămîntă? Este vorba despre ticălosul care te-a lovit? Spune un singur cuvînt şi merg cu tine să-l dăm în judecată.

Faţa ei căpătă o expresie de panică.

– Nu!

Need fu cuprins de furie împotriva acelui ticălos, jucător de golf.

– N-o să mai aibă ocazia să se atingă de tine. O să am eu grijă de asta, poţi să fii sigură.

Lui Kate i se umplură ochii de lacrimi şi întinse mîna peste tejghea să-l mîngîie pe obraz.

– Apreciez faptul că vrei să mă ajuţi mai mult decît o să ştii vreodată.

Respiră adînc.

– Dar trebuie să-mi rezolv singură problema asta.

El întinse mîna şi o mîngîie la rîndul lui pe obraz. Trecu cu degetul mare peste linia nasului, apoi peste buzele pe care îşi dorea atît de mult să le sărute. Cînd îi simţi buzele tremurînd şi întredeschizîndu-se, avu nevoie de toată stăpînirea de sine ca să n-o tragă peste bar în braţele lui.

Abia reuşi să spună, cu o voce răguşită:

– Nu trebuie decît să fluieri şi eu o să apar imediat.

Kate îi desprinse mîna de pe faţa ei, îl sărută pe palmă şi zîmbi.

– Mulţumesc. Ai vorbit ca un adevărat prieten. Ce-ai zice să mergem la culcare?

Prieten? La naiba! Nu voia să fie prietenul ei. Voia să fie iubitul ei. Dar poate în condiţiile de faţă şi pentru o vreme era bine şi prieten. Simţea din nou că ea era speriată ca un mînz şi nu voia să o facă să fugă, fiindcă nu părea că are unde să se ducă.

– Eu vreau să beau o bere. Bei şi tu?

– Poate un pahar cu lapte. De cîte ori te văd, ai un pahar în mînă.

Îi dădu lui o bere şi-i zîmbi dulce.

– Îţi face corpul sănătos.

Privirea lui se opri pe pieptul dezvelit de decolteul adînc.

– Se pare că ai dreptate.

Ea îşi acoperi umerii cu prosopul de la bar.

– Încetează!

– E-n ordine, doamnă.

După ce Kate îşi turnă un pahar de lapte, se mutară la una dintre mese şi discutară lucruri de suprafaţă, neutre, pînă ce ea căscă.

Spuse, întinzîndu-se:

– Cred că e timpul să urc în camera mea. Vrei să foloseşti tu baia primul?

– Nu. O să mă duc la toaleta bărbaţilor.

– Bine. Ai de gînd să mai stai?

– Încă nu mi-am făcut nici un plan. De ce?

– Întrebam şi eu aşa. Noapte bună.

– Noapte bună.

Se uită în urma ei. Îi plăcea ce mers avea. Nu-şi clătina şoldurile, ci se legăna graţios, elegant.

Auzi uşa închizîndu-se în urma ei şi-şi dori al naibii de tare să se afle în spatele acelei uşi, împreună cu ea. Ceva îi spunea că, dacă ar ţinea-o în braţe destul de mult timp şi ar face dragoste cu ea aşa cum trebuie, cuta aceea de pe frunte i-ar dispărea. Rîse aproape tare cînd se gîndi ce răspuns i-ar da sora lui la ideea aceasta. Sarah i-ar spune că era un porc de bărbat şovin care credea că toate problemele femeilor dispar dacă le culci pe spate. Avea impresia că Kate ar fi

cam de aceeaşi părere cu Sarah; părea o femeie independentă.

Dar şovinismul nu avea nimic de-a face aici. Nu acestea erau sentimentele lui. Nu se gîndea la o partidă rapidă de sex în fîn. De-a lungul anilor avusese numeroase aventuri cu admiratoarele de la rodeo şi-şi pierduse gustul pentru aventuri de-o noapte. Acum era vorba de ceva mai mult. Instinctul îi spunea cu putere că Kate avea mare nevoie să fie ţinută în braţe, mîngîiată, şi iubită, şi protejată, în ciuda aparenţelor pe care le afişa. Voia să fie el acela care să-i poată oferi toate astea.

Rămase acolo multă vreme, desenînd cercuri umede pe masă cu halba de bere şi gîndindu-se la Kate şi la felul în care trebuia să procedeze cu ea. Într-un tîrziu, se duse la culcare. Dar nu reuşi să doarmă. Zîmbetul ei, atingerea degetelor ei pe faţa lui, îl făcură să se răsucească de pe o parte pe alta. Expresia chinuită a ochilor ei nu-i ieşea din minte.

Probabil că aţipise, dar un scîrţîit îl trezi imediat. Întotdeauna dormea uşor. Se ridică şi se duse la uşă, o întredeschise şi trase cu urechea. Nimic.

Apoi auzi paşi uşori în bar şi zgomotul unei fise pe sticlă, apoi iarăşi nimic. Oare ce făcea

Kate? Cînd auzi paşii întorcîndu-se, închise uşa cu grijă şi aşteptă.

Uşa de la camera ei se deschise şi apoi se închise la loc, abia auzit. După alte cîteva minute, se deschise şi se închise din nou. Apoi se auzi deschizîndu-se încuietoarea uşii din spate.

La naiba! Avea de gînd să fugă. Numai peste cadavrul lui! Înşfăcă blugii şi şi-i trase pe un picior. Nu o s-o lase să plece, chiar dacă va trebui s-o lege fedeleş.

Cu banii obţinuţi din bacşişul de la bar în buzunarul de la blugi, cu părul adunat sub o pălărie de cowboy şi cu mîinile vîrîte în nişte mănuşi de cauciuc, Kate se îndreptă cu o găleată de apă cu detergent înspre *Porsche*. Ducea sub braţ o rolă de şerveţele de hîrtie şi sub celălalt o sticlă cu soluţie de spălat geamurile. În mîna stîngă ţinea pantofii de golf.

Becurile de sus aruncau o lumină albăstrie peste curte şi peste clădire, făcînd ca lucrurile din jur să arate puţin cam straniu, dar era suficientă lumină să vadă ce face. Se rugă ca Need să doarmă pînă ce-şi termina treaba.

Tufişurile foşniră. Se sperie şi vărsă apa din găleată pe pantaloni.

Calmează-te! îi spuse ea inimii care-i bătea nebuneşte. Probabil n-a fost decît un iepure sau vreun alt animal.

Puse lucrurile jos lîngă maşină, scoase buretele din găleată, încercînd să nu facă zgomot. Dar fiecare picătură de apă răsuna ca o cascadă în liniştea nopţii. Se opri să asculte.

Se auzi o bufniţă şi inima era gata să-i sară din piept.

Nu te mai purta ca o caraghioasă! se certă ea. Nu-şi putea permite să intre în panică la orice zgomot şi la fiecare umbră, dacă voia să termine ce avea de făcut.

Dar amintirile vechi şi experienţele din trecut dispăreau cu greu. Nu era paranoică. Oamenii aceia erau cu adevărat pe urmele ei. O mişcare greşită şi avea să fie moartă. Învăţase să fie vigilentă.

Cu buretele, spray-ul şi şerveţelele de hîrtie, curăţă fiecare porţiune din interiorul maşinii, inclusiv compartimentul pentru mănuşi şi partea din spate a oglinzii retrovizoare.

Deschise portbagajul, şterse pantofii de golf şi îi puse lîngă crose, apoi şterse bine fiecare centimetru de pe suprafaţa portbagajului. I-ar fi prins

bine un aspirator, dar hotărî să spele maşina pe dinafară.

Tocmai înmuiase buretele în apă, cînd auzi o voce guturală:

– Ce naiba faci?

Capitolul 4

Kate scoase un ţipăt de spaimă şi se răsuci pe călcîie. Cînd îl văzu pe Need stînd în picioare, îmbrăcat numai cu o pereche de blugi, îşi duse mîna înmănuşată la gît şi gemu:

– Era cît pe-aci să fac atac de cord. Aş prefera să nu te mai strecori în felul acesta.

– Îmi pare rău. Dar tot vreau să ştiu ce naiba faci.

Ea îşi ridică mîna cu buretele.

– Spăl maşina.

El o cercetă atent cu ochiul sănătos.

– Speli maşina? De ce naiba o speli noaptea,

la ora asta?

Ea înălţă din umeri.

– Este o oră potrivită ca oricare alta.

– Şi presupun că pălăria te fereşte să nu capeţi arsuri de la lumina lunii.

Atingînd cu mîna borul pălăriei pe care uitase că o avea pe cap, spuse:

– Nu, este... să nu-mi intre părul în ochi.

Nu îndrăzni să-i spună că făcea parte din deghizarea ei.

– Nu te superi că am luat-o cu împrumut, nu-i aşa?

– Nu, dar aş fi putut să-ţi găsesc una care să arate mai bine. Ce-ar fi să te întorci în pat şi să mă laşi să-ţi spăl eu maşina cînd se face ziuă?

– Prefer s-o spăl eu acum, spuse ea pe tonul cel mai vioi de care fu în stare.

El scoase un geamăt de exasperare.

– Bine, dacă eşti atît de hotărîtă, dă-mi mie buretele. O spăl eu.

– Nu, mulţumesc. Te rog, du-te înapoi în pat. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Se apucă să frece din nou, cu un fel de patimă. Cînd îşi aruncă privirea peste umăr, constată că Need nu plecase. Stătea acolo, cu braţele încrucişate, uitîndu-se la ea. O, Doamne, ce să facă acum? Începu să frece mai apăsat şi

mai repede.

El tot nu se mişcă.

După ce termină fiecare bucăţică exterioară de spălat, aruncă buretele în găleată şi se întoarse către Need cu un zîmbet forţat.

– Gata, am terminat.

– Nu te apuci s-o şi limpezeşti?

– S-o limpezesc? A, da, bineînţeles.

– După colţ este agăţat un furtun. Vrei să ţi-l aduc eu?

– Te rog.

El se întoarse peste o clipă, tîrînd furtunul de apă după el.

– Vrei s-o limpezesc eu?

Ea îşi dădu ochii peste cap a exasperare.

– N-ai decît.

În ritmul în care mergeau lucrurile, planul ei începea să se ducă de rîpă. Peste cîteva ore avea să fie deja lumină.

Need limpezi maşina cu conştiinciozitate.

– Mulţumită?

Ea oftă.

– E bine. Hai înăuntru.

– Nu vrei s-o usuci?

– Nu, spuse ea, zîmbind acru. Se usucă şi singură. Ăsta este avantajul cînd speli maşina noaptea. Nu trebuie să-ţi faci griji că o să capete

pete de la soare.

El scoase un zgomot gutural.

Luînd găleata şi restul de obiecte, ea intră în casă, trînti uşa şi se aruncă direct în pat. Pînă acum, planul ei funcţionase. Acum ce urma?

La scurt timp, îl auzi pe Need intrînd în cameră şi închizînd uşa. Îşi rezemă bărbia în palme şi încercă să gîndească. Nu voia să ducă maşina înapoi ziua, ca să fie văzută de cineva, dar cu cît se despărţea mai repede de *Porsche*-ul acela, cu atît va respira mai uşor. Singura alternativă era să-şi amîne planul pentru noaptea următoare.

Stai puţin.

Ce era zgomotul acela?

Se furişă pînă la uşă şi o deschise uşor. Need sforăia. Tare, de data asta. Acum era momentul.

Fără să-şi dea jos de pe cap pălăria aceea jerpelită şi mănuşile de pe mîini, se furişă către uşa din spate. Odată ajunsă afară, scoase cheia din buzunarul de la spate şi se pregăti să deschidă portiera, cînd îşi aminti de ceva. Alergă pînă în spatele barului, luă cu o lopăţică nişte noroi şi acoperi cu el numerele de înmatriculare.

Acum se murdărise pe mănuşă. Fir-ar să fie!

Şi-o clăti în baltă cît putu de bine şi se şterse de pantaloni. Cînd întinse mîna să deschidă por-

tiera, o mînă puternică o prinse de umăr.

Inima îi coborî în şireturile de la pantofi.

– Plecai undeva? întrebă vocea guturală a lui Need.

– Dacă zici că te interesează, mă duceam să fac o plimbare.

Se scutură ca să scape de strînsoarea lui şi întinse mîna spre mînerul portierei.

El împinse portiera cu mîna.

– Nu înainte să-mi spui ce se întîmplă aici. Te comporţi foarte ciudat.

– Of, uite ce ai făcut!

Îi dădu mîna la o parte şi şterse pata unde se rezemase el cu cămaşa.

– Ce am făcut?

– Ai lăsat urmă... Nimic. Scuză-mă, te rog.

El nu schiţă nici o mişcare.

– Kate, circul acesta a durat destul. Haide, spune-mi despre ce este vorba. Nu pot să te ajut dacă nu ştiu care este problema ta.

Ea se întoarse spre el şi-i cercetă faţa, faţa aceea frumoasă, onestă, acum încruntată de îngrijorare. Oare să aibă încredere în el? Un instinct puternic îi spunea că da. Dar se mai înşelase şi altădată.

Kate trase aer în piept. O să-i spună numai o parte din adevăr.

– Ei, bine, alaltăieri, cînd el... cînd eu... cînd am plecat, am sărit pur şi simplu în maşină şi am plecat. Dar între timp am stat şi m-am gîndit. Dacă... anunţă că maşina i-a fost furată? Dacă ar face asta, aş avea o mulţime de necazuri. Trebuie s-o duc înapoi. Cu cît mai curînd, cu atît mai bine.

– Înţeleg. Nu vrei să te întorci la el, nu-i aşa?

– Înapoi la... O, în nici un caz! Nu vreau decît să-i duc maşina.

– Şi cum aveai de gînd să te întorci aici?

– Cu autobuzul. Am observat că trec zilnic autobuze. Banii cîştigaţi din bacşişuri îmi ajung din plin ca să-mi cumpăr un bilet.

– Duc *eu* maşina.

– Nu, spuse Kate pe un ton foarte hotărît. *Eu* o să duc maşina. Nu vreau să te amestec în asta. Este problema *mea*. Subiectul este închis.

Preţ de o clipă, el o studie.

– Dacă tot eşti atît de hotărîtă să faci asta, cel puţin lasă-mă să vin în urma ta cu camionul şi să te aduc înapoi.

Ea ezită o clipă, analizînd propunerea. Ideea lui Need era cea mai înţeleaptă. Dacă o aducea el cu camionul, era mai puţin probabil să fie văzută.

– Bine.

El zîmbi în colţul gurii.
– Aşteaptă numai să-mi iau cămaşa.

Pînă să ajungă la intrarea în San Antonio, Kate era cu nervii la pămînt. Mîinile îi transpiraseră în mănuşile de cauciuc pe care le purta ca să nu lase amprente. Nu numai că se temea că va fi oprită în orice clipă pentru că se afla la volanul unei maşini furate, dar nici nu putea să meargă atît de repede cum ar fi vrut. Nu avea carnet de conducere. Dacă mai era oprită şi pentru că şofa cu prea mare viteză, ar fi de-a dreptul îngrozitor.

Ar fi fost de preferat să o ia pe şosele ocolite, dar cum locuise prea puţin timp în zonă, cu siguranţă s-ar fi rătăcit.

Fusese greu pînă hotărîse unde să lase maşina. Se tot gîndise cum să procedeze. Cel mai uşor ar fi fost s-o ducă înapoi la apartament, dar dacă locul era sub urmărire? Se gîndise s-o parcheze pe stradă, dar maşina avea să fie cu siguranţă jefuită... idee care nu era chiar atît de rea, dar conştiinţa n-o lăsa să facă asta.

După ce se gîndise s-o lase la aeroport sau în

alte locuri publice, optase pentru parcarea de la spital, din mai multe motive. Cabinetul doctorului Weber se afla în apropiere, lumea venea şi pleca la orice oră, fără să bată la ochi, şi cunoştea locul şi împrejurimile. Fusese acolo joia trecută la un interviu pentru o slujbă. La un moment dat, paznicii aveau să observe că maşina era parcată acolo de prea multă vreme şi o să facă cercetări. Între timp, maşina o să fie în siguranţă, şi ea la fel.

După cîteva minute, Kate intra în parcarea spitalului şi se îndrepta către sectorul rezervat doctorilor. Farurile de la camionul lui Need o urmară. Din cauza orei matinale, avea loc de parcare din belşug. Numai două locuri erau ocupate: unul de un *Mercedes*, celălalt de un *Suburban*. Trase maşina şi opri motorul. Puse repede cheia în suportul magnetic, coborî, puse suportul sub maşină şi fugi către camionul care o aştepta.

Sări în cabină şi strigă:

– Dă-i drumul repede!

Need se uită la ea mirat şi demară cu viteză normală.

Kate îşi scoase mănuşile şi se lăsă moale pe scaun.

– Mă bucur că s-a sfîrşit. Sîntem o echipă grozavă.

El ridică dintr-o sprînceană.

– Bonnie şi Clyde sau Roseanne şi Tom?

Ea începu să rîdă. Nu se putea abţine. Poate că era cam isterică sau poate că era o descărcare nervoasă, dar odată ce începuse să rîdă, nu se mai putea opri. Rîsul se revărsa ca o cascadă. Începu să rîdă şi Need, şi parcurseră drumul înapoi, hohotind de rîs.

De cîte ori încerca să spună ceva, Kate începea să rîdă din nou. Îi şiroiau lacrimile pe obraz. O durea splina de atîta rîs. Dar nu se putea opri. Poate că devenise isterică. Dar Need nu părea alarmat. Din cînd în cînd îşi îndrepta privirea spre ea, scutura din cap şi zîmbea în colţul gurii.

Cînd reuşi în sfîrşit să se oprească din rîs, se uitase la ochi şi oftă.

– Dumnezeule, ce bine mi-a făcut! Nu-mi mai aduc aminte de cînd n-am mai rîs aşa. În special că nu era nimic de rîs.

Un bătrîn şaman indian mi-a spus cîndva că rîsul este doctoria sufletului.

Cred că avea dreptate. Chiar mă simt mult mai bine.

Mi-a mai spus că pentru stomac sînt bune plăcintele. Vrei să ne oprim undeva să mîncăm nişte plăcinte?

Aş putea să-mi spui unde l-ai întîlnit tu pe omuleţul acesta atît de înţelept?

El zîmbi.

– Am uitat.

– Need Chisholm, ai inventat povestea asta.

El începu să rîdă şi încuviinţă din cap.

– Dar ce spui de nişte clătite? Puţin mai încolo este un local unde se servesc nişte clătite grozave.

– S-a făcut. Deja simt că mor de foame.

După cîteva minute, intrau într-un mic local cu mese şi scaune din plastic. Înăuntru erau doar şase persoane, aproape toţi şoferi de camion şi doi stăteau pe scaunele înalte de la bar. În aer plutea un miros îmbietor de şuncă afumată şi de cafea, care o făcu să-i lase gura apă.

O chelneriţă cu o figură adormită se apropie de ei şi întrebă:

– Ce aţi dori?

După ce se uită mai bine, exclamă:

– Need Chisholm în carne şi oase! Tu erai?

– Da, Lorena, eu eram. Spune-mi, tu ce mai faci?

– Bine, bine. Cel puţin aşa o să mă simt peste o oră, cînd o să mă pot aşeza să-mi odihnesc picioarele.

Strigă peste umăr:

– Hei, Tuck, ia uite cine este aici. Need Chisholm.

Bărbatul din spatele tejghelei făcu semn cu mîna.

Mă bucur că te-ai întors, amice.

După ce Need mai schimbă cîteva formule de politeţe cu Tuck şi cu Lorena, comandară amîndoi clătite şi cîte o porţie de şuncă, împreună cu cafea pentru el şi lapte pentru ea.

Cînd sosi comanda, Kate turnă din belşug sirop peste clătitele ei şi le rase imediat. Papilele ei gustative păreau extrem de sensibile. Faptul că scăpase de maşină părea să-i fi redat pofta de viaţă şi apetitul sexual.

– Mai vrei cîteva? întrebă Need.

Ea se bătu cu palma pe abdomen.

– Nu ştiu dacă ar putea să mai încapă, dar au fost delicioase. Acum vreau să merg acasă şi să dorm o săptămînă.

– Şi mie mi-ar prinde bine un pic de somn.

Tocmai cînd voia să iasă din local, uşa se deschise şi intră un bărbat. Kate îngheţă.

– Aşteaptă.

Se lipi de perete.

– Ce s-a întîmplat.

– Nu te uita! porunci ea, întorcîndu-şi capul ca să nu fie văzută.

Dar el îşi întoarse capul şi se uită peste umărul ei.

– La naiba, Need Chisholm, ţi-am spus să nu te uiţi!

El pufni în rîs.

– Dar la ce mă uit?

– Bărbatul acela.. O, Doamne, vine înspre noi!

Stomacul i se făcu ghem şi se rugă să devină invizibilă.

Bărbatul cel înalt, cu pălărie albă pe cap, cu pistol la şold şi cu o stea prinsă de cămaşă, se îndreptă spre ei, cu ochii mijiţi. Kate se gîndi să se ascundă sub masă.

Cînd Need îl zări pe omul legii, tresări, zîmbi strîmb şi întinse mîna.

– Holt Berringer! Hei, îmi pare bine că te văd!

Cei doi îşi strînseră mîinile şi se bătură prietenește pe umăr.

– Am auzit că ai păţit-o cu un taur, spuse omul legii. Îmi pare rău. Dar arăţi bine. Te întorci la rodeo?

– Nu, zise Need ducîndu-şi mîna la plasturele de pe ochi. O să mă apuc de crescut vite.

– E vreo şansă să te vedem mai des prin Austin? Ştiu că tatăl tău ar vrea să te vadă intrat în legislatură.

– Nici vorbă. Ştii doar ce părere am despre politică.

Se întoarse spre Kate.

· Draga mea, Holt Berringer e un vechi prieten de al meu. Este sergent în poliţia din Texas. Holt, această frumoasă doamnă este Kate Miller.

· Doamnă...

Sergentul duse mîna la pălărie a salut şi îi zîmbi cu căldură. Kate reuşi să zîmbească la rîndul ei.

– Dar să ştiţi că am fost făcut locotenent de cînd nu l-am mai văzut pe şmecherul ăsta.

– Hei, este o veste grozavă! exclamă Need.

– Da. M-am căsătorit şi am şi doi băieţi gemeni.

– Felicitări. S-ar părea că avem cîte ceva de povestit. Acum trebuie s-o duc pe Kate acasă, dar treci şi tu pe la *Asul din mînecă* să bem cîteva sticle de bere.

– Poţi conta pe asta.

Pînă cînd cei doi bărbaţi îşi luară rămas-bun şi poliţistul o salută pe Kate ducînd mîna la pălărie, calităţile se transformaseră în acid pur în stomacul ei. Pînă se duse Need să achite nota de plată, îşi cumpără cîteva pastile de *Rolaid.*

După ce urcară în camion, Need o întrebă:

– Kate, ce s-a întîmplat? Te-ai speriat deodată ca un iepure.

Ea tăcu.

– Totul a fost foarte bine pînă cînd... Holt te-a

speriat?

Se încruntă.

– Kate, ai încurcături cu poliţia?

– Nu. Vreau să spun... nu sînt criminală sau hoaţă. Nu am încălcat nici o lege... în afară poate de faptul că am luat maşina, dar am avut circumstanţe atenuante. Cred că m-a tulburat din cauză că l-am văzut atît de curînd după ce am dus *Porsche*-ul.

Se frecă pe frunte.

– Sînt atît de obosită!

Need ridică o mînă în sus.

– Vino încoace şi pune capul pe umărul meu. Poţi să dormi pînă ajungem acasă.

Ea nu ezită mai mult de o clipă. Tentaţia de a se cuibări lîngă el era mult prea mare ca să-i reziste.

În clipa cînd se rezemă de el şi braţul lui o cuprinse pe după umeri, trupul începu să i se relaxeze. Fluxul masculin care emana dinspre el o învălui ca o mantie călduroasă. Need era minunat de puternic şi de sigur pe sine, încît se îndoia că i-ar mai putea fi vreodată frică de ceva.

Nead nu avusese niciodată teamă, nici măcar de diavolul însuşi. Cineva spusese odată că el avea mai mult curaj decît o fabrică de cîrnaţi. În mare parte era adevărat. Dar Kate îl speriase groaznic. Nici atunci cînd îşi pierduse ochiul nu-i fusese atît de teamă ca atunci cînd crezuse că ea plecase. Reacţia lui îl speriase. O, ştiuse de prima oară, de cînd se trezise spionînd-o, că era foarte atras de ea, dar nu realizase că se îndrăgostise decît în clipa cînd o văzuse strecurîndu-se pe uşa din spate. Providenţa o adusese în pragul lui şi atunci cînd nu avea s-o lase să plece.

Cludat. Nu fusese niciodată îndrăgostit pînă atunci. Nu fusese decît un aventurier, cu o binemeritată reputaţie de dur. Fusese mîndru de reputaţia lui. Dar acum, cînd Kate dormea rezemată de umărul lui în parcarea din spatele barului, se simţea cuprins de un puternic val de tandreţe. Nu mai rămăsese nici urmă din durul de altădată.

Savurînd căldura mîinii ei rezemată pe coapsa lui şi respiraţia ei liniştită pe piept, o sărută pe creştet şi-şi lipi obrazul de părul ei.

Kate se trezi.

Am ajuns acasă? întrebă ea încă somnoroasă.

Acasă. Îi plăcea cum suna cuvîntul acesta cînd îl spunea ea.

– Î-hî.

Nu-i spuse că ajunseseră de o oră şi că o ţinuse să doarmă în braţele lui. Ea dormise atît de profund, încît nu avusese inima s-o trezească.

– Need?

– Hmmm?

– Am avut un vis foarte frumos.

Se uită în sus către el cu ochii strălucind, iar el se pierdu văzînd faţa ei frumoasă, senină, buzele acelea pline, uşor umflate de somn. Gura lui se aplecă spre gura ei ca atrasă de un magnet. Ea îşi ridică bărbia şi închise ochii.

Buzele ei erau moi şi dulci ca nişte căpşuni şi calde ca soarele de august. Cînd vîrful limbii lui se întîlni cu limba ei, avu senzaţia că îi crescuseră aripi. Gemu şi o sărută mai adînc, bucurîndu-se din plin de dulceaţa răspunsului ei. Ea îi tăie respiraţia, îi inundă gîndurile şi îi răscoli simţurile. Ar fi vrut s-o sărute la nesfîrşit, dar se desprinse de ea.

– Haide, spuse el încet. Mergem într-un pat adevărat.

Trupul ei deveni rigid în braţele ei.

– Need, eu...

El îi opri cuvintele cu un sărut şi rîse uşor.

– Nu am vrut să spun împreună cu mine. Eşti foarte obosită şi mi-ar prinde bine şi mie un pui

[illegible].

O ajută să intre în casă, îi dădu o palmă peste [illegible] o grăbească să urce în pat şi închise uşa [illegible]. S-o lase singură fusese cel mai greu [illegible] pe care îl făcuse vreodată. Şi-ar fi dorit groaznic să urce lîngă ea în pat şi să facă dragoste cu ea până în zori.

Numai gîndul la ticălosul care o lovise îl făcea să i fiarbă sîngele. Mai era şi doctor. Cel puţin aşa presupunea, din moment ce Kate lăsase maşina în parcarea pentru doctori. Cu prima ocazie, o să pună un prieten să verifice numărul maşinii, să vadă a cui era. Poate o să-i facă o mică vizită acestui ticălos sadic.

Kate se rostogoli pe o parte şi se uită la ceas. Nu i venea să creadă că dormise pînă la prînz. Apoi îşi aminti că stătuse trează toată noaptea. Ultimul lucru pe care şi-l amintea limpede era că stătuse cu capul rezemat de umărul lui Need. Restul era în ceaţă.

Îşi duse mîna la buze. O sărutase sau visase asta? Dacă s-ar fi întîmplat cu adevărat, cu siguranţă şi-ar fi amintit. Se întinse şi mai întîrzie cîteva

minute în pat, după care se sculă cu greu şi se duse la duş.

După ce se îmbrăcă, scoase capul pe uşă. Need stătea pe canapeaua mică din camera aflată în capătul holului, cu picioarele proptite pe o cutie şi sorbea ceva dintr-o cană. Zgomotele înfundate care se auzeau de la televizor îi spuneau că el se uita la un meci.

Need o observă, zîmbi şi sări în picioare.

– Bună dimineaţa, somnoroaso. Sau mai bine, bună ziua.

– Bună ziua.

El ridică halba spre ea.

– Vrei nişte cafea?

– Nu, aş prefera...

– Lapte, încheie el în locul ei. Vine imediat. Ţi-e foame?

– Puţin. Cred că o să mănînc nişte fulgi de cereale. Tu?

– Am mîncat deja.

În timp ce ea îşi prepara cerealele, Need îi turnă lapte şi-şi mai puse cafea în cană, apoi se aşeză la masă cu ea. În timp ce mînca, el îi surprinse de cîteva ori privirea aţintită pe buzele lui, atunci cînd sorbea din cana de cafea.

Pe sub mustaţă, buza lui inferioară era plină şi bine conturată. Îşi imagină atingerea ei senzuală

pe gura ei. Limba lui atingea uşor marginea cănii, de parcă testa şi încerca s-o guste, iar ea aproape că simţea senzaţia creată de atingerea limbii lui.

O cuprinse un val de căldură. Nu visase sărutul acela. Sau visase?

Îşi ridică ochii spre el. Nu se uita în ochii ei. Îi urmărea gura, cu ochii îngustaţi şi cu o expresie ciudată întipărită pe faţă. Atracţia sexuală vibra în aer ca bîzîitul reclamelor cu neon.

Depărtă grăbită lingura de la gură şi îşi coborî jenată privirea în farfurie. Îi zburase pofta de mîncare.

Oare şi el se gîndea la ce se gîndea ea? O, Doamne, n-o să fie niciodată posibil! Nu putea lăsa să se creeze o relaţie între ea şi Need. Nu putea avea o relaţie cu nici un bărbat. Nu acum. Poate nici mai tîrziu. I se puse un nod în gît şi începu să respire cu dificultate. Se ridică repede de pe scaun şi se duse să spele farfuriile.

Need se duse după ea.

– Ai vreun plan special pentru după-amiaza asta?

Nefiind sigură că putea să vorbească, Kate scutură din cap.

– Vrei să mergi cu mine să vezi unde îmi construiesc casa? Mi-ar face plăcere să ţi-o arăt.

Timbrul vocii lui şi un mesaj ascuns în spatele cuvintelor o tulbură profund pe Kate. O parte din ea îşi dorea să meargă şi o împingea să spună da, iar altă parte o avertiza disperată să spună *„Nu!"*... şi să plece de acolo înainte de apusul soarelui.

Capitolul 5

– Eşti sigură că nu vrei să mergem cu camionul? o întrebă Need în timp ce mergeau pe jos către casă.

– Pentru mai puţin de un sfert de milă? Nu fi caraghios. Am nevoie de mişcare şi e o zi foarte frumoasă. Cum se numesc florile acelea atît de frumoase? întrebă ea, arătînd spre covorul de flori albastre împestriţat cu florii portocalii de pe marginea drumului.

– Albăstrele şi clopoţei indieni. În această perioadă a anului cresc peste tot. Nu le-ai mai văzut pînă acum?

– Cred că nu le-am observat pînă acum.

Îşi ridică faţa spre soare şi respiră aerul proaspăt. Se simţea minunat.

Need îi puse pălăria lui pe cap.

– Poftim, asta o să-ţi apere nasul de arsuri de la soare.

– Dar cum rămîne cu nasul *tău*?

El începu să rîdă.

– După suferinţele prin care a trecut în ultimii ani, oricum nu arată prea grozav. În plus, mai am una în hambar.

– Eu cred că ai un nas foarte drăguţ. Este... distins.

El izbucni într-un hohot de rîs.

– Nu mai spune! La naiba! L-am avut rupt de atîtea ori, încît nu-mi mai amintesc cum arăta iniţial.

– Cum ţi l-ai rupt?

– Pe cînd practicam diverse sporturi, în cîteva încăierări, în arena de rodeo. A fost cîrpit de mai multe ori.

Kate îşi duse mîna la nas. Şi al ei fusese modificat de cîteva ori. Dar prin chirurgie plastică. Se întrebă dacă va fi nevoită să şi-l schimbe din nou. Ultima operaţie se vindecase de cîteva săptămîni şi nici nu voia să se gîndească să treacă din nou prin chinurile acelea. În plus, îi plăcea nasul pe

care îl avea acum. Era plăcut să constate că şi lui Need îi plăcea.

În timp ce mergeau alături în tăcere, atenţia ei se concentră tot mai mult asupra pălăriei lui Need. Descoperi că prezenţa acesteia pe capul ei se transforma într-o experienţă extrem de senzuală. Conştientă de greutatea pălăriei pe fruntea ei, simţea mirosul bărbătesc impregnat în banda interioară de piele; loţiunea de ras pe care o folosea el părea să se fi impregnat în fetru. Nu se gîndise niciodată că pălăria cuiva ar putea să creeze aşa o senzaţie de intimitate.

Îşi luă pălăria de pe cap şi-şi făcu vînt cu ea, dar asta nu făcu decît să simtă şi mai puternic parfumul lui şi efectul pe care îl producea asupra ei. Acum căpătase certitudinea că teoria mirosurilor era adevărată.

– Ţi s-a făcut prea cald? întrebă el.

– Nu, mi s-a urît de pălărie.

Pufni în rîs, după care se strădui să-şi recapete aerul de seriozitate. Cum de-i venise să spună asta? Nu-i venea să creadă că putuse să spună ceva atît de caraghios.

– Hmm?

– Nimic. O, aceea este casa ta?

Întinse mîna către o clădire cenuşie aflată în partea stîngă.

– Nu. Acela e hambarul. L-am construit acum cîţiva ani. Casa este pe deal, chiar în spatele şirului aceluia de pomi.

Deşi era puţin mai mult decît fundaţia, se vedea că Need era mîndru de viitoarea lui casă. Trecură printre stîlpii de susţinere, unde aerul mirosea a rumeguş proaspăt şi Need îi arătă unde urma să fie fiecare cameră.

– Arhitectul a făcut planul în aşa fel, încît să pot construi puţin cîte puţin, spuse el. Mai întîi o să termin dormitorul cel mare, baia, bucătăria şi camera de lucru. Şi, bineînţeles, holul şi scările. La etaj or să fie dormitoare şi probabil şi o cameră de joacă deasupra garajului. Mai tîrziu o să adaug o cameră de zi şi o sufragerie aici.

Îi arătă o porţiune din fundaţie.

– Ce părere ai?

Ea închise ochii şi-şi imagină o bucătărie însorită, o cameră de lucru cu un şemineu uriaş, o canapea de pluş, un dormitor cu un pat mare şi moale... Deschise repede ochii.

– Cred că... este frumoasă.

Brusc tulburată, îi întoarse spatele şi îşi plimbă privirea peste pajiştile verzi din vale, unde păşteau cîteva vite. Ceva mai încolo şerpuia un pîrîu cu malurile marcate de cîţiva copaci.

– Priveliştea este minunată. Este un loc perfect

pentru a întemeia... pentru a creşte vite. Ce rasă sînt?

– Angus negru. Cele mai bune vite de carne din lume. Asta este rasa vitelor mele. Adică va fi, după ce găsesc alt taur.

– Taurul tău era asigurat?

– Da, slavă Domnului, dar o să treacă ceva timp pînă găsesc altul ca Matt Dillom. Iau destui bani pentru el. Ia spune, ştii să călăreşti?

– Ce să călăresc?

El pufni în rîs.

– Un cal.

– N-am încercat niciodată, dar sînt sigură că aş putea. Cînd aveam şase sau şapte ani, am călărit pe un ponei la un tîrg şi am reuşit să mă ţin în şa. După cîte am văzut prin filme, nu pare prea greu. Te urci pe cal, te ţii de frîu şi loveşti calul cu călcîiele ca să pornească.

El zîmbi în colţul gurii.

– Astea sînt mărunţişurile. Dar călăria presupune ceva mai mult decît atît. Ţi-ar trebui cizme, dar deocamdată sînt buni şi pantofii sport. Hai să facem o probă.

Ea îl urmă bucuroasă, încercînd să alunge alte gînduri din minte.

Adevărul era că se gîndea mai mult la mersul lui atrăgător şi la şoldurile lui înguste decît la cai.

Călcă cu piciorul în ceva moale şi îngheţă.

– Oooo, nuuuu, se văită ea, refuzînd să privească în jos.

Dar nu era nevoie să se uite. Mirosul care venea de sub piciorul ei îi spunea clar în ce călcase.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Need, întorcîndu-se spre ea.

– Nu vreau să mă uit în jos. Să nu-mi spui că am călcat în ce cred eu.

El îşi coborî ochii spre picioarele ei, apoi îşi ridică privirea spre ea. Kate observă că făcea eforturi să rămînă serios.

– Bine, nu-ţi spun.

Kate se uită în jos.

– O, Need! Pantoful meu este *distrus*.

– Numai dintr-o prăjitură de pe pajişte? Nu-ţi face griji. O să ţi-l spăl eu.

Ea se hotărî să scoată piciorul afară şi se şterse de iarbă.

– Nu-mi vine să cred.

El pufni în rîs şi-şi şterse fruntea cu dosul palmei.

– Prima regulă a preeriei: Uită-te pe unde calci. Multă lume crede că cowboys-ii sînt timizi, fiindcă ţin ochii în jos, dar nu este adevărat. Nu fac decît să se ferească de balega proaspătă.

– Acum îmi spui!

Îşi încreţi nasul şi-şi făcu vînt cu palma. În atîţia ani de cînd lucra ca soră medicală, avusese parte de tot felul de mirosuri neplăcute şi nu era deloc pretenţioasă, dar nu fusese niciodată obligată să umble cu dungi de murdărie în jurul piciorului.

– Hai să intrăm în hambar şi o să te curăţ eu.

Need o luă de mînă, iar ea încercă să calce cît mai uşor pe substanţa respingătoare din pantoful ei.

După ce ajunseră înăuntru, el o instală pe un balot de fîn, îngenunche în faţa ei şi îi ridică piciorul.

– Nu, spuse ea, apucîndu-se de şireturi. Mă descurc eu.

– Dă-mi voie să te ajut, domnişoară „Independenţă".

Îi dădu cu blîndeţe mîinile la o parte şi îi descheie şireturile cu mare atenţie.

– Este curat, declară el, dar nu îi dădu drumul.

Văzînd că Need continuă să-i ţină călcîiul în palmă, ea întrebă:

– Ai cumva o pasiune pentru picioare?

– Da. De cînd eram mic mă fascinau degetele de la picioare.

Începu să se joace cu degetele ei.

– Purceluşul ăsta s-a dus la piaţă, purceluşul

ăsta a rămas acasă. Cum era mai departe, că am uitat?

– Nu-mi aduc aminte.

Începu să rîdă şi-şi trase piciorul, dar el nu-i dădu drumul.

– Te gîdili?

O scărpină încet pe talpă şi ea începu să se zbată.

– Încetează! ţipă ea, rîzînd şi scuturînd din picior.

– O, te gîdili foarte tare.

Zîmbi în colţul gurii şi continuă s-o necăjească.

Zbătîndu-se să scape din mîinile lui, era cît pe aici să cadă de pe balotul de fîn. Se răsuci într-o parte, dar el o prinse de talie şi se rostogoliră amîndoi într-un morman de fîn care o înţepă prin bluză şi îi zgîrie pielea.

– Acum te-am prins, spuse el, zîmbind în jos către ea şi ţinînd-o culcată pe spate.

În clipa următoare se întîmplă ceva foarte ciudat.

În timp ce privea în sus la faţa lui, îl văzu cum devine treptat serios. Îi citi dorinţa pe faţă. Încetă şi ea să mai rîdă. Atracţia sexuală plutea în aer ca un arc electric, ameninţînd să aprindă fînul din jurul lor.

El îşi plimbă încet degetul arătător pe fruntea

ei, apoi coborî pe nas, pe buza superioară, apoi pe cea inferioară. Trecu din nou cu degetul peste buzele ei şi Kate nu mai simţi înţepăturile fînului. Era copleşită de curiozitate... şi de un sentiment mult mai puternic.

Simţi cum i se umflă sînii şi un val de căldură îi cuprinse corpul. El îi ridică bărbia cu vîrful degetului. Kate îşi trecu limba peste buze.

Need gemu înfundat. Ochiul lui se întunecă.

– Kate, trebuie să te sărut.

Aşteptă răspunsul ei, dar coardele ei vocale păreau paralizate.

În aer plutea ceva la fel de primitiv şi de fecund ca pămîntul de sub paie. Inima ei bătea din ce în ce mai repede, din ce în ce mai imperativ.

Buzele i se întredeschiseră.

– O, Kate!

Gura lui o cuprinse cu o lăcomie dezlănţuită. Limba lui căută pînă ce o întîlni pe a ei. Fierbinte, apăsat, el explora, gusta; ea se lăsă cuprinsă de patimă şi îl încercui cu braţele. Îi plăcea să simtă carnea lui sub palmă, să-i simtă muşchii încordaţi.

Mîna lui alunecă pe formele trupului ei, trasînd linii fierbinţi de la coapse pînă în talie, apoi pînă pe sînii care aşteptau cu ardoare atingerea lui. Fără să-şi dezlipească gura de buzele ei, Need îi descheie nasturii de la bluză.

Se auzi nechezatul unui cal şi Kate încremeni. *Ce făcea?*

Îşi propti palma în pieptul lui şi îl împinse.

– Need, nu... nu pot... eu...

El se rostogoli pe o parte, apoi se ridică în capul oaselor. Îşi sprijini coatele de genunchi, îşi lăsă capul în jos şi trase aer adînc în piept.

– Iubito, îmi pare rău. Nu am avut de gînd să fac asta. Nu ştiu ce mi-a venit.

Începu să rîdă uşor.

– De fapt, ştiu ce mi-a venit, dar nu am avut de gînd să năvălesc asupra ta ca Matt Dillon.

Ea se ridică, îşi cuprinse genunchii cu braţele şi-şi rezemă fruntea de ei.

– Nu este numai vina ta. Se pare că, există o atracţie puternică între noi. Need, tu eşti un bărbat minunat, dar eu... nu sînt pentru aventurile de o noapte şi am motivele mele pentru care nu mă pot lega de nimeni deocamdată.

El luă o mînă de fîn şi-l presără printre degete.

– Din cauza lui, nu-i aşa? Tipul cu maşina *Porsche*, el este motivul.

– Nu, nu tocmai. Vreau să spun, asta este numai o mică parte din motive.

Kate îşi masă fruntea cu vîrfurile degetelor. Cum putea cineva să aibă noroc de o asemenea nepotrivire a evenimentelor în timp? Era atît de

nedrept! De ce trebuise să întîlnească un om ca Need, atunci cînd viaţa ei era un haos... Făcu eforturi disperate să nu alunece pe panta auto-compătimirii. Realitatea crudă era că viaţa nu era întotdeauna corectă.

– Atunci spune-mi ce stă în calea mea, Kate, spuse el, cu privirea aţintită asupra unui fir de iarbă pe care îl ţinea în mînă. Nu mă pot lupta cu umbre.

– Este ceva despre care nu pot să vorbesc. Aş vrea tare mult... o, fir-ar să fie, tare aş vrea să te pot face să înţelegi. Dar totul este prea complicat.

– Pune-mă la încercare. Poate că arăt ca un cowboy tîmpit, cu un singur ochi, dar am fost destul de inteligent ca să termin Facultatea de drept ca şef de promoţie. Pot să înţeleg lucruri complicate.

– Need, nu am vrut să sune ca o insultă. Dar pur şi simplu există lucruri în viaţa mea despre care nu pot să povestesc nimănui. *Nimănui*.

– La naiba! Oricine are dreptul la lucruri care îl privesc numai pe el. Sînt o mulţime de lucruri în trecutul meu pe care aş fi bucuros să le uit şi în ceea ce mă priveşte, trecutul tău te priveşte numai pe tine. Dar am convingerea că tot ceea ce te frămîntă înseamnă mai mult decît o simplă indis-

creţie. Am dreptate?

Ea nu răspunse.

– Kate, vorbeşte cu mine. Dacă nu ai încălcat legea, ce poate fi atît de rău? Eşti cumva spion străin?

Ea ştia că Need încerca să facă o glumă, dar nu găsea situaţia prea amuzantă.

– Need, te rog, lasă lucrurile aşa cum sînt. Ţi-am spus de mai multe ori că nu pot să vorbesc despre problema mea.

– De ce?

– Pentru că-mi este frică, de-aia! Mă tem pentru viaţa mea. Asta este problema. Şi nu pot să mă încurc cu tine. Şi nici nu vreau să mai discutăm despre asta. Cred că lucrul cel mai bun pe care l-aş putea face este să dispar de aici cu primul autobuz.

– Nu!

Se repezi la ea cu viteza fulgerului. O apucă de umeri şi se uită la ea cu o expresie furioasă.

– Doar nu ţi-e frică de *mine*, nu-i aşa?

– Nu, nu de tine.

– Atunci nu pleca. O să am eu grijă să nu ţi se întîmple nimic. Îţi promit pe ce am mai sfînt că n-o să ţi se întîmple nimic rău atîta vreme cît sînt eu lîngă tine.

Kate simţi un val de tandreţe dureroasă şi îl

mîngîie pe obraz.

– Mi-ar plăcea să cred asta.

– Să crezi. Întreabă-i pe toţi cei care mă cunosc. Sînt um om de cuvînt.

– Nu e nevoie să întreb. Ştiu că eşti. Dar tu nu înţelegi în ce sînt amestecată.

– Ai dreptate, nu înţeleg. Nu înţeleg, dacă nu-mi spui.

Tăcu o clipă şi o privi cu curiozitate.

– Nu eşti căsătorită, nu-i aşa?

– Nu.

– Juri?

Ea ridică mîna.

– Jur. Nu sînt căsătorită şi nici nu am fost vreodată.

Pe faţa lui se citi uşurarea. Zîmbi.

– Bine. Cu restul ne putem descurca destul de uşor. Un soţ hotărît să facă scandal ar fi fost mai greu de înfruntat.

Se întinse să o sărute. Ea îi propti o mînă în piept.

– Te rog, nu, Need. Te rog să nu-mi faci viaţa mai grea decît este deja.

– Este greu să mă săruţi pe mine?

– Nu, este uşor să te sărut. Tocmai asta este problema. Poate că ar fi mai bine pentru amîndoi dacă aş pleca.

– Nu. Indiferent de ce fugi, cursa ta se opreşte aici. Pot să am răbdare cu tine pînă cînd eşti gata să ai încredere în mine. Între timp, dacă îmi promiţi că nu pleci, eu promit să păstrez distanţa. S-a făcut?

Ea se muşcă de buză şi se gîndi. Nici una dintre variantele ei nu era fără cusur.

El îi ridică bărbia.

– Te simţi în siguranţă aici, la *Asul din mînecă*, alături de mine?

– Deocamdată, destul de mult.

– Bine.

Zîmbi.

– Atunci încheiem tîrgul?

Dacă accepta să rămînă, ar fi fost cea mai mare greşeală din viaţa ei. Simţea necazul cum îi da ocol.

– Kate?

Ea oftă.

– Bine. S-a făcut.

Need se ridică în picioare şi o trase după el. Fînul i se agăţase de haine şi de păr. Se scutură.

– Ia uită-te la mine. Arăt ca fata fermierului din poveştile rurale.

Zîmbind în colţul gurii, el îi culese fînul din păr.

– Arăţi la fel ca întotdeauna. Frumoasă.

Cuvintele lui îi încălzirăinima, dar îşi feri capul.

– Cred că lecţia de călărie va trebui să aştepte pentru altă dată, cînd o să fiu în formă.

Îşi întinse piciorul desculţ şi-şi răsfiră degetele.

– Cum o să merg pînă acasă desculţă?

– Nu e nevoie să mergi pe jos.

Ea ridică dintr-o sprînceană şi întrebă:

– Doar nu vrei să mă cari pînă acasă în spate?

– De fapt, este o idee interesantă.

Colţurile gurii i se lăsară în jos, de parcă s-ar fi gîndit.

– Dar poate că bătrînul Dan ar fi o opţiune mai confortabilă.

– Cine este bătrînul Dan?

– Calul meu. Aşteaptă să arunc şaua pe el.

După ce Kate dispăru în spatele uşii de la camera ei, pretinzînd că vrea să tragă un pui de somn, Need se aşeză la o masă din bar. Trîntit pe un scaun, cu picioarele urcate pe un altul, încerca să ghicească ce problemă putea să aibă Kate. Luă în calcul toate posibilităţile la care se putea gîndi, dintre care unele de-a dreptul fantastice. Dar era inutil să facă speculaţii. Avea nevoie de date.

Îi era *teamă*, aşa spusese ea. Dar de ce anume? Într-un fel sau altul, o să afle el despre ce era vorba. Faptul că ei îi era frică, îl scotea din sărite mai mult decît îl scosese vreodată ceva sau cineva. *Porsche*-ul acela şi proprietarul lui făceau parte din problema ei. Putea foarte bine să înceapă căutările din punctul acela.

Pescui o fisă din buzunarul de la blugi, se îndreptă către telefon şi îl sună pe un amic de-al lui care era ajutor de şerif.

– Hershel, spuse el cînd îi răspunse prietenul lui, cum îţi mai merge? Ai mai prins ceva hoţi în ultima vreme?

Rîse cînd auzi răspunsul prietenului lui.

– O, mă gîndesc să-mi depun candidatura. Sînt aproape hotărît. Crezi că ţi-ar plăcea să mă ai şef?

Rîse din nou.

– Ascultă, Hershel, ţi-aş rămîne îndatorat dacă ai verifica un număr de maşină pentru mine.

Capitolul 6

Kate nu avusese de gînd să doarmă; nu voise decît să se relaxeze şi să-şi revină puţin după şocul emoţional prin care trecuse în după-amiaza aceea. Fu foarte surprinsă cînd se trezi şi constată că era aproape seară. Îşi simţi stomacul gol şi se duse să caute ceva de mîncare. Need stătea singur în bar şi privea un program sportiv la televizorul din capătul tejghelei.

O salută cu un ton de prietenie normală... fără priviri cu subînţeles sau cu nuanţe de intimitate. Nici unul din ei nu aminti despre incidentul din hambar. Poate că putea să treacă peste episodul

acela, se gîndi ea, şi să menţină o relaţie platonică.

Kate deschise uşa de la frigider şi întîrzie să cerceteze conţinutul. Strîmbă din nas văzînd că nu prea avea de unde să aleagă.

– Vrei un hamburger la grătar? îl întrebă ea.

– Ca să spun drept, aş prefera o friptură mare, în sînge, un cartof copt cu multă smîntînă şi o salată.

– Şi eu aş prefera la fel, dar nu avem carne de friptură. Şi nici unde să coacem un cartof nu avem. Iar salata aş putea s-o fac din lăptuci congelate, roşii, murături şi ceapă.

– De fapt, mă gîndeam la un restaurant din oraş. Am putea să ne ducem şi la un film după aceea.

– S-a făcut.

Luni seara, trecuse de ora şapte pînă să-l vadă pe Need. Plecase mai înainte să se trezească ea de dimineaţă. Cît fusese ziua de lungă îi simţise lipsa foarte mult. În seara dinainte se simţiseră grozav în oraş. Mîncarea de la restaurantul din oraşul vecin fusese o schimbare

binevenită, conversaţia plăcută şi lipsită de pericole. Filmul fusese o comedie care le plăcuse mult la amîndoi. El nu o atinsese decît din întîmplare.

Acum se strecurase în spatele barului, în timp ce ea amesteca o margarita, o prinsese de talie şi se aplecase peste umărul ei. Mirosea a săpun şi a loţiune de după ras.

– Ce-ar fi să iei o pauză? Rămîn eu în locul tău, spuse el. Ida a adus nişte supă delicioasă, făcută în casă. Poţi s-o încălzeşti în cuptorul cu microunde.

– Care cuptor cu microunde?

El zîmbi cu subînţeles.

– Cel pe care l-am cumpărat în după-amiaza asta.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

– De ce ai cumpărat un cuptor cu microunde?

El ridică din umeri.

– M-am gîndit că oricum o să-mi prindă bine mai tîrziu, cînd o să mă mut în casa mea. În plus, poate ai vrea să arunci o privire în punga pe care ţi-am lăsat-o pe pat.

– Ce este în ea?

– Ai răbdare şi o să vezi.

Mai mult din curiozitate decît de foame, ea se îndreptă spre camera ei. În punga de pe pat găsi

o pălărie de cowboy din pai şi o pereche de cizme. Zîmbi. Acesta era echivalentul trandafirilor şi al cutiei de ciocolată pentru Need?

Nu putu să reziste tentaţiei şi le probă. Ambele îi veneau ca turnate. Nu arăta prea rău în echipamentul acela de cowboy. Se uită în oglindă şi zîmbi. *Mergi mai departe, Dale Evans.*

După ce îşi luă pălăria de pe cap şi se încălţă din nou în pantofii sport care erau iarăşi curaţi, căută supa, o încălzi şi coborî cu farfuria să mănînce în bar.

Need pregătea o băutură pentru unul dintre clienţii obişnuiţi ai barului, dar se uită cercetător la Kate, care se aşeză pe un scaun de alături. Ea îi zîmbi, îi făcu semn că totul era perfect şi el îi făcu cu ochiul.

Bătrînul Hank Bailey se apropie de bar, încălecă pe scaunul de lîngă ea şi ceru o bere. După ce Need îi dădu berea, Hank spuse:

– Am auzit că te-ai înscris pe lista candidaţilor pentru postul de şerif, azi de dimineaţă.

Kate se înecă şi era să stropească totul cu supă. *Şerif! O... Doamne!*

– Mda.

Kate scăpă lingura în castronul de supă şi înghiţi de mai multe ori ca să alunge gustul de fiere din gît. Dumnezeule, credea că scăpase de

încurcături! Dar poate că înţelesese greşit sensul conversaţiei.

– Era şi timpul să avem un om de ispravă în biroul acela, spuse Hank. Îmi pare rău că trebuie s-o spun aşa direct, dar şeriful Schuller a fost un şerif de toată jena. Şi nici Dwight Hobbs n-ar fi mai breaz. Nu-mi dau seama ce i-a venit să-şi pună numele pe listă.

Need pufni în rîs.

– Parcă Dwight era nepotul tău.

– Păi este. E băiatul surorii mele. Dar s-a aruncat în neamul Hobbs. N-am văzut nişte neisprăviţi mai mari ca ei. Tot ţinutul ştie asta.

Hank ridică o mînă în sus.

– Ai votul meu. O să fii un şerif pe cinste.

– Îţi mulţumesc, Hank.

Kate simţi că-i transpiră buza de sus. În ce intrase? Mai mult, în ce-l băgase pe Need? Faptul că o adăpostea ar putea să-i aducă o grămadă de necazuri. Slavă Domnului că nu-i spusese povestea ei. De ce naiba, dintre toţi bărbaţii de pe lume, alesese să se îndrăgostească de unul care candida pentru postul de şerif? *Să se îndrăgostească*. O... Doamne!

– Kate? Ce este cu tine? întrebă Need. Eşti galbenă la faţă precum ceara.

– Scuză-mă.

Lăsă farfuria pe tejghea şi fugi în camera ei.

Închise uşa şi se rezemă cu spatele de ea, încercînd să-şi controleze respiraţia.

Cineva bătu cu putere în uşă.

– Kate? strigă Need. Te simţi bine?

– N-am nimic, răspunse ea cu o voce gîtuită.

Îşi drese vocea şi încercă din nou:

– N-am nimic. Cobor imediat ca să poţi pleca de la bar.

– La naiba cu plecatul meu! Vreau să ştiu dacă te simţi bine. Ţi-e rău?

– Nu. Am... urcat să-mi pudrez puţin nasul.

Se forţă să capete un ton vesel.

– Cobor imediat.

– De ce n-ai mîncat supa?

– Cred că nu prea mi-era foame. O încălzesc din nou mai tîrziu.

Cînd îl auzi plecînd, Kate se lăsă să alunece de-a lungul uşii şi-şi îngropă faţa în palme. O, Doamne, ce urma să se întîmple?

Marţi de dimineaţă, înainte de ivirea zorilor, Need se îndrepta cu camionul lui spre San Antonio. Avea cîteva lucruri de discutat cu doctorul

Donald Weber. Şi dacă n-o să-i placă răspunsurile pe care le va căpăta, avea de gînd să-l bată măr. Numai ca să vadă dacă îi face plăcere. De fiecare dată cînd se gîndea la vînătăile şi juliturile pe care le văzuse pe pielea lui Kate, se înfuria mai rău ca un taur care vede roşu înaintea ochilor.

Hershel îi dăduse numele şi adresa doctorului după numerele de înmatriculare de la maşină. Need căutase în cartea de telefon ca să găsească adresa cabinetului. O sunase şi pe sora lui ca să vadă ce ştia ea despre ticălos. Sarah nu-l cunoştea personal, dar îl întrebase pe colegul ei dermatolog. Tot ce reuşise ea să afle de la colegii lui fusese că era un medic bun, cu reputaţie de Casanova, că era divorţat de curînd şi că juca golf.

Tare mai avea poftă să-i rupă gîtul cu prima ocazie.

După ce ajunse la apartamentele din Cedarcliff parcă maşina, coborî şi traversă curtea către apartamentul doctorului. Apăsă îndelung pe sonerie, apoi bătu cît putu de tare. Aşteptă puţin, apoi sună şi bătu iar. Nimic. La naiba! Se uită la ceas. Era încă devreme. Voise să-l prindă pe ticălos acasă înainte să plece la serviciu. Unde o fi? După ce sună şi mai bătu de cîteva ori, Need se văzu nevoit să admită că ratase.

Coborî la camion înjurînd şi demară în viteză. Merse pînă la primul telefon public şi încercă să sune la cabinetul doctorului Weber.

Îi răspunse o voce de femeie:

– Trebuie să-mi spuneţi unde îl găsesc pe doctorul Weber, spuse Need.

– Îmi pare rău, dar doctorul Weber nu este aici. Îmi puteţi lăsa numărul de telefon ca să rog pe cineva de la cabinetul doctorului Markham să vă sune mai tîrziu?

– Nu. Vreau să vorbesc cu doctorul Weber.

– Cred că doctorul Weber este în vacanţă, dar doctorul Markham îi preia pacienţii. Dacă îmi lăsaţi numărul de telefon, o să vă sune cineva de la cabinetul doctorului Markham.

– Doamnă, nu vreau să vorbesc cu doctorul Markham, se enervă Need. Vreau să vorbesc cu doctorul Weber. Cînd se întoarce?

– Nu ştiu exact, domnule. Eu sînt secretara doctorului. Dar dacă aveţi o urgenţă, doctorul Markham...

– Doamnă, ascultă ce-ţi spun: Nu vreau să vorbesc cu doctorul Markham. Vreau să-mi spuneţi unde pot să-l găsesc pe doctorul Weber.

– Dar este în concediu, domnule.

– Şi nu ştiţi cînd se întoarce?

– Nu, domnule.

– Atunci cine dracu' ştie? ţipă el.

Ea îi închise telefonul.

Need trînti receptorul înjurînd în barbă. O femeie care tocmai ieşea din bar cu o ceaşcă de cafea într-o mînă şi cu un corn în cealaltă se uită mirată la el şi i se feri din cale.

Need scoase altă monedă din buzunar şi încercă din nou. Îi răspunse aceeaşi voce.

– Domnişoară, îmi pare rău că am ţipat, dar este important să vorbesc cu doctorul Weber. Cine ar putea să-mi spună cînd se întoarce?

– Cei de la biroul doctorului Markham ar trebui să ştie. Dacă îmi daţi numărul de telefon, o să rog pe cineva să vă sune.

– Doamnă, sînt la un telefon public. Daţi-mi numărul de la biroul doctorului Markham şi îl sun eu.

Ea îi spuse numărul şi el închise. Se căută în buzunar după altă fisă, repetînd întruna numărul ca să nu-l uite, apoi îl formă.

Îi răspunse aceeaşi femeie. Lui Need îi veni să se repeadă cu pumnii pe telefon.

– Doamnă, cum fac să vorbesc cu cineva de la biroul doctorului Markham?

– Biroul doctorului nu este deschis deocamdată, dar dacă lăsaţi numărul de telefon, o să vă sune cineva.

– La ce oră se deschise biroul?

– La ora nouă, domnule.

De data asta, el fu cel care închise telefonul. Se uită la ceas. Nu avea de ce să se învîrtă prin San Antonio numai ca să dea un telefon, cînd putea să se întoarcă la fermă înainte de ora nouă. Nemulţumit că pierduse timpul degeaba, îi dădu telefon surorii lui să-i mai ceară o favoare, după care intră în bar şi ceru o ceaşcă de cafea.

Kate îşi turnă un pahar cu lapte, ţinîndu-se cu mîna de stomac. În timpul nopţii luase toate pastilele *Rolaid* pe care le avusese. Trebuia să găsească o modalitate să facă rost de altă reţetă pentru medicamentele ei. Dar cum putea face asta fără să aibă probleme?

Îşi aminti de Carley, tînăra asistentă pe care o cunoscuse cu o seară în urmă, căută în agendă numărul de telefon de la spitalul unde lucra şi o sună.

– Cabinetul doctorului Chase.

– Carley, Kate Miller la telefon, chelneriţa de la *Asul din mînecă*. Ne-am cunoscut acum două seri.

– A, bună, Kate, cu ce aş putea să te ajut?

– Mi s-au terminat medicamentele *Rolaid* şi mi-ar mai trebui o doză, dar nu cunosc nici un doctor pe aici. Speram că ai putea să-mi recomanzi tu unul.

– O, bineînţeles. Dar dacă numai de atît ai nevoie, cred că avem noi cîteva pastile pe aici sau măcar ceva echivalent. O să-l întreb pe doctorul Simon şi trec eu să ţi le aduc cînd vin acasă. Bine?

– Ar fi grozav. Mulţumesc.

– Hei, am auzit că Need candidează pentru postul de şerif. Nu e minunat?

– Da... minunat.

După ce puse receptorul în furcă, Kate rămase o vreme cu mîna pe el. Ştia că Brian Silva, omul ei de contact, trebuia să se afle încă în spital, dar se hotărî să sune totuşi la numărul ei special. Poate reuşea să mai capete nişte informaţii.

În ciuda eforturilor ei disperate de a afla despre cum îi mergea lui Brian şi despre cît o să mai dureze pînă ce o să poată vorbi cu el, persoana care îi răspunse părea mai interesată să-i afle numele şi adresa, decît să-i dea amănunte despre starea sănătăţii poliţistului. Kate nici nu se gîndea să le spună unei persoane necunoscute, prin telefon, chiar dacă persoana respectivă se afla în

biroul poliţiei federale. Un funcţionar tîmpit o mai băgase o dată în încurcătură şi nu avea de gînd să mai facă greşeala aceea a doua oară.

Încercă să sune la numărul doctorului Weber, dar îi răspunse secretara, care o informă că doctorul Weber era plecat din oraş şi că doctorul Markham se ocupa de pacienţii lui. Ciudat. Era o poveste de acoperire sau doctorul Weber se pregătea să plece în vacanţă, atunci cînd a fost împuşcat? Dacă era valabilă cea de-a doua variantă, atunci nu avea să i se simtă lipsa zile întregi.

Conştiinţa începu să o roadă din nou. Dar ce putea oare să facă? Ea era vie, iar doctorul Weber era mort. Anunţul ei la poliţie nu-l putea ajuta cu nimic nici pe el şi nici pe amanta lui. Nu puteau fi mai morţi decît erau, dar ea putea. Va putea să identifice ucigaşul la fel de bine şi peste cîteva săptămîni. *Trebuia* să aştepte. Brian Silva îi repetase de nenumărate ori că nu trebuia să facă *nimic* din ceea ce ar putea atrage asupra ei atenţia mediilor de publicitate. Dacă ticălosul împotriva căruia depusese mărturie reuşea să obţină recurs, gaşca lui va scotoci pămîntul să dea de ea. Mărturia ei fusese cea care îl trimisese la închisoare.

Dacă trebuia să depună din nou mărturie,

urma să primească o nouă identitate şi să se mute din nou. Chiar şi presupunerea că ar putea duce o viaţă normală sau că ar putea avea o relaţie cu Need era absolut inutilă.

Aşezată la una dintre mesele din salonul gol al barului, Kate îşi cuprinse capul în palme. Trebuia să iasă cumva din încurcătura asta. La urma urmei, dovedise că era o supravieţuitoare... dar în clipa de faţă nu vedea nici o ieşire. Şi avea presentimentul că lucrurile se vor înrăutăţi înainte de a se îmbunătăţi.

În pauza de seară, Kate încercă să se arate preocupată de hamburgerul ei şi să se uite în orice altă parte, în afară de Need. Dar, deşi făcea eforturi serioase, privirea ei se îndrepta în mod automat către el. Trecuse aproape o săptămînă de la întîmplarea din hambar, dar încă îşi amintea, fără nici un efort, gustul buzelor lui, căldura mîinilor lui care îi atinseseră pielea. Îşi amintea atingerea mustăţii lui pe faţa ei. Amintirea aceea o chinuia zi şi noapte. Îşi dorea fierbinte ca el să o strîngă în braţe, dar, aşa cum îi promisese, el păstra distanţa.

– Arată bine ticălosul, nu-i aşa?

Kate îşi ridică ochii şi o văzu pe Stella Delaney zîmbind către ea. Stella, care era proprietara magazinului *Stellar Fashions* şi era căsătorită cu judecătorul districtual, devenise conducătorul campaniei electorale pentru Need. Era o femeie blondă, drăguţă, cu o atitudine prietenoasă. Trecea des pe la *Asul din mînecă* ca să se sfătuiască cu Need şi cu susţinătorii lui în legătură cu alegerile care se apropiau.

– Cine? întrebă Kate, încercînd să ignore evidenţa.

Stella începu să rîdă şi se aşeză la masă.

– Need Chisholm, viitorul nostru şerif, cine altcineva? Majoritatea femeilor din zonă care au trecut de şaisprezece ani şi-ar dori mult să aibă cizmele lui sub pat.

Stella îi făcu cu ochiul.

– Dar mie mi se pare că tu eşti singura care i-a atras atenţia.

– Sîntem numai prieteni.

– Îhî.

Tonul şi expresia feţei Stellei arătau că nu o credea.

– Presupun că o să participi la petrecerea în aer liber de mîine după-amiază. Toţi aceia cu care am vorbit au de gînd să vină. Cred că o să

strîngem o mulţime de bani pentru fondul de campanie electorală.

– Nu cred că o să vin, spuse Kate. Eu nici măcar nu votez.

– Dar *trebuie* să vii. Toată lumea arde de nerăbdare să te cunoască.

Need se apropie de ele şi Stella îşi întoarse capul spre el.

– Need, spune-i lui Kate că *trebuie* să vină la petrecere. Nu contează că nu poate să voteze.

El zîmbi.

– Kate, *trebuie* să vii la petrecere. Nu contează că nu poţi să votezi. La naiba, dacă stau să mă gîndesc, nici nu sînt sigur că sînt trecut pe lista de alegători.

Stella izbucni în rîs.

– Eşti. Am verificat eu.

Se răsuci către Kate.

– Promite-mi că vii. Te rog!

Duminică după-amiază, Need şi Kate se îndreptau spre locul unde urma să fie petrecerea electorală. Amîndoi erau îmbrăcaţi în blugi, aveau cizme în picioare şi pălării pe cap.

– Eşti sigur că sînt îmbrăcată cum trebuie? întrebă Kate neliniştită.

– Desigur. Aproape totul se face fără ceremonie pe aici.

Îi făcu cu ochiul şi zîmbi.

– Nu prea avem obiceiul să ne gătim în rochii lungi şi fracuri la petrecerile în aer liber.

La vreo zece mile distanţă de *Asul din mînecă*, Need părăsi şoseaua şi intră într-o curte uriaşă, înconjurată de un gard. Deasupra porţii scria cu litere mari, de metal: CHISHOLM RANCH.

– Gazdele sînt rude cu tine? întrebă Kate.

– Mda.

Ea aşteptă o completare la răspuns. Dar el nu continuă.

– Sînt rude apropiate?

O casă albă, impunătoare, cu două etaje, înconjurată de o pajişte bine îngrijită apăru în faţa lor înainte ca el să răspundă:

– Casa îi aparţine tatălui meu.

Şocată nu numai de opulenţa casei şi de împrejurimile ei, dar şi de amărăciunea din vocea lui Need, Kate spuse:

– N-am bănuit că tatăl tău locuieşte atît de aproape.

– Nu locuieşte. Rareori pune piciorul aici mai des de o singură dată pe an.

– Unde stă în restul timpului?

– La Washington. Are un administrator care se ocupă de fermă. O ţine mai mult pentru impresie.

Need trase camionul în zona unde cîţiva elevi de liceu se ocupau de parcarea maşinilor şi îi lăsă camionul lui Billy Bob. Kate coborî şi aruncă o privire în jur. Gardul alb prin care trecuseră se întindea cît vedeai cu ochii în faţa proprietăţii şi de o parte şi de alta a aleii care ducea către casă. Într-o parte se vedeau cîţiva cai care păşteau iarbă într-un ţarc.

– Dacă tatăl tău nu este interesat, de ce nu...

– De ce nu locuiesc eu aici şi nu mă ocup de casă în loc să trăiesc din puţin pe o bucată de pămînt de zece ori mai mică decît asta? Răspunsul este simplu. Oricît de bine ar arăta proprietatea asta, ea m-ar lega cu sfori. Eu nu mă prea înţeleg în multe privinţe cu tatăl meu.

O idee prinse vag contur în mintea lui Kate. *Chisholm. Washington.*

– Need, cine *este*, de fapt, tatăl tău?

El îi răspunse cu o voce prefăcut gravă:

– Onorabilul Joseph H. Chisholm, congresman din Texas, preşedinte al Comitetului de Orientare, adversar declarat al crimei organizate şi mai bine cunoscut sub numele de „Cood-Time Joe".

Dumnezeule mare! Pînă şi Kate care era, practic, apolitică, auzise despre Joe Chisholm, puternicul, extravagantul congresman. Foarte des prezent la buletinul de ştiri, congresmanul părea să atragă reporterii şi fotografii ca un magnet. Întotdeauna făcea figură bună. *Reporteri*? Inima aproape că i se opri din bătaie. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie fotografiată aici şi poza ei să apară în toate ziarele din ţară.

– Îhî, spuse ea, cu genunchii înmuiaţi, tatăl tău o să fie aici astăzi?

– Nu. „Treburi importante pentru naţiune" îl vor ţine departe. Ştii, dacă aş candida pentru Senat, ar da fuga aici bucuros. Dar cum nu am de gînd să urmez aceeaşi carieră ca el, nu este interesat.

Comentariul lui îi provocă lui Kate emoţii amestecate. Pe de o parte, era bucuroasă că nu urma să petreacă după-amiaza ferindu-se de aparatele de filmat, dar pe de altă parte, o întrista lipsa de sensibilitate a congresmanului faţă de fiul lui. Din puţinul pe care îl spusese Ned, înţelesese că relaţia dintre tată şi fiu fusese întotdeauna încordată. Îi puse încet mîna pe braţ.

– Need, îmi pare rău.

– Nu are de ce să-ţi pară rău. Nici măcar n-am ştiut că petrecerea urma să aibă loc aici pînă cînd

Stella şi sora mea nu au aranjat totul. Presupun că Sarah l-a convins pe tatăl meu să achite nota de plată. Eu alesesem sala de festivităţi de la Casa veteranilor. Nu-i nimic. Hai să vedem ce se întîmplă!

Mai sosiseră invitaţi şi aceştia se îndreptau spre partea dreaptă a casei, pe lîngă o piscină mare, mărginită cu pietre, în capătul căreia se afla o cascadă artificială. Mirosul de carne la grătar, rîsete şi muzica interpretată de o formaţie western urcată pe o platformă îi conduseră spre o porţiune acoperită cu o foaie de cort colorată şi înconjurată de un şir de copaci.

– Uitaţi-l pe noul nostru şerif! strigă cineva.

Toată lumea începu să fluiere şi să bată din palme.

Zîmbind larg, Need îşi luă pălăria de pe cap şi o flutură în aer. Se vedea că era obişnuit cu publicul din vremea cînd participa la rodeo şi că se simţea în largul lui. La fel de evident era că învăţase cîte ceva de la tatăl lui de-a lungul anilor, se gîndi Kate, în timp ce el pătrundea în mijlocul mulţimii. Totuşi, nu era nimic fals în felul în care strîngea mîinile şi stătea de vorbă cu invitaţii. În plus, avea mereu grijă să o ţină lîngă el şi s-o prezinte tuturor.

Ajunseră în cele din urmă la cort, unde le ieşi

înainte o femeie foarte frumoasă, îmbrăcată în blugi şi cu pălărie pe cap, care îşi întinse larg braţele şi îi zîmbi lui Need. Kate simţi o împunsătură de gelozie, pînă cînd observă ochii frumoşi, albaştri, ai femeii şi îl auzi pe Need spunînd: „Bună, surioară".

Cei doi fraţi se îmbrăţişară rîzînd, după care Need o împinse în faţă pe Kate.

– Kate, ea este sora mea, Sarah, cea mai grozăvă doctoriţă oftalmolog din stat.

Sarah rîse şi-i întinse mîna.

– Sînt încîntată să te cunosc, Kate.

Stella interveni între ei şi îl trimise pe Need să stea de vorbă cu alegătorii săi, după care Sarah şi Kate rămaseră singure.

– Nu ştiu nimic despre tine, spuse Sarah, dar mor de curiozitate. Hai să ne umplem farfuriile înainte să se termine toată mîncarea.

În timp ce se îndreptau spre mesele încărcate cu mîncare, muzica încetă, microfonul ţiui şi vocea amplificată a Stellei Delaney anunţă:

– Domnilor, vă rugăm să fiţi atenţi.

Rîsetele şi conversaţiile se stinseră şi toată lumea îşi îndreptă atenţia către Stella care era urcată pe estrada decorată cu steguleţe roşii, albe şi albastre.

Stella îşi flutură mîinile spre cîteva persoane

din mulţime şi numeroasele brăţări care le împodobeau străluciră în soare.

– Stimaţi invitaţi, ne bucurăm că sînteţi aici pentru a onora pe unul dintre fiii oraşului nostru. Îl cunoaşteţi cu toţii şi ştiţi deja că este un om de onoare, dar vreau să vi-l prezint acum în calitate de candidat la postul de şerif al ţinutului nostru. Need Chisholm. Need, vino aici şi spune cîteva cuvinte.

Însoţit de fluierături şi de aplauze, Need urcă treptele şi se apropie de microfon. Zîmbi larg, salută, ducîndu-şi mîna la pălărie şi înclinîndu-şi din cap către mulţimea care continua să strige şi să bată din palme. Apoi ridică mîinile în semn că vrea să se facă linişte.

– Vreau să le mulţumesc tuturor vecinilor şi prietenilor care sînt azi aici. Ca să fiu sincer, nu aş fi candidat la postul de şerif dacă nu mi-ar fi murit taurul, dar el a murit, aşa că iată-mă. Stella, sper că tu şi cu soţul tău nu mi-aţi otrăvit taurul ca să mă determinaţi să candidez, nu-i aşa?

Rîsete.

– Pe cei mai mulţi dintre voi vă cunosc de o viaţă, aşa că nu prea am multe de spus, în afară de faptul că v-aş fi recunoscător dacă m-aţi vota. Ştiu cîte puţin despre lege de ambele părţi ale baricadei. Am o diplomă prăfuită de la Univer-

sitatea din Texas şi îmi aduc aminte că unii dintre noi... zîmbi şi arătă către doi bărbaţi cam de vîrsta lui, am petrecut cîteva ore în sediul poliţiei în noaptea de după absolvire.

Din nou rîsete şi strigăte.

Need deveni serios.

– Vă promit că, dacă voi fi ales, voi fi corect, cinstit şi voi conduce biroul cît voi putea mai bine. Şi ştiţi că sînt om de cuvînt. I-am auzit pe unii întrebîndu-se dacă un om cu un singur ochi va putea să facă faţă cerinţelor slujbei, spuse el, dar mă gîndesc că, dacă Rooster Cogburn a putut să facă faţă, o să pot şi eu.

Zîmbi larg.

– Acum, haideţi să mîncăm şi să ne distrăm împreună, dar vă rog să păstraţi pentru mine ultima bucăţică din plăcinta făcută de Ida Galloway.

Grupul izbucni în aplauze şi Need fu înconjurat de oameni care îl băteau pe spate şi îi strîngeau mîna în timp ce cobora de pe platformă.

Rîzînd şi scuturînd din cap, Sarah se întoarse către Kate şi-i zise:

– Este un politician înnăscut. Păcat că tata l-a determinat să nu poată suferi politica.

– Am impresia că nu se prea înţeleg.

– Precum uleiul cu apa. Hai să ne luăm ceva

de mîncare şi să găsim un loc mai retras.

Cu farfuriile pline de carne la grătar, salată de cartofi, fasole şi salată de varză, cele două femei se strecurară prin mulţime şi ajunseră la scara din spatele casei.

Sarah începu să mănînce cu poftă.

– Am aici colesterol cît să-mi ajungă pe două săptămîni, dar este foarte bună.

Kate izbucni în rîs şi o aprobă, după care începu să mănînce şi ea cu aceeaşi poftă. Stătură amîndouă de vorbă în timp ce mîncau şi Kate constată că o plăcea pe Sarah foarte mult. Nu numai că era inteligentă şi frumoasă, dar era la fel de deschisă şi de caldă ca şi fratele ei.

– Ai crescut aici, nu-i aşa? întrebă Kate.

– Da. Aveam aproape doi ani şi mama era însărcinată cu Need cînd tata a construit această casă pentru ea. Nu cred că ei i-a plăcut vreodată prea mult. Se simţea singură aici. Tata lucra în barou pe atunci şi petrecea mai mult timp în Austin decît aici. Cred că mama s-a topit pe picioare pînă a murit. Ida Galloway ne-a crescut.

– A, asta explică relaţia de apropiere dintre ea şi Need.

– Da. Amîndoi o iubim foarte mult. Ea a fost menajera noastră pînă cînd Need a plecat la co-

legiu şi ea a ieşit la pensie.

– Cîţi ani aveai cînd a murit mama ta?

– Eu aveam opt ani şi Need avea şase.

– Nu aţi locuit cu tatăl vostru la Washington, după ce el a fost ales în Congres?

– Glumeşti? Tata n-ar fi ştiut ce să facă cu noi. Iar prezenţa unor copii de vîrsta noastră i-ar fi încurcat viaţa. Nu, noi am locuit întotdeauna aici, ca să căpătăm un sentiment de „stabilitate, comunitate şi continuitate".

Rîsul ei nu avea amărăciunea pe care ar fi avut-o cel al lui Need, dar tot era amar.

– Ne lua întotdeauna cu el cînd se desfăşurau alegerile şi ne transforma în agitatori şi oameni buni la toate. Ne era tată devotat timp de cîteva luni din doi în doi ani.

– Mă surprinde că acum nu este aici, spuse Kate, dar Need părea bucuros că el nu a venit.

Sarah păru brusc îngrijorată.

– Am încercat să-l descurajez, dar mi-e teamă că tata o să-şi facă totuşi apariţia.

– Need nu o să fie bucuros că are sprijinul lui? La urma urmei, tatăl vostru a fost ales congresman ani de-a rîndul. Oamenii îl respectă.

– Trebuie să înţelegi că tata este un om bogat şi puternic. El reprezintă practic o instituţie în zona asta. Nimeni nu candidează vreodată îm-

potriva lui în mod serios. Dar, deşi este un om care se pricepe să farmece pe cei din jur, popularitatea i-a cam scăzut în ultimii ani. Oamenii îl venerează, e drept, dar pe Need îl adoră. Dacă tata şi-ar face apariţia aici, n-ar face-o pentru a veni în sprijinul lui Need, ci pentru a atrage puţină popularitate asupra lui însuşi de la aceşti virtuali alegători.

– Înţeleg, spuse Kate cu tristeţe.

Nici măcar nu-l văzuse pe Joe Chisholm şi deja îi era antipatic.

Sarah se ridică în picioare.

– Hai să luăm puţin desert.

Erau la jumătatea drumului către cort cînd auziră zgomotul unui elicopter. Îşi puseră mîinile streaşină la ochi şi priviră în sus.

– O, nu! gemu Sarah. Am vorbit de lup...

Congresmanul Joe Chisholm coborîse asupra petrecerii ca un meteorit, urmat de un roi de ajutoare şi de ziarişti, dintre care unul cu un aparat de fotografiat. Emanînd putere şi farmec, el era o versiune ceva mai în vîrstă a lui Need, cu părul grizonat şi cu un zîmbet seducător. Dar, deşi tatăl

şi fiul semănau fizic foarte mult, personalităţile lor erau complet diferite, se gîndi Kate, privindu-l pe congresman cum dă mîna şi rîde cu oamenii. Zîmbetul lui nu i se reflecta şi în ochi.

Need stătea lîngă Kate, ţinînd-o de talie şi urmărindu-l cu privirea pe tatăl său, care îşi croia drum prin mulţime către ei. Deşi Need părea relaxat cînd te uitai la el, Kate îi simţea încordarea în braţ şi în degetele strînse pe şoldul ei. Simţea că Need şi Sarah făceau front comun în faţa congresmanului.

– Ce mai face fetiţa mea? tună Joe, îmbrăţişînd-o pe Sarah cu gesturi exagerate.

Zîmbind cu toată gura, apucă mîna lui Need şi i-o scutură îndelung.

– Felicitări, Need. Frumoasă adunătură ai aici. Cu siguranţă vei fi ales. Ai avut o idee bună cînd te-ai hotărît să candidezi. Cînd o să vină timpul să candidezi în alegerile generale, asta o să constituie un avantaj.

– La naiba, tată! Nu am de gînd să candidez pentru...

– Şi cine este domnişoara asta drăguţă pe care o ţii de parcă ţi-e teamă că o să fugă?

Joe o măsură pe Kate cu o privire pofticioasă.

– Kate Miller. Kate, el este tatăl meu, congres-

manul Joe Chisholm.

– Poţi să-mi spui Joe, drăguţo.

Îi luă mîinile într-ale lui şi i le ţinu mai mult decît era necesar.

– Zău că da, frumoasă ca o cadră.

O studie pe Kate cu atenţie.

– Ne-am mai cunoscut?

– Nu, domnule.

Fără să-i dea drumul la mînă, el spuse:

– Mă mîndresc cu faptul că nu uit niciodată o faţă, mai ales faţa unei femei frumoase, iar tu îmi pari cunoscută. Eşti sigură că nu ne-am întîlnit niciodată?

– Foarte sigură.

El se încruntă.

– Eşti rudă cu familia Miller din Boerne?

– Nu, domnule. Sînt din California.

Kate îşi trase mîna.

– Frumos loc, California, dar mă bucur că eşti aici, cu noi, în Texas.

Joe rîse cu poftă şi strigă peste umăr la însoţitorii lui:

– Sid, vino încoace cu aparatul acela de fotografiat şi fă-mi o poză cu viitorul şerif. Pe urmă vreau una cu fetele astea frumoase.

Îngrozită la ideea că avea să fie fotografiată împreună cu Joe Chisholm, şi că fotografia putea

să apară în ziare, Kare se îndepărtă pe furiş, în timp ce fotograful se pregătea să-l fotografieze pe Need împreună cu tatăl lui.

După ce se îndepărtă de Joe Chisholm, de aparatul de fotografiat şi de mulţime, Kate porni grăbită spre piscină. Se opri pe marginea apei, cu inima bătîndu-i nebuneşte şi încercă să se concentreze asupra respiraţiei.

Nu era posibil ca Joe s-o fi recunoscut-o. Sau era?

Nu, nu. Cu neputinţă. Felul în care arăta fusese modificat în mod considerabil. Acum era destul de diferită faţă de femeia care depusese mărturie la senzaţionalul proces din urmă cu trei ani şi ale cărei fotografii apăruseră în toate marile ziare din Est.

Dar dacă Joe Chisholm, aşa cum spusese Need, era foarte interesat de crima organizată, cu siguranţă urmărise povestea şi-i studiase bine fotografiile. Poate că o recunoscuse cu adevărat. Şi dacă o recunoscuse *el*, era posibil s-o recunoască şi alţii.

Nu, nu, îşi spuse ea. Se speria de umbre, de închipuiri. Nimeni nu avea s-o asocieze pe Kate Miller cu procesul din New Jersey.

Dar, cu cît încerca să se liniştească, cu atît devenea mai agitată. O senzaţie familiară îi strîn-

gea ceafa şi toate instinctele îi strigau *„Fugi!“*

O mînă puternică o apucă de umăr şi o voce masculină, profundă, exclamă:

– Te-am găsit!

Apucă din reflex mîna bărbatului, se balansă şi îl aruncă peste umăr în piscină.

Capitolul 7

Joe Chisholm plonjă în apă cu zgomot. Kate făcu ochii mari şi îşi duse mîna la gură. Ce făcuse? Îl privi îngrozită cum iese la suprafaţă scuipînd şi pufnind, cu părul grizonat ud leoarcă şi cu costumul elegant distrus.

Auzi în spatele ei rîsete şi zgomotul unui aparat de fotografiat.

Un aparat de fotografiat? *O, Dumnezeule!*

Ferindu-şi faţa cu palma, o luă la fugă spre aleea de la intrare.

Îl găsi pe Billy Bob mîncînd. Tremurînd toată, îl apucă de mînă tocmai cînd ridica la gură furculiţa

cu nişte fasole. Boabele se împrăştiară peste tot.

– Billy Bob, spuse ea abia respirînd, trebuie să plec. Acum. Unde este camionul lui Need?

Mestecînd şi încercînd să înghită, Billy îi arătă direcţia cu furculiţa.

– Vreţi să vi-l aduc eu?

– Nu, îl aduc eu. Ai cheile?

– Sînt în maşină.

– Spune-i lui Need să roage pe cineva să-l aducă acasă! strigă ea peste umăr, în timp ce alerga spre camion.

Sări în maşină, porni motorul şi apăsă pe accelerator, făcînd roţile să scrîşnească pe pietriş.

Singurul lucru la care se putea gîndi era să plece de-acolo. Să fugă cît mai repede şi cît mai departe. Nu numai că umilise un congresman de vază al Statelor Unite, dar fără îndoială îl făcuse de rîs pe Need şi, probabil, îi luase şansa de a fi ales şerif. Şi ce era mai rău, blestematul acela de fotograf surprinsese întregul episod.

Joe Chisholm avea să devină ţinta glumelor şi, dacă ziarele se apucau să-i scotocească trecutul, criminalii vor apărea imediat pe urmele ei.

Ajunse în timp record la hanul *Asul din mînecă*, opri camionul şi se repezi la uşă, căutînd

cu disperare cheia potrivită. Mîinile îi tremurau atît de tare, încît abia reuşi să descuie uşa.

Odată ajunsă înăuntru, aruncă sacoşele pe pat, îngrămădi hainele în ele, după care se repezi în baie şi mătură cu mîna obiectele personale de pe raft. Trase apoi sertarul noptierei de lîngă pat, scoase banii adunaţi din bacşişuri şi din salariu şi îi băgă în buzunar.

Lacrimile i se înnodară în gît cînd aruncă o ultimă privire prin camera simplă, înţesată de trofee, care îi slujise pentru un timp de cămin sigur. Dar ea nu avea un cămin al ei şi descoperise încă o dată că pentru ea nu exista loc sigur.

Strîngînd din dinţi, coborî în fugă în salon şi găsi un creion şi un carneţel de notiţe. Scrise în grabă un bilet pentru Need, în care îi spunea că va lăsa camionul la staţia de autobuz din oraş. Ar fi vrut să-i scrie mai multe, atît de multe lucruri, dar nu era timp. Reţinuse orarul autobuzelor şi era unul care pleca peste puţin timp. Avea să-i dea telefon şi să-i explice.

Dar nu putea să explice.

Se încheiase încă un episod din viaţa ei. O umplea de amărăciune şi de teamă, dar se încheiase. Nu-şi putea permite să se gîndească la ce ar fi putut să fie fără să-şi piardă minţile.

Se întoarse în fugă în camera ei, puse biletul

pe pat, luă sacoşele şi cheile şi se răsuci să plece.

Speriată, ţipă şi scăpă sacoşele din mîini.

Need stătea în prag, rezemat de tocul uşii, cu braţele încrucişate şi cu pălăria dată pe ceafă.

– Plecai undeva? întrebă el calm.

– O, Need, îmi pare rău! Îmi pare atît de rău...

– Pentru ce?

– Pentru *ce*? Pentru că l-am aruncat pe tatăl tău în piscină, pentru că ţi-am distrus şansa de a fi ales şerif, pentru că ţi-am răscolit viaţa rămînînd aici. Îmi pare rău! Îmi pare sincer rău!

În ciuda eforturilor ei, lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– Hei, spuse Need, apropiindu-se de ea şi luînd-o în braţe. Nu ai de ce să plîngi.

Ea încercă să se desprindă din braţele lui, dar el o ţinu strîns.

– Cum poţi să spui asta? L-am umilit pe tatăl tău şi... şi te-am făcut de ruşine în faţa tuturor celor care urmau să te voteze, se văită ea. Şi... şi...

– Hei, hei, nu plînge, iubito!

Îi ridică bărbia cu degetul şi o sărută uşor pe pleoape.

– Nu m-ai făcut să pierd nici un vot. De fapt, cred că m-ai făcut să cîştig cîteva. Toată lumea

s-a amuzat grozav văzînd că-l arunci pe tatăl meu în piscină. Nu ai făcut altceva decît ceea ce o mulţime de oameni şi-ar fi dorit să facă de mai multe ori. Apropo, unde ai învăţat să te mişti aşa?

– Am luat lecţii.

El pufni în rîs.

– Să-mi aduci aminte să nu te iau niciodată prin surprindere.

– Need Chisholm, nu e nimic de rîs.

El se strădui să-şi descreţească fruntea.

– Eu aşa credeam. La fel şi toţi ceilalţi. Chiar şi tatăl meu a rîs de întîmplare cînd şi-a revenit din sperietură.

– Serios?

– Da. Poate că Good-Time Joe este un ticălos, dar nimeni nu l-a acuzat pînă acum că n-are simţul umorului. El a rîs cel mai tare dintre toţi.

– Sigur nu-mi spui asta ca să mă faci să mă simt mai bine?

– Nu. Jur, spuse el ridicînd mîna în sus. Aşa că nu mai ai motive să te necăjeşti.

Ea îşi dădu capul pe spate ca să se uite la el.

Need îi ridică din nou bărbia şi îi cercetă faţa cu atenţie.

– Este mai mult decît atît, nu-i aşa?

O, Doamne, şi încă cît! Simţea nevoia să-i spună totul, să-i spună lui Need toată povestea, dar se muşcă de limbă şi tăcu.

– Haide, Kate, vreau să aud.

– Este vorba despre... fotograf. Despre fotografii.

Un zîmbet uşor îi ridică un colţ de mustaţă.

– Nu e cazul să-ţi faci griji pentru asta. Fotograful a ajuns şi el în piscină. Cu aparat cu tot.

Ea făcu ochii mari.

– O, Need, nu l-ai...

– Nu. Sarah l-a împins.

– *Sarah*?

– Da. A scos un ţipăt sălbatic, l-a apucat de haină şi l-a tras după ea în piscină. Pe urmă l-a păcălit şi i-a luat şi aparatul. După asta, eu am plecat. Sarah este o înotătoare bună.

Imaginîndu-şi cum sărise Sarah în piscină şi cum îi urmaseră toţi ceilalţi, Kate îşi rezemă fruntea de pieptul lui Need şi începu să rîdă.

– Eşti nebun.

– Perfect adevărat. Sînt nebun după tine.

Ea îşi ridică privirea şi se uită la el. Era oare numai căzut pe gînduri sau vedea cu adevărat ceva special în frumosul lui ochi albastru? O gheară de amărăciune îi strînse pieptul şi-şi dori să-l sărute. Amintirea buzelor lui şi dorinţa pe

care o simţise îi ocupa gîndurile în întregime.

– N-ar fi mai bine să te întorci la petrecerea ta? îl întrebă ea cu o voce răguşită.

– Nu. Oricum n-o să mai dureze mult.

– Cum ai ajuns aici?

– M-a adus Billy Bob cu motoreta lui. Era să-mi pierd naibii pălăria.

Ea zîmbi.

– Kate?

– Hmmm?

– Cred că o să mor dacă nu te sărut.

– N-aş dori să am moartea ta pe conştiinţă.

El gemu, îşi coborî faţa spre a ei şi o sărută apăsat. Limba lui o căută nerăbdătoare pe a ei, care-i veni imediat în întîmpinare. Need îşi scoase pălăria de pe cap, o aruncă jos şi o sărută cu un fel de răzbunare. Braţele ei se încolăciră pe după gîtul lui.

El o apucă de şolduri şi o trase mai aproape. Buzele lui o sărutau pe faţă; o mîngîie cu limba pe obraz, apoi pe ureche, după care ajunse din nou la buzele ei şi aşteptă pînă ce se întredeschiseră să-l primească înăuntru.

Kate simţi cum i se înmoaie genunchii şi cum se naşte în ea o dorinţă fierbinte.

– Kate, iubita mea! M-ai pus pe jar. N-am dorit niciodată pe cineva aşa cum te doresc pe tine.

Genunchii ei deveniră o cauză pierdută. Se clătină pe picioare. El o luă în braţe şi o sărută, în timp ce o urca pe trepte către pat, apoi se aşeză, ţinînd-o pe genunchi. Îi mîngîie sînii şi ea îşi arcui spatele, cuprinsă de o senzaţie minunată.

Inundată de dorinţă, aşteptă nerăbdătoare ca el să-i descheie bluza şi să-i dea bretelele de la sutien jos de pe umeri. Cînd îi atinse cu limba sfîrcul gol, ea suspină şi-l trase mai aproape. Need gemu, îi smulse cămaşa şi o aruncă pe podea. Sutienul urmă aceeaşi cale.

Se lăsară pe spate în pat şi mîinile şi gura lui îi sărutau, îi atingeau trupul, de parcă nu se mai puteau sătura. Iar ea se lăsă desfătată.

Brusc, Need se opri şi îşi ridică capul. După un moment de ezitare, înjură apăsat.

– Ce s-a întîmplat?

– Am auzit o maşină oprind. Am uitat că...

Se auzi o bătaie în uşă.

– Need? strigă o voce de femeie.

El înjură din nou.

– Este Sarah. Aş lăsa-o să bată, dar nu am încuiat uşa.

O sărută scurt pe Kate.

– Să-mi aduci aminte unde am rămas. Terminăm mai tîrziu. Mă duc s-o expediez.

Se ridică în picioare şi-şi luă pălăria din mers.

Kate chicoti cînd îl văzu ieşind din cameră ţinîndu-şi pălăria în faţă.

Kate îşi trecu pieptenele prin păr şi ieşi în holul care ducea în salon. O văzu pe Sarah care examina ochiul lui Need, apoi zise:

– Arată bine, dar săptămîna viitoare vreau să vii la cabinetul meu, unde am echipamentul necesar.

Cînd îşi ridică privireá şi o zări pe Kate, Need îşi feri faţa şi-şi puse din nou plasturele pe ochi. Kate era prea departe ca să-şi dea seama de gravitatea rănii, dar era evident că el încă suferea din cauza felului în care fusese desfigurat. Nu avea de unde să ştie că, fiind asistentă, ea văzuse lucruri de o sută de ori mai rele decît rana lui.

– Este vreo problemă? întrebă Kate.

Sarah o privi peste umărul lui Need şi îi zîmbi.

– Nu. Verificam puţin. Ai pierdut desertul, dar ţi-am adus eu cîte ceva.

Kate pufni în rîs.

– Am auzit că ai avut o aventură.

Sarah începu să rîdă.

– Daa. A fost grozav. Hai să facem nişte cafea, ca să meargă cu bunătăţile cu care m-a încărcat Ida.

– Prăjituri cu ananas? întrebă Need.

– Cu ananas, îl asigură Sarah. Şi cu nucă de cocos. Şi ciocolată.

– Ciocolata este preferata mea, spuse Kate.

– Şi a mea, spuse Sarah, dar este destulă. Şi ne-a pus atîta friptură şi garnituri, încît ne ajung pînă săptămîna viitoare. Ida nu a vrut să arunce mîncarea şi ştia că lăzile astea de gunoi umane de aici găsesc ce să facă cu ele.

Îi ciufuli părul lui Need cu afecţiune.

Părul lui Sarah, de aceeaşi culoare cu al lui Need şi încă ud, era prins în coadă la spate şi era îmbrăcată într-o rochie lejeră şi pantofi, în locul blugilor şi al cizmelor cu care fusese îmbrăcată mai devreme.

Puseră cafea în filtru şi se aşezară toţi trei la masă.

– Sarah, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întîmplat azi, spuse Kate. Tatăl tău m-a speriat şi, pînă să-mi dau seama ce fac, l-am aruncat în piscină. Îmi pare foarte rău.

– De ce? Mie chiar mi-a plăcut. Tata are nevoie să i se mai taie din nas cîteodată.

Începu să rîdă.

– N-o să uit ce mutră a făcut, nici peste o sută de ani. A, înainte să uit...

Scoase din buzunar o rolă de film deteriorată şi o puse pe masă.

– Dovada faptei tale este distrusă definitiv.

– Îţi mulţumesc. Dar s-a stricat şi aparatul sărmanului fotograf?

– Probabil.. Nu-i nimic, o să-i cumpere tata altul.

– Unde este tatăl tău?

Sarah înălţă din umeri.

– După ce şi-a schimbat hainele, a sărit în elicopter şi şi-a luat zborul. Probabil că n-o să-l mai vedem pînă la Crăciun, dacă o să vină şi atunci.

Cît mîncară prăjiturile şi băură cafeaua, Need îi povesti lui Sarah în ce stadiu se afla construcţia casei.

– O, mi-ar plăcea mult s-o văd şi eu, spuse ea. Hai să dăm o fugă cu maşina!

– Este cam tîrziu acum. În curînd o să fie întuneric, spuse Need.

– Mai e mult pînă se întunecă şi...

Sarah tăcu brusc. Zîmbind, se uită de la unul la altul.

– Am înţeles. S-a făcut tîrziu şi eu trebuie s-o iau din loc.

– Îmi pare rău că trebuie să pleci, surioară, dar

uite-ţi pălăria.

Sarah zîmbi cu subînţeles.

– Pot să-mi termin măcar prăjitura?

– Dacă mănînci repede, spuse Need.

– Apropo, adăugă Sarah, am mai aflat cîte ceva despre doctorul pe care...

Tăcu brusc şi păru speriată.

– Care doctor? întrebă Kate.

– Un specialist în chirurgie plastică despre care am pus-o eu să întrebe, răspunse Need. Pentru ochiul meu.

– Da, interveni grăbită Sarah, ridicîndu-se în picioare. Pentru ochiul lui. Ei, eu am plecat.

Se aplecă şi-l sărută pe Need pe obraz.

– Să-mi dai telefon.

–Te conduc pînă la maşină, zise Need.

– Dragă frăţioare, sînt în stare să merg şi singură pînă la maşină. E la doi paşi de uşă.

– Te conduc pînă la maşină, repetă el pe un ton mai apăsat.

– O, ce-ar fi să mă conduci pînă la maşină, Need?

Sarah îşi dădu ochii peste cap, apoi se uită la Kate.

– Nu crezi că fraţii ăştia sînt cam trăsniţi?

Kate începu să rîdă.

– Nu ştiu. Nu am avut niciodată un frate.

– Nu-l vrei pe-al meu?

– *Sarah!*

– Sînt gata. Sînt gata.

O îmbrăţişă pe Kate.

– Sînt încîntată că te-am cunoscut, Kate.

Arătă cu capul spre Need.

– Fă tot ce poţi să-l ţii în formă. Cel puţin pînă după alegeri.

Sarah se opri lîngă maşină şi întrebă:

– Vrei să-mi explici de ce mi-ai dat cu piciorul pe sub masă? Şi-acum mă doare.

Need zîmbi în colţul gurii.

– Prima oară a fost ca să te scot afară înainte să hotărăşti că vrei să dormi aici. Vreau să petrec puţin timp singur cu Kate.

– Înţeleg. Lucrurile încep să devină serioase între voi?

– Dumnezeule, aşa sper! Oricum, pentru mine sînt cît se poate de serioase. Mi s-au aprins călcîiele.

Sarah îl sărută pe obraz.

– Sînt fericită să aflu că ţi se întîmplă şi ţie, în sfîrşit. Îmi place Kate. O să fie o cumnată grozavă.

– Încă n-am ajuns chiar atît de departe. Trebuie mai întîi să lămurim nişte lucruri... Mai bine-zis, Kate are de lămurit. Are nişte probleme despre care nu vrea să-mi vorbească.

– De-asta mi-ai dat cu piciorul pe sub masă a doua oară, cînd am adus vorba despre doctor?

El dădu din cap că da.

– Ce ai aflat?

– Nu prea multe. Dar sora asistentei mele o cunoaşte pe secretara lui. Se pare că doctorul Weber a plecat miercurea trecută într-o vacanţă de o lună, în Europa, cu ultima lui amantă. Secretara lui spune că este cam „crai", şi că, în cea mai mare parte, pacientele lui sînt femei care îşi închipuie că sînt bolnave. Soţul uneia dintre paciente i-a turtit nasul luna trecută într-un club. Cred că s-au despărţit după incident – soţii, nu doctorul şi pacienta lui. Mie nu prea îmi sună bine. De ce vrei să afli despre el? Are vreo legătură cu Kate?

– Cam aşa ceva. Încă nu sînt sigur, dar îţi mulţumesc pentru informaţii.

O sărută pe frunte şi îi deschise portiera *BWW*-ului.

Înainte ca Sarah să urce în maşină, apăru alta şi Stella, Ed şi vecinii lui, Sam şi Livia Gorman, coborîră din maşină şi le făcură semn cu mîna.

Need înjură în şoaptă şi Sarah pufni în rîs.

– S-ar părea că mai vin nişte musafiri, spuse ea. Şi este prea tîrziu să te ascunzi.

Sarah urcă în maşină şi răsuci cheia în contact.

– O, nu!

– Ce este? întrebă Need.

– Nu porneşte.

– Coboară şi lasă-mă pe mine să încerc.

Maşina tot nu porni. Înjurînd, Need coborî şi se uită sub capotă. Ed şi Sam ajunseră lîngă el şi încercară să afle care era defecţiunea, iar femeile intrară în casă. Încercară să scurtcircuiteze bateria, dar degeaba. Se agitară, se scărpinară în cap, în timp ce se făcea tot mai întuneric.

– Cred că ar trebui să chemăm un mecanic, spuse Ed.

– Duminica noaptea?

– Fratele cumnatului meu este mecanic, spuse Sam. Putem încerca să-l chemăm pe el.

Intrară cu toţii înăuntru, îi dădură telefon cumnatului lui Sam, care îi dădu telefon fratelui lui, iar între timp mîncară cu toţii prăjituri, băură cafea şi aşteptară. Şi aşteptară.

Fir-ar să fie! îşi spuse Need, de ce nu se grăbeşte mecanicul acela? Voia să-i vadă plecaţi pe toţi. O voia pe Kate numai pentru el. Încă necăjit

că fuseseră întrerupţi, se uită la buzele lui Kate, care tocmai muşca dintr-o prăjitură, o văzu cum culege cu limba o firimitură din colţul gurii şi gemu aproape auzit.

Îşi aminti de sînii ei moi, de gustul sfîrcului în gura lui şi începu să se excite. Privirile li se întîlniră şi între ei se formă un arc de dorinţă.

Unde naiba era mecanicul?

Acesta îşi făcu în sfîrşit apariţia şi le spuse că întîrziase din cauza unor emisiuni la care tocmai se uita cînd îl sunase fratele lui. Toţi bărbaţii ieşiră afară şi ţinură lanternele, în timp ce mecanicul umbla sub capota maşinii.

În cele din urmă se îndreptă de spate, se şterse pe mîini cu o cîrpă şi anunţă:

– Am aflat care e problema.

– Poţi să o repari? întrebă Need.

– Da. Dar va trebui să comand piesa din San Antonio mîine. Cred că pînă miercuri e gata.

Kate stătea la mijloc în camionul lui Need. O duceau pe Sarah în San Antonio. Se oferise să rămînă acasă, dar el insistase să meargă şi ea.

– Need, îmi pare sincer rău că trebuie să faci

asta, spuse Sarah, amuzată.

– De ce nu te cred? mormăi el.

– Need! îl certă Kate.

Sarah începu să rîdă.

– Trebuie să mă întorc şi să închiriez o maşină de la aeroport. Ce bine că au una liberă. Presupun că aş fi putut rămîne peste noapte...

– Nici vorbă, mormăi Need.

Cu o expresie de încordare pe faţă, el ţinea volanul strîns şi piciorul apăsat cu putere pe accelerator. Kate îi simţea încordarea în muşchii coapsei care se atingea de şoldul ei. Şi era cît se poate de conştientă de atingerea aceea. Fusese conştientă de fiecare gest al lui din clipa cînd îi întrerupsese Sarah. De cîteva ori în timpul serii îl privise şi îi citise dorinţa în ochi. Şi ea îl dorea. Fără să se atingă, fără să vorbească, atracţia sexuală vibra între ei ca o sîrmă întinsă la maximum. Se foi în scaun şi îl simţi cum se încordează şi mai tare.

Kate se gîndi să spună ceva, să facă puţină conversaţie, din politeţe, ca să spargă tăcerea jenantă dintre ei, dar nu-i veni nimic în minte.

În cele din urmă, îi veni Sarah în ajutor.

– Din ce parte a Californiei eşti?

– Poftim?

– Din sud? Din nord?

– A. Din sud.

Nu-i plăcea subiectul pe care îl abordase Sarah. Încercă să găsească altul. Un subiect pe temă medicală părea mai sigur, dar o discuţie pe tema retinelor desprinse nu părea deloc potrivită. Îşi aminti că la un moment dat venise vorba despre un doctor şi devenise curioasă.

– M-a fascinat dintotdeauna chirurgia plastică. Cînd ai de gînd să-ţi faci operaţie, Need?

– Fir-ar să fie, Sarah! Îmi vine să te strîng de gît, spuse Need.

Kate se uită mirată cînd la unul, cînd la celălalt. Sarah pufni în rîs şi spuse:

– Îl deranjează să vorbească despre ochiul lui.

– *Nu* mă deranjează să vorbesc despre ochiul meu.

– Dacă spui tu.

Sarah nu păru deloc supărată din cauza comportamentului fratelui ei. De fapt, părea chiar amuzată de situaţie. Era evident că detectase tensiunea sexuală închisă într-o sticlă. Numai un idiot n-ar fi băgat de seamă, iar doctorul Sarah Chisholm era o femeie isteaţă.

Deşi se simţea frustrată şi jenată, cu cît se gîndea mai mult la situaţia aceea, cu atît mai amuzantă i se părea lui Kate. Îi veni să zîmbească

şi îşi strînse buzele. Îi aruncă o privire lui Sarah care părea să aibă aceeaşi problemă. Apoi începură să rîdă amîndouă.

– Ce naiba este atît de amuzant? întrebă Need printre dinţi.

Kate îl bătu pe picior.

– Noi doi.

Îşi luă mîna de pe piciorul lui, dar el i-o prinse şi i-o aşeză la loc.

– Dacă tot mă simt ca naiba, spuse el, cel puţin să-mi facă plăcere.

Rîdeau toţi trei cînd Need parcă în faţa agenţiei de închiriat maşini.

După ce o văzu pe Sarah instalată în maşină, Need începu să rîdă în hohote.

Cinci minute mai tîrziu, parca maşina în faţa unui motel.

– De ce ne oprim aici? întrebă Kate.

– Fiindcă nu cred că pot să mai aştept.

Puse mîna pe mîner şi deschise portiera pe jumătate, după care se întoarse spre ea şi întrebă:

– Nu am înţeles semnalele greşit, nu-i aşa?

Capitolul 8

Kate ştia că nu face bine dacă spunea adevărul. Dar se săturase să tot mintă, să fugă şi să fie precaută. Merita să se bucure de viaţă, chiar dacă numai temporar.

– Nu, nu ai înţeles greşit.

Need zîmbi, se aplecă spre ea şi o sărută scurt.

– O să mă întorc mai repede ca glonţul.

Zîmbind, ea privi în urma lui şi-l văzu intrînd la recepţie. Dragostea înflori în ea ca un trandafir care-şi desface petalele şi dorinţa îi inundă trupul. Niciodată nu se îndrăgostise de cineva atît de

repede şi atît de puternic. Dar nu întîlnise niciodată pe cineva ca Need.

Nu era numai cald, grijuliu şi tare ca o stîncă, dar era plăcut să stai cu el. În plus, o atrăgea foarte tare. Întotdeauna considerase că era o persoană normală din punct de vedere sexual, dar cînd o atingea Need, simţea că ia foc.

Nu peste mult timp, el se întoarse la maşină cu o pungă în mînă. O aruncă spre ea.

– Ce este asta? întrebă Kate.

– Bagajul nostru.

– Pot să mă uit?

El zîmbi. Kate aruncă o privire în pungă. Două periuţe de dinţi, un tub mic de pastă de dinţi, un pieptene şi un teanc de prezervative. Începu să rîdă.

– Se pare că este strictul necesar.

– Exact. Avem camera treisprezece. Sper că nu eşti superstiţioasă.

– Deloc.

– Eu sînt, dar era singura cameră liberă pe care o aveau.

Trase maşina pe partea laterală a motelului, o parcă şi o trase după el în camera treisprezece. Imediat ce uşa se închise în urma lor, Need se descălţă, îşi aruncă pălăria de pe cap şi-şi deschise nasturii de la cămaşă cu o smucitură, apoi

se îndreptă către ea cu o privire care o puse pe jar.

O luă în braţe şi o sărută cu o patimă care îi tăie răsuflarea şi îi înmuie oasele.

– N-aş putea să fac măcar un duş înainte? spuse ea abia respirînd, în timp ce el o săruta pe gît şi îi descheie nasturii de la bluză.

– Iubito, poţi să faci un duş mai tîrziu. Zece duşuri. Dar acum te doresc atît de mult, încît simt că o să explodez.

Înainte să-şi dea seama ce se întîmplă, rămase doar cu elasticul de la păr, iar el doar cu plasturele de pe ochi.

Limba lui era fierbinte şi dezlănţuită, mîinile şi mai dezlănţuite. Murmurînd laude despre frumuseţea trupului ei, îi trasă o dîră umedă pe gît în jos, peste sîni, în jurul sfîrcurilor, pe pîntec pînă la buric. Îngenunche şi-şi frecă obrazul de pîntecul ei, în timp ce, cu mîinile, o mîngîia pe şolduri.

– Atît de moale, atît de dulce, şopti el gutural.

Ea se clătină pe picioare. Need se ridică, o luă în braţe şi o duse în pat. O mîngîie, o sărută, pînă cînd simţi că ea ia foc.

– Dumnezeule, te doresc! gemu el.

Ea încercă să răspundă, dar nu reuşi decît să geamă încet. Nici nu putea gîndi; nu putea decît să simtă. Dorinţa explodă în ea şi îl trase către

trupul ei. Tocmai cînd el o săruta şi-şi lipea trupul de al ei, un zgomot strident îi izbucni în creier.

Need tresări şi îşi înălţă capul.

– La naiba! ţipă el în clipa cînd un torent de apă se revărsă asupra lor din tavan. Foc!

O ridică de pe pat, culese rapid hainele şi ieşi în fugă, îndreptîndu-se spre parcare.

Abia respirînd, se întoarse şi se uită spre camera lor. Nu se vedeau nici flăcări şi nici fum. Nici oameni alergînd prin curte. Nimic.

În afară de ei, nu mai era nimeni în parcare. Singurele zgomote veneau de la maşinile care treceau pe autostradă, bîzîitul alarmei de foc şi apa care curgea din tavan.

Se deschise o uşă şi o voce răguşită strigă:

– Ce naiba se întîmplă acolo? Închideţi naibii apa aia.

Uşa se închise la loc.

Kate şi Need se uitară unul la altul şi izbucniră în rîs.

– Era o alarmă falsă, nu crezi? întrebă ea.

– Nu. Cred că cineva încearcă să-mi spună ceva. Hai să plecăm de aici.

Need porni către camion.

– Need, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar sîntem dezbrăcaţi.

– Crezi că n-am observat că stăm goi-puşcă,

în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor?

O rezemă de portiera camionului şi o înveli în cearceaful luat de pe pat.

– Stai aici. Mă întorc imediat.

Ea aşteptă învelită ca o mumie, în timp ce Need se îndreptă spre camera lor. Apa îi strălucea pe muşchii încordaţi, amintindu-i de un zeu grec.

Se întoarse după cîteva minute, desculţ, îmbrăcat numai în pantaloni şi cu pălăria pe cap, ducînd pe umăr o faţă de pernă încărcată cu haine. Descuie portiera, o ajută să urce, apoi ocoli camionul şi urcă la volan.

– Iubito, îmi pare rău. Meritam ceva mai bun şi îmi pare rău că te-ai udat.

Ea începu să rîdă.

– Am făcut duş. Dar ce vrei să spui cu „asta meritai"?

– Nimic, zise el, pornind motorul. Data viitoare o s-o fac aşa cum se cuvine.

Opri la recepţia motelului, intră şi ieşi după cîteva minute.

– Ai raportat defecţiunea?

– Da. Şi mi-am luat banii înapoi. Dacă aş fi răzbunător, i-aş da în judecată.

Scoase camionul în şosea.

– Poate chiar o să-i dau în judecată.

Kate încercă să se abţină, dar pînă la urmă tot izbucni în rîs.

– Nu cred că treisprezece este numărul nostru norocos.

– Pînă acum, n-am avut niciodată probleme cu el.

– Pînă acum nu mă aveai pe mine, spuse ea. Sînt o ghinionistă. Nici n-ai crede ce mi se poate întîmpla.

Need o trase lîngă el şi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

– Nu eşti ghinionistă. Eşti cel mai mare noroc care mi-a apărut vreodată în viaţă.

– Serios?

El o sărută pe nas.

– Serios. În fiecare zi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru după-amiaza în care ai intrat la *Asul din mînecă* în pantofii aceia de golf. Însemni foarte mult pentru mine, iubito, şi o să ţi-o dovedesc după ce ajungem acasă.

Kate nu avea nevoie să întrebe în ce fel. Mulţumită că se afla lîngă el, tăcu tot drumul, lipită de el, cu capul rezemat de umărul lui gol şi cu mîna pe coapsa lui umedă.

Probabil că aţipise, fiindcă următorul lucru de care fu conştientă era că se aflau aproape de bar. Se îndreptă de spate şi se întinse.

– Eşti obosită? întrebă el.

– Nu, n-aş putea spune asta. Dar întotdeauna mi se face somn cînd merg noaptea cu maşina. Cred că este o rămăşiţă din copilăria mea. Mama spunea că, atunci cînd eram mică, uneori nu mă puteau face să dorm decît dacă mă plimbau cu maşina.

– Este prima oară cînd vorbeşti despre părinţii tăi. Mai trăiesc?

– Nu. Cel puţin, mama a murit. Acum opt ani. Despre tata nu mai ştiu nimic. Ne-a părăsit cînd aveam cinci ani şi de-atunci nu l-am mai văzut.

– Îmi pare rău.

Kate înălţă din umeri.

– Cred că responsabilitatea unei familii era prea mult pentru el. Dar eu şi mama ne-am descurcat.

Ajunseră în spatele barului şi Need o ajută să coboare din maşină.

– Au! exclamă ea cînd puse piciorul pe pietriş.

Need o luă în braţe şi o urcă pe scări, măturînd podeaua cu cearceaful.

– Mereu uit că ai tălpile sensibile.

Ea mormăi nemulţumită, dar el rîse şi o sărută pe vîrful nasului.

După ce ajunseră înăuntru, el îi cercetă faţa cu atenţie şi o mîngîie pe obraz cu degetul.

– Este tîrziu. Eşti sigură că nu eşti obosită?

– Sînt sigură. Tu?

– Nu cine ştie ce. Ce-ar fi să adoptăm altă metodă?

Ea zîmbi.

– La ce te gîndeşti?

– O să fac mai întîi eu un duş rapid, după care baia e a ta, să faci duş fără grabă. Îmbracă ceva drăguţ şi aşteaptă pînă te chem. Acum îţi fac curte. M-am gîndit să mergem să dansăm. Îţi place să dansezi?

– Da, dar unde am putea să mergem să dansăm la ora asta?

– Dă-mi voie să mă gîndesc eu la asta.

Deşi se întreba ce punea la cale, Kate căzu de acord.

Cum garderoba ei era destul de limitată, Kate nu prea avu de ales. Se îmbrăcă cu una din cele două fuste pe care le avea, una lungă, dintr-un material înflorat şi îşi luă o bluză asortată pe deasupra. Îşi perie părul şi-l lăsă pe spate, dar îl adună pe lateral şi îl legă cu un şnur pe care îl găsi în sertar. După ce se fardă, se încălţă cu

sandalele şi se aşează pe pat să aştepte.

Pe măsură ce aştepta, devenea tot mai nerăbdătoare. Începu să se îndoiască de înţelepciunea felului în care se comporta. Îşi alungă îndoielile şi încercă să se gîndească la alte lucruri, dar, în ciuda eforturilor, şovăiala îşi croia loc în inima ei. Înainte ca Need să bată la uşă, devenise un pachet de nervi.

Puse mîna pe clanţă, respiră adînc şi deschise uşa. Cînd dădu cu ochii de el, toate îndoielile i se topiră. El stătea în prag, îmbrăcat într-o pereche de blugi curaţi şi într-o cămaşă în carouri, proaspăt ras şi zîmbind, cu un buchet de flori sălbatice în mînă.

Înclinîndu-se uşor, el îi oferi florile cu cozile învelite în celofan.

– Astea sînt pentru tine. Imaginează-ţi că sînt trandafiri roşii.

Ea duse florile la obraz şi zîmbi.

– Îmi plac mai mult decît trandafirii.

El îi oferi braţul.

– Unde mergem? întrebă ea.

– La *Chez Ace*.

O conduse în salon, unde luminile erau discrete şi tonomatul cînta melodii country, în surdină. Toate mesele, în afară de una, fuseseră împinse lîngă perete. Masa rămasă în mijloc era

acoperită cu o faţă de masă în carouri. În mijlocul ei era o lumînare aprinsă, înfiptă într-o sticlă de bere şi lîngă masă, într-o găleată, era o sticlă de vin. Need îi ţinu scaunul ca să se aşeze.

– Este foarte plăcut la *Chez Ace*, spuse ea. Atmosfera este minunată.

– Mă bucur că-ţi place.

Need ridică sticla rece către ea.

– Şampanie?

– Şampanie? Adevărată?

– Cea mai pură. Am găsit două sticle puse bine. Va trebui să ne imaginăm că e *Dom Perignon*.

Scoase dopul şi umplu paharele.

Kate gustă.

– Mmm. Cea mai bună şampanie *Dom Perignon* pe care am băut-o vreodată.

Lumina lumînării străluci în ochiul lui şi îl transformă într-o flacără albastră. El ciocni paharul de al ei.

– Pentru dragoste... şi îndrăgostiţi.

După ce gustă din şampanie, Need se ridică în picioare şi-i întinse mîna.

– Îmi acordaţi acest vals, domnişoară?

– Desigur, domnule.

În mijlocul sălii, el o învîrti în ritmul unui vals cîntat de George Strait la tonomat. Era uimitor de

plin de grație; o conducea cu siguranță, dar cu finețe. Fusta ei flutura cînd făceau piruete pe podea, sincronizîndu-se perfect, de parcă dansau împreună de ani de zile.

– Ești un dansator minunat, spuse ea.

– Și tu la fel. Și ești frumoasă în seara asta.

Cînd melodia se sfîrși, ea zîmbi.

– Mulțumesc.

Începu o melodie nouă, o baladă lentă, și el o prinse de talie și o trase aproape. Ea îl cuprinse cu mîinile pe după gît și își rezemă fruntea de obrazul lui. Se mișcau pe melodia aceea lentă cu aceeași compatibilitate ca atunci cînd valsaseră. Cum trupurile li se atingeau și brațele ei erau întinse să ajungă pe după gîtul lui, fiecare mișcare a lui deveni o mîngîiere seducătoare a pieptului lui pe sînii ei, mai ales că nu purta sutien. O inundă un val de căldură.

Need îi prinse șoldurile în palme și o trase mai aproape de el, fără a încurca ritmul dansului. Își lipise obrazul de capul ei și Kate îi simțea răsuflarea în păr. Îi simțea mușchii încordați, capsele de la cămașă și catarama de la curea. Piciorul lui se freca intim de picioarele ei în timp ce dansau. Kate începu să se aprindă și mai tare.

– Ce s-a întîmplat, draga mea? întrebă el.

– Mă înțeapă catarama ta.

El pufni în rîs.

– Nu am curea.

Ea îşi îngropă capul în scobitura gîtului lui.

– Îmi pare rău pentru ce-am spus.

– Nu trebuie să-ţi pară rău. Eu am început să mă obişnuiesc. Se pare că a devenit o stare permanentă de cînd eşti tu aici.

– Oo?

– Da, oo.

Ea se lăsă pe spate şi zîmbi către el.

– Ce-ar fi să rezolvăm problema asta?

– La ce soluţie te-ai gîndit?

– Să facem dragoste. În patul meu. Acum.

– Dar plănuisem să mai bem puţină şampanie şi să dansăm. Ştiu că m-am repezit asupra ta ca un taur în călduri şi vreau să încetez cu asta. Voiam să petrecem împreună o seară romantică.

Ea simţi cum inima i se umple de tandreţe. Îl sărută sub bărbie.

– Apreciez felul în care ai gîndit.

Continuară să danseze. Ea îşi coborî mîinile pe pieptul lui. Îi descheie primele două capse de la cămaşă şi îl sărută uşor pe piept. Îl simţi cum se încordează, dar păstră ritmul dansului. Kate îi mai descheie două capse şi îşi strecură mîinile pe pielea lui, după care începu să se joace cu

sfîrcurile lui. Muşchii lui se încordară şi ea pufni în rîs.

– Iubito, spuse el, îmi pui răbdarea la grea încercare.

– Ştiu, spuse ea, făcînd eforturi să nu rîdă. Simt.

Trasă cu limba o dîră umedă pe gîtul lui şi îl gîdilă în scobitura gîtului, în timp ce mîinile ei îi mîngîiau pe spate.

Pentru prima oară, el încurcă paşii de dans.

– Nu ştiu dacă mai pot să suport multă vreme.

– Chiar aşa?

Îi trase capul în jos, îl muşcă de buză şi se lipi de el.

– De-ajuns!

Need o apucă de mînă şi o trase după el în dormitor.

Ea îl urmă rîzînd, oprindu-se numai cît să sufle în lumînarea de pe masă.

– Eşti o vrăjitoare, îi spuse el printre săruturi.

Ea îşi ridică bărbia, ca Need să poată ajunge la gîtul ei.

– De ce?

– Pentru că m-ai fermecat. Cînd sînt în preajma ta, îmi pierd controlul.

Need începu să-i smulgă hainele, sărutînd fiecare nouă părticică de piele dezgolită.

Ea se luptă cu hainele lui cu aceeaşi disperare. Cămăşile, pantalonii, sandalele şi cizmele zburară în toate părţile. Şortul lui ateriză pe veioză, slipul ei pe tăblia patului. Se prăbuşiră pe saltea atingîndu-se, sărutîndu-se, murmurînd, mîngîindu-se.

– Dumnezeule, eşti minunată! şopti el cu buzele lipite de ceafa ei.

Cu răsuflarea întretăiată, orbită de dorinţă, ea îl trase spre trupul ei şi îl îndemnă s-o pătrundă mai înainte să moară de dorinţă.

El se rostogoli deasupra, o ridică de şolduri şi o pătrunse adînc. Kate ţipă scurt, surprinsă de invazia lui fierbinte şi începu să se mişte pentru a spori plăcerea.

El gemu înfundat.

– Dumnezeule, îmi vine să te mănînc cu totul!

Buzele lui îi cuprinseră gura cu lăcomie şi limba o pătrunse cu aceeaşi pasiune şi forţă ca şi trupul lui.

Kate îşi înfipse degetele în părul lui, îi supse limba şi-şi încolăci picioarele pe şoldurile lui, venindu-i în întîmpinare, mişcare cu mişcare. Ca două fiinţe sălbatice, se rostogoliră pe pat şi se îmbrăţişară cu patimă. Ea se undui şi îl rostogoli pe spate, se aşeză deasupra lui şi îi frămîntă trupul pînă ce simţi plăcerea gata să explodeze în

ea. Neèd îşi arcui spatele şi gemu sălbatic, apoi încremeni. Ea îi simţi convulsiile şi plăcerea explodă, cuprinzîndu-i trupul, în valuri.

Kate încetă să se mai mişte; încetă să mai respire. Fiecare celulă din trupul ei era concentrată asupra profunzimii atinse în clipa extazului cu bărbatul acesta. Simţea că pluteşte, că se dizolvă de plăcere şi de bucurie.

Epuizată din cauza efortului, uimită de violenţa reacţiilor ei, se lăsă pe spate pe coapsele lui Need şi-şi rezemă capul pe genunchii lui îndoiţi.

El scoase un oftat lung.

– Sfinte Sisoie!

– Exact asta voiam să spun şi eu.

– Iubito, ştiu că sună banal, dar n-am avut niciodată, *niciodată* parte de aşa ceva.

– Niciodată?

– Niciodată.

Ea oftă.

– Nici eu. M-aş scula, dar nu cred că pot să mă mişc, decît poate peste vreo oră.

El pufni în rîs.

– Vezi că eu nu mă plîng.

Întinse mîinile şi îi cuprinse sînii în palme cu tandreţe.

– Cred că toată viaţa mea te-am aşteptat pe tine. N-aş avea nici o altă dorinţă dacă aş putea

să stau aici o săptămînă întreagă, să te privesc şi să te ating.

Mîna lui alunecă în jos pe pîntecul ei umed pînă în locul unde încă erau împreunaţi. Îi atinse cu degetul un punct sensibil şi ea tresări.

El masă locul acela încet, iar Kate simţi dorinţa crescînd din nou în trupul ei.

– Oh, oh! suspină ea, închizînd ochii şi încordîndu-se sub atingerea lui. El intensifică ritmul şi valul de plăcere explodă încă o dată în ea. Cînd plăcerea i se revărsă în trup, Kate încremeni.

După ce valurile scăzură în intensitate, ea îşi ridică pleoapele grele şi îl privi. Zîmbetul lui era atît de dulce, atît de tandru, încît îi veni să plîngă.

O mîngîie pe faţă cu dosul palmei.

– Kate, te iubesc. Te iubesc atît de mult! Ce viaţă o să avem împreună!

Inima ei se frînse ca strînsă de mîna unui uriaş. Se întinse deasupra şi-şi îngropă faţa în umărul lui. Lacrimile pe care le ţinuse în frîu pînă atunci începură să curgă. Da, ce mai viaţă, se gîndi ea.

Doar pentru puţin timp.

Capitolul 9

Kate se plimba singură călare pe Starlight, o iapă blîndă din grajdul lui Need, pe dealul unde cedrii, laurii de munte şi stejarii pitici se amestecau cu cactuşii crescuţi printre crăpăturile de stîncă. Need o învăţase în ultima săptămînă să călărească pînă reuşise să se ţină bine în şa. Îi spusese că era talentată, iar ea descoperise că îi plăcea să călărească şi se simţea bine cînd se plimba singură, atunci cînd Need avea treabă.

Cînd ajunse în vîrful dealului, descălecă şi lăsă frîul să atîrne liber, ştiind că iapa era blîndă şi nu avea să fugă. Kate se urcă pe un bolovan mare şi

se aşează pe el, cuprinzîndu-şi genunchii cu braţele şi rezemîndu-şi bărbia pe ei. Acesta era unul dintre locurile ei preferate. Era multă linişte aici şi putea să vadă împrejurimile barului; vite negre care păşteau pe pajişti; petice de flori sălbatice; casa pe care şi-o construia Need.

Da, priveliştea era minunată, îşi spuse ea, respirînd aerul curat şi miresmele eliberate de roua dimineţii, dar privirea ei se îndrepta în mod invariabil spre locul unde se ridica încet casa lui Need. Reuşea să-l vadă chiar şi de la distanţa aceasta. În timp ce o echipă de lucrători puneau acoperişul pe casă şi pe garaj, Need pregătea peretele exterior pentru finisare.

Avînd pe cap o pălărie de pai în locul celei de fetru, el lucra dezbrăcat pînă la brîu şi pantalonii îi stăteau puţin cam jos pe şoldurile înguste. Nu era nevoie să-l vadă clar ca să-i ghicească fiecare contur şi fiecare curbă a trupului. După acea primă noapte de după petrecerea în aer liber, făcuseră dragoste de multe ori. Ajunsese să-i cunoască trupul la fel de bine ca pe al ei. Poate chiar mai bine.

Need era un iubit insaţiabil, tandru, dar insaţiabil. Dar ce drept avea ea să vorbească? Era la fel de rea. Lua foc sub atingerea lui şi viaţa părea minunată atunci cînd erau împreună, adică

aproape tot timpul. Se simţea în siguranţă, invincibilă, atunci cînd era cu Need.

Dar cînd era singură, ca acum, vechile spaime începeau să i se strecoare în suflet. Refrene vechi începeau să-i sune în urechi. Nu numai cele care îi provocau coşmaruri despre crime, despre procese şi despre fugă, ci şi altele. Undeva în subconştientul ei era înfiptă ideea că bărbaţii nu erau de încredere atunci cînd drumul începea să fie greu. Era influenţată de faptul că tatăl ei o părăsise, de o experienţă tristă cu un prieten pe care îl avusese în liceu şi de faptul că fusese părăsită nu de unul, ci de doi logodnici. O, urmase destule cursuri de psihologie ca să înţeleagă dinamica anxietăţii ei, dar nu reuşea să şi-o alunge.

În mintea şi în inima ei voia să creadă că Need ar fi altfel, că el ar sta alături de ea fără să clipească, dacă ar afla despre situaţia ei. Dar mai crezuse asta şi despre alţii. Şi, chiar dacă îl iubea cu pasiune, nu-l cunoştea de destul timp ca să aibă încredere deplină în el. Adevărul era că se temea să-l pună la încercare. Nu ar mai fi putut suporta o nouă dezamăgire, mai ales dacă ea ar fi venit din partea lui Need.

Nişte ţipete care veneau dinspre casă o smulseră din visare. Se uită şi văzu că unul dintre

lucrători alunecase de pe acoperiş şi se zbătea ca să se apuce de ceva. Îl văzu cu groază căzînd.

Sări în picioare, se repezi spre cal şi alergă în cea mai mare viteză în ajutorul celui rănit. Need şi ceilalţi tocmai se aplecau deasupra lui cînd ajunse ea. Kate sări jos din şa şi-şi croi drum spre lucrătorul întins pe pămînt.

– Lăsaţi-mă să trec, spuse ea, făcîndu-şi loc printre doi bărbaţi.

Observă imediat că partea de jos a piciorului drept stătea într-o poziţie nefirească, dar îngenunche lîngă el, îi luă pulsul să vadă dacă mai trăieşte, apoi se uită să vadă ce alte răni mai avea, începînd de la cap.

– Aveţi o trusă de prim-ajutor? îl întrebă ea pe Need în timp ce se uita la pupilele tînărului.

– În hambar.

– Adu-o!

În timp ce-i pipăia membrele rănitului, apoi îi palpa cu grijă pîntecul, tînărul începu să geamă şi încercă să se ridice de jos. Ea îi puse mîinile pe umeri ca să-l ţină pe loc.

– Stai liniştit! îi spuse ea pe un ton hotărît. Ai căzut şi trebuie neapărat să văd ce răni ai. Cum te cheamă?

– Pete. Pete Zuber.

– O să te faci bine, Pete, zise ea zîmbindu-i ca să-l liniştească. Ce s-a întîmplat?

Continuă să-l palpeze în timp ce vorbea cu el.

– Mi-am prins călcîiul şi am alunecat.

– Unde te doare?

– Mai mult piciorul.

– O să ne uităm imediat la piciorul acela.

Pete, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, era speriat de moarte. Ea îi zîmbi şi îi netezi părul pe frunte.

– O să încerc să umblu cu mare grijă, dar poţi să ţipi cît vrei dacă o să te doară.

– Da, doamnă.

Ea deschise cutia de prim-ajutor pe care Need o pusese lîngă ea.

– Este bine dotată, zise ea, bucuroasă să găsească înăuntru o mulţime de lucruri, printre care şi cîteva bandaje sterile, dezinfectant şi mănuşi de cauciuc.

– Este opera lui Sarah, spuse Need. Cu ce ţi-aş putea fi de ajutor?

– Găseşte-mi două scînduri pentru atele. Şi o să ne trebuiască ceva pe care să-l întindem. O scîndură lată sau o uşă.

– Aducem noi, spuse unul dintre ceilalţi oameni.

Kate îşi puse mănuşile de cauciuc, luă foarfeca din trusă şi tăie pantalonii lui Pete. Descoperi exact ceea ce se aşteptase: o fractură multiplă, urîtă, de tibia şi fibula. Need, care îngenunchease lîngă ea, fluieră a mirare.

– Îmi trebuie nişte gheaţă pentru împachetat, îi spuse ea.

– Îţi aduc imediat din răcitor, spuse un alt lucrător.

Folosind dezinfectant şi cîteva bandaje din trusă, Kate făcu un tampon pentru rană. Tăie cu grijă ce mai rămăsese din pantalonul lui Pete şi îi dădu peticul lui Need, împreună cu foarfeca.

– Fă-mi nişte fişii lungi pentru atele.

Need tăie repede materialul în fişii lungi şi unul dintre lucrători îi aduse scîndurile. Ea îl strînse de mînă pe Pete şi îi zîmbi.

– Te simţi bine?

– Da, doamnă, dar mă doare îngrozitor.

– Ştiu că doare şi dacă vrei să faci puţină gălăgie, pe mine nu mă deranjează deloc. Ai piciorul rupt, dar o să-l punem la loc pînă ajungem cu tine la un spital, unde o să fii îngrijit cum trebuie. Nu o să poţi dansa o vreme, dar o să te faci bine.

Pete reuşi să zîmbească slab.

– Oricum nu prea mă omor cu dansul.

Cu ajutorul lui Need şi al unuia dintre lucrători, ea puse piciorul lui Pete în atele şi îl mutară cu grijă pe uşa neterminată, după care îl urcară în camionul lui Need. Kate împachetă rana cu cîteva pungi cu gheaţă, pe care le confecţionase în grabă din pungile de plastic, în care erau gustările, şi din tricouri. Cineva veni cu o pătură şi îl înfăşurară cu ea.

– Eu o să merg în spate cu Pete, îi spuse ea lui Need. Cineva ar trebui să dea telefon şi să anunţe spitalul, în caz că nu este nici un doctor de serviciu.

– Dau eu telefon, spuse un bărbat mai în vîrstă.

– Foloseşte telefonul de la bar.

Need îi aruncă cheile.

– Anunţă sala de urgenţe că venim cu o fractură tib-fib multiplă şi alte traume posibile provenite de la o căzătură.

– Vreţi să mai spuneţi o dată?

– Anunţă sala de urgenţe că Pete a căzut de pe acoperiş şi că sosim cu el. Are o fractură multiplă la gambă şi poate şi alte răni.

– Am înţeles.

Omul sări în maşină şi porni în viteză.

– Pete o să se facă bine? o întrebă Need.

– Aşa cred. Dar după o asemenea căzătură,

există întotdeauna pericolul să apară complicaţii. Încearcă să nu-l zdruncini prea tare, dar grăbeşte-te!

– Am călătorit de destule ori cu salvarea ca să ştiu cum este. Te zdruncină de-ţi sar dinţii din gură.

Need o ajută să urce în spatele camionului, apoi urcă şi el în cabină împreună cu unul dintre lucrători.

Deşi ştia că Need se străduia să conducă cu grijă, drumul pînă la autostradă fu plin de hurducături. Singurul sunet pe care îl scotea Pete era să respire întretăiat, dar pînă să ajungă la spital, care se afla la nouăsprezece mile depărtare, degetele lui Kate erau aproape amorţite din cauza strînsorii.

Deşi spitalul era mic, personalul era la datorie şi, cînd Need parcă în faţă la urgenţă şi claxonă, o asistentă şi un brancardier apărură imediat cu targa. Pete fu mutat cu ajutorul lui Need şi al lucrătorului care venise cu ei, apoi intrară cu toţii în clădire. Kate fu nevoită să fugă pe lîngă targă, pentru că Pete nu-i dădea drumul de mînă.

Asistenta, o femeie ştearsă, între două vîrste, anunţă:

– Doctorul Valencia este pe drum spre spital. Voi luaţi loc în sala de aşteptare şi lăsaţi-ne să ne

ocupăm noi de el.

Need şi celălalt bărbat făcură ce li se spusese, dar Pete refuză în continuare să-i dea drumul lui Kate de mînă.

– S-a descurcat foarte bine cu mine pînă acum, îi spuse el asistentei. Aş vrea să rămînă.

– Eu sînt Kate Miller, asistent reanimator, îi şopti ea asistentei.

Nu spuse că lucrase şi la urgenţă cîţiva ani.

– Ellie Aldridge, Kate. Vino. Ne-ar prinde bine puţin ajutor. Trebuie să pun o perfuzie şi să pregătesc aparatul pentru radiografie.

Kate rămase şi făcu puţin mai mult decît să-i ţină companie lui Pete pînă cînd fu pregătit pentru sala de operaţie şi anestezicul îşi făcu efectul. Prezenţa într-un spital, mirosurile familiare şi gesturile binecunoscute, aduseră la suprafaţă o mulţime de emoţii. Îşi petrecuse mare parte din viaţă în locuri ca acesta. O, locurile unde lucrase ea erau spitale metropolitane mari, dar atmosfera era aceeaşi. Îi simţea lipsa.

După ce Pete fu dus în sala de operaţie, Kate se duse în sala de aşteptare, unde îl găsi pe Need şi pe lucrătorul cel vîrstnic, care se dovedi a fi Henry Zuber, unchiul lui Pete.

– O să se facă bine, le spuse ea. Acum este în sala de operaţie.

După ce Henry plecă să-şi anunţe familia, Need spuse:

– Vreau să-ţi pun cîteva întrebări, dar o să ţi le pun mai tîrziu. Ai ceva împotrivă dacă aşteptăm pînă iese Pete din sala de operaţie?

– Deloc. Şi eu voiam să rămînem.

Need o strînse lîngă el şi îi ridică bărbia.

– Kate, ai fost grozavă.

Puţin după ora prînzului, doctorul apăru în sala de aşteptare şi anunţă că Pete ieşise din operaţie şi se simţea bine. Cum în sală erau şi unchiul, mama şi tînăra soţie a lui Pete, Kate şi Need lăsară pacientul cu familia lui şi merseră la un restaurant să ia prînzul.

Kate ştia care erau întrebările la care se gîndea Need, dar nu avea de gînd să deschidă ea subiectul. Nici el nu spuse nimic pînă după ce comandară ceai cu gheaţă precum şi specialitatea zilei.

Need zîmbi.

– Ţi-am spus că te-ai descurcat de minune cu Pete?

– Cred că da.

– Este evident că ai mai multă pregătire medicală decît un curs obişnuit de prim-ajutor.

Înainte să apuce să răspundă, le fură aduse băuturile. Tulburată, dar şi recunoscătoare pentru amînare, ea se concentră asupra paharului cu ceai. Îi adăugă lămîie, apoi zahăr, după care amestecă insistent în el.

– O să faci gaură în pahar.

Mîna lui Kate încremeni. Scoase linguriţa din ceai, o scutură de marginea paharului şi o puse pe masă. După ce luă o înghiţitură zdravănă, spuse:

– Ceaiul este excelent. Foarte răcoritor. Nu crezi?

– Foarte răcoritor.

El nici măcar nu-l gustase.

– Va trebui să aflu ce marcă de ceai folosesc. Cînd fac eu ceai la gheaţă, are întotdeauna gust de şosete nespălate sau de coji de alune. Crezi că este din cauză că folosesc...

– Kate, de fapt ce eşti tu?

– Ce sînt? Păi, sînt femeie. Şi sînt americancă. Şi sînt în Zodia peştilor. Fiindcă mi-am adus aminte, spune-mi cînd este ziua ta. Noiembrie, pun pariu. Precis eşti scorpion.

– Nu ai ghicit. Nu discutăm aici despre ziua mea de naştere. Nici despre a ta. Vreau să ştiu...

ce profesie ai?

– Sînt chelneriţă.

Need scutură din cap, evident exasperat.

– Nu vrei să-mi spui, nu-i aşa?

Ea se gîndi să mai ocolească puţin subiectul, dar ştia că el este mai încăpăţînat decît o herghelie de catîri. Temîndu-se că, după ce va răspunde la întrebare, el o să scoată de la ea informaţii cum scoate un magician panglici din pălărie, Kate ezită.

În cele din urmă spuse:

– Am fost asistentă medicală. Cu multă vreme în urmă.

Acum trei vieţi.

El zîmbi.

– Ai văzut, nu a fost chiar atît de greu, nu-i aşa?

Chelneriţa le aduse mîncarea şi un coş cu pîine.

După ce rămaseră din nou singuri, Need întrebă:

– De ce ţi-ai părăsit slujba? Din cîte am văzut, aveai chemare.

– Am renunţat pentru că... pentru că am avut o experienţă foarte tristă despre care aş prefera să nu discut. Acum ia şi mănîncă friptura.

– Am înţeles, să trăiţi!

Nu mai vorbi nici unul pînă ce prînzul nu fu pe sfîrşite. Need spuse pe un ton neutru:

– Asistentele au mare căutare pe aici. Pun pariu că ai căpăta o slujbă în spital cît ai zice peşte.

– Vrei să spui că nu sînt o barmaniţă destul de bună?

– Eşti o barmaniţă excelentă. Dar te-am urmărit astăzi. Kate, erai în elementul tău.

– Ţi-am spus că nu vreau să discut despre asta. Eu nu mă amestec în treburile tale.

– N-ai decît să te amesteci, dacă vrei. Viaţa mea este o carte deschisă pentru tine.

– Ei bine, atunci de ce candidezi la postul de şerif, dacă vrei să fii crescător de vite?

– Din cauza lui Matt Dillon şi a casei.

– Explică.

– Am cîştigat bani frumoşi în ultimii ani în circuitul de rodeo. Am făcut chiar cîteva reclame pentru o companie producătoare de pălării. O bună parte din bani i-am pus deoparte. Dar taurul, construcţia casei şi o mulţime de alte cheltuieli pentru fermă mi-au consumat o bună parte din economii. Chiar dacă încasez asigurarea, o să-mi mai trebuiască o mulţime de bani ca să cumpăr alt taur ca Matt Dillon. În plus, e nevoie de timp ca să pun pe picioare o afacere cu vite aşa cum

vreau eu şi contam pe serviciile bătrînului Matt ca să obţin un venit.

– Iar Matt a dat ochii peste cap.

– Mda. Aşa că am fost nevoit să găsesc altă sursă stabilă de cîştig pentru cheltuielile zilnice. Barul nu-mi aduce suficient.

– Şi candidezi pentru postul de şerif numai pentru bani?

– Nu, nu tocmai. Dacă ar fi vorba numai despre bani, aş putea oricînd să-mi atîrn la uşă firma de avocat. Avocaţii cîştigă mult mai mulţi bani apărînd ticăloşi decît cîştigă şeriful care-i prinde.

Need îi făcu semn chelneriţei.

– Vrei nişte îngheţată de piersici?

Ea dădu din cap că da. După ce el comandă desertul, Kate îşi propti coatele pe masă şi-şi rezemă bărbia în palme.

– Atunci de ce ai ales să devii şerif?

– Au existat mai multe motive. Ţi-am spus vreodată că străbunicul Need a fost şerif cînd era tînăr?

– Nu. Dar îmi dau seama că te-a influenţat foarte mult treaba asta. Care este şi celălalt motiv?

Need zîmbi şi se aplecă înspre ea.

– Poţi să păstrezi un secret?

– Am gura sigilată.

– Cînd eram mic, n-am scăpat nici un film cu John Wayne. Stăteam noaptea în pat şi-mi imaginam că eram Ducele care arunca ticăloşii în închisoare şi apăra oraşul de răufăcători. El a fost unul dintre eroii mei.

Kate zîmbi.

– Dacă ai vrut să devii apărător al legii, de ce ai ales rodeo?

– Fiindcă ştiam că eram prea tînăr şi prea trăsnit ca să umblu cu un pistol. Trebuia să devin mai înţelept, şi-n plus, eram foarte priceput la rodeo. Larry Mahan a fost încă unul dintre eroii mei.

– Cine este Larry Mahan?

– Unul dintre cei mai mari specialişti în rodeo care a trăit vreodată. Ani de zile a fost socotit cel mai bun de asociaţia cowboys-lor profesionişti. Tipi ca Mahan, Jim Shoulders şi Tom Ferguson au fost idolii mei. Oamenii ăştia au cîştigat un morman de trofee şi de catarame.

– Şi tu ai o adevărată colecţie.

– Da, dar nu am atît de multe ca tipii aceia. Am în schimb oasele rupte şi cicatrice. Era timpul să renunţ. Ar fi trebuit s-o fac de anul trecut.

Îşi duse mîna la plasturele de pe ochi.

Ea oftă.

– Ochiul interior este un lucru minunat, nu-i aşa?

– Bineînţeles.

În seara de vineri, Need veni în bar puţin mai devreme ca de obicei. Proaspăt spălat şi îmbrăcat cu o cămaşă în carouri alb-albastre şi blugi, el veni în spatele ei, îşi strecură braţele în jurul taliei ei şi o sărută pe gît.

– Am o surpriză pentru tine, spuse el.

– O surpriză? Care?

– Ai fost vreodată la un rodeo?

– La unul adevărat? Nu. Am văzut fragmente la televizor.

– Ei bine, este cazul să vezi unul adevărat. Stella mi-a aranjat o funcţie la rodeo-ul liceenilor. O să înmînez premiile în locul directorului. O să stăm în boxa rezervată personalităţilor. Eşti de acord?

– Sigur că da. Cînd este?

– Astă-seară.

– *Astă-seară?* Dar cine o să-mi ţină locul la bar? Ştiu că Ida este o adevărată vrăjitoare, dar nu poate să le facă pe toate.

Need pufni în rîs.

– O să vină Inez în seara asta. Cliff arată destul de bine ca să stea singur cîteva ore. Şi, ca să-ţi spun adevărul, abia aşteaptă să iasă din casă.

Îi trase o palmă la fund în glumă.

– Du-te şi îmbracă-te ca un cowboy. O să luăm cîţiva crenvurşti acolo.

Kate se duse să facă duş şi să se schimbe. Cînd deschise uşa la dormitor, văzu ceva pe pat şi se apropie să se uite. Era o cămaşă la fel cu aceea pe care o purta Need şi o pereche de cizme. Mai era şi o curea cu o cataramă aurită dintre trofeele lui Need.

Ce drăguţ era!

Se băgă sub duş plină de încîntare.

Coborî în bar îmbrăcată cu hainele cele noi. Cînd Need îşi ridică privirea şi o văzu, faţa i se lumină de un zîmbet larg.

– Parcă sîntem gemeni. Aşa e moda?

– Da. Aşa e moda.

Ea începu să rîdă şi puse mîna pe catarama aurită de la curea.

– Şi asta înseamnă că avem o relaţie stabilă?

– În cel mai rău caz.

El băgă mîna într-un vas plin cu insigne de campanie pe care îl lăsase Stella acolo şi îi prinse

una de cămaşă. Pe insignă scria cu roşu pe alb: *Îl vrem pe Chisholm şerif!*

– Acum sîntem legaţi unul de altul. Fac progrese rapide, după cum vezi.

Îi făcu cu ochiul, apoi îşi ridică privirea.

– Uite-o pe Inez. Hai să vă fac cunoştinţă şi pe urmă plecăm. Poate ajungem mai devreme să ne dăm în căluşei. Îţi plac căluşeii?

– La nebunie. Nu m-am mai dat de o veşnicie.

– Dacă te porţi frumos cu mine, poate îţi cumpăr şi nişte vată pe băţ roz şi te duc şi la tiribombă.

Pe terenul unde se ţinea de obicei tîrgul era un adevărat carnaval ambulant, cu tiribombe, lumini colorate şi o hărmălaie de nedescris. Mirosul de alune prăjite, de floricele de porumb, de grătar şi de mere glasate umplea aerul. Kate şi Need se dădură întîi în tiribombă, după care îşi cumpărară cîte un crenvurşti bine garnisit cu muştar şi cu *chili.*

Braţ la braţ, se plimbară pe terenul acoperit din loc în loc cu rumeguş, ca să acopere bălţile

formate de ploaia din ziua precedentă. Peste tot se anunţau la megafon diverse spectacole. Un grup de copii ţipau văzînd un înghiţitor de săbii executîndu-şi numărul şi chicoteau uitîndu-se la nişte dansatoare plictisite, îmbrăcate în rochii ţipătoare, care mestecau gumă şi fluturau nişte eşarfe.

Kate scoase o bomboană din cornetul ei de hîrtie şi i-o întinse lui Need.

– Vrei să intrăm să ne uităm la dansatoarele astea?

El începu să rîdă şi îi prinse degetele în gură.

– Nu. Dar să ştii că, atunci cînd aveam trei-sprezece ani, eram întotdeauna pe rîndul din faţă. Dacă ţin bine minte, bruneta din stînga nu s-a schimbat de atunci.

Se îndreptară spre centru.

– Vrei să încerci să cîştigi unul dintre animalele alea de pluş?

Arătă cu mîna spre un chioşc de tir, unde erau înşirate o mulţime de premii.

– Eu? Glumeşti. N-am tras în viaţa mea cu arma. În plus, toată lumea ştie că armele astea ţintesc greşit.

El zîmbi.

– Am eu o metodă specială. Vino.

Se apropiară de chioşc şi Need îl salută pe proprietar cu o mişcare scurtă din cap.

– Sînt Need Chisholm, viitorul şerif al districtului.

Proprietarul chioşcului îi adresă un zîmbet ştirb.

– Vrei să-ţi încerci norocul? Avem premii frumuşele.

– Păi, aşa mă gîndeam. Sînt un trăgător destul de bun, dar doamna de aici crede că puştile nu sînt reglate cum trebuie. Eu i-am spus că nu se poate una ca asta. Ce-ai zice să-i dovedim că se înşeală?

Need îi întinse omului o bancnotă.

– Alege tu o puşcă pentru mine.

– S-a făcut.

În loc să ia o puşcă de pe raft, omul băgă mîna după tejghea şi scoase una de acolo.

– Încearc-o pe asta. Trage de probă.

Need ridică puşca la umăr, oftă şi apăsă pe trăgaci. Rată prima lovitură, dar a doua oară nimeri. Apoi începu să lovească ţintele la rînd şi mulţimea începu să se adune în jurul lui.

Mulţimea se porni să aplaude şi proprietarul chioşcului zîmbi larg.

– Ai tras foarte bine, şerifule. Alege orice premiu vrei. Poftiţi, oameni buni! Încercaţi şi voi! se

adresă el grupului care stătuse să se uite.

Need îi făcu cu ochiul lui Kate.

– Vrei girafa roz sau vaca aceea roşie?

– Vaca roşie, bineînţeles.

După ce ea luă animalul pluşat sub braţ, Need o întrebă:

– Vrei să ne dăm în căluşei sau o luăm către arenă?

– Cît este ceasul?

Need se uită la ceas.

– Se pare că trebuie să renunţăm la căluşei.

Îşi croiră drum către arenă, în jurul căreia lumea se aduna rapid. Need o conduse spre boxa unde stătea crainicul, arbitrii şi alte persoane oficiale şi o prezentă pe Kate tuturor. Schimbară cîteva formule de politeţe, apoi Red Nix, crainicul, spuse:

– Au trecut mulţi ani de cînd ai făcut prima ta demonstraţie cu viţei aici.

Need începu să rîdă.

– Peste douăzeci. Şi, din cîte îmi amintesc, nu am reuşit să-l culc la pămînt.

– Dar pe urmă nu ai mai ratat. la loc. Hai să dăm drumul la spectacol.

După ce se aşezară, Kate se aplecă spre el şi îl întrebă în şoaptă:

– Chiar ai participat la spectacolele de aici?

– Da. Cînd eram copil. Astă-seară are loc rodeo anual sponsorizat de Clubul 4-H. Toţi concurenţii sînt elevi de liceu.

Festivitatea începu cu o paradă de cai şi de steaguri. Regina rodeo-ului trecu zîmbind, cu un buchet de trandafiri roşii în mînă, într-o trăsură trasă de doi cai roşcaţi, care se potriveau exact cu culoarea părului ei.

Kate se integră rapid în atmosferă, mai ales cînd Billy Bob, băiatul care lucra pentru Need la fermă, participă la prinderea unui viţel. Sări în picioare şi îl încurajă gălăgios cînd îl văzu sărind din şa şi legînd picioarele viţelului.

Cînd Red anunţă prin megafon timpul pe care îl obţinuse, Kate se întoarse către Need şi îl întrebă:

– A scos un timp bun?

El zîmbi.

– Excelent.

– O, ce bine. Sper să cîştige.

Pînă la apariţia următorului concurent, Red Nix prezentă prin megafon persoanele oficiale şi fiecare nume fu salutat prin numeroase aplauze. Need se bucură de o reacţie aparte, atunci cînd crainicul spuse:

– Premiile din această seară sînt acordate de

cineva care a debutat în această arenă, un fiu al oraşului, care s-a întors să candideze pentru postul de şerif şi care a fost numit cel mai bun cowboy al anului pe ţară, trei ani la rînd, NEED CHISHOLM.

Need se ridică în picioare şi-şi flutură pălăria. Mulţimea îl ovaţionă îndelung.

După ce se aşeză din nou, Kate îi şopti:

– N-am ştiut că te bucuri de o asemenea faimă. Eşti ca şi ales şerif.

– Aşa sper. Este greu să te hrăneşti cu trofee şi cu catarame de curea.

După ce spectacolul se încheie, Need înmînă premiile, printre care unul şi lui Billy Bob şi dădu autografe unui grup de copii care se adunaseră în jurul lui. După ce aglomeraţia din jurul arenei mai scăzu, Kate şi Need se îndreptară spre camionul lui, ţinîndu-se pe după talie. Need ţinea sub braţ vaca roşie de pluş.

– Te-ai distrat bine? o întrebă el.

– M-am distrat de minune. Nu-mi mai aduc aminte de cînd nu m-am mai simţit atît de bine.

– Ştii ce-aş vrea să fac acum?

– Ce?

El îi şopti la ureche.

– *Need*!

– Tu ai întrebat.

Ea izbucni în rîs.

– Va trebui să aştepţi pînă mai tîrziu. Barul o să fie plin de clienţi cînd o să ajungem acasă.

– Am eu soluţia perfectă.

– Care este?

– O să vezi.

Capitolul 10

În drum spre casă, Kate îl întrebă:

– Făceai şi tu toate lucrurile alea pe care le-am văzut la rodeo?

– Da, răspunse Need. Prinderea viţeilor era lucrul la care mă pricepeam cel mai bine. Bătrînul Dan era cel mai bun cal pentru asemenea lucru. Şi mă ţineam bine în spatele taurului, chiar pentru înălţimea mea. Cei mai buni călăreţi sînt mai scunzi decît mine.

– Dar pare foarte periculos.. Cum faceţi să nu vă răniţi?

– Nu poţi să eviţi asta întotdeauna. Este impor-

tant să fii în formă şi să fii atent, şi dacă stai în şa mai mult de trei sute de zile pe an, pînă la urmă tot ţi se întîmplă ceva. Nu numai o dată mi s-a întîmplat să călăresc cu vreun os rupt pe undeva.

– Dar asta este nebunie curată!

El începu să rîdă şi o strînse de umeri înspre el.

– Nu, asta face parte din meniu într-un rodeo. Mai ales dacă vrei să cîştigi. Şi asta este totul: să cîştigi. Cowboys-ii sînt nişte oameni cărora le plac întrecerile. Şi foarte încăpăţînaţi. Altfel de ce te-ai agăţa de un taur care face tot posibilul să te arunce din şa şi să te calce în picioare?

– Nu-mi pot imagina cum poate cineva să fie atît de încăpăţînat... sau de curajos. Nu ţi-a fost niciodată frică?

– Nu. Dacă te gîndeşti la frică, eşti terminat. N-ai nici curaj, nici glorie. Transformă gloria într-un premiu în bani. În felul acesta vei reuşi să înţelegi.

– Nu m-aş urca pe un taur furios nici pentru un milion de dolari.

El o sărută pe obraz şi o muşcă de ureche.

– Nu te-aş lăsa eu. Dar a fost o vreme cînd mă rugam din răsputeri să cîştig ceva bani, ca să-mi pot plăti taxa de înscriere la următorul rodeo.

– *Taxa de intrare*? Vrei să spui că participanţii

trebuie să plătească ca să poată lua parte la un rodeo?

– Bineînţeles. Cu cît premiul este mai mare, cu atît taxa de participare este mai mare.

– Nu-mi vine să cred! Eu credeam că organizatorii îi plătesc pe cowboys să participe, nu invers.

Need pufni în rîs.

– Dar aşa stau lucrurile, draga mea. Avînd în vedere că trebuie să plăteşti taxa de participare, transportul, masa şi cazarea, te costă scump să iei parte la un rodeo. Dacă nu eşti bogat, eşti nevoit să te retragi. Sau să cîştigi.

– Iar tu cîştigai.

– În primii ani, nu prea. Dar mai tîrziu, da, cîştigam.

– Astă-seară nu ţi-ai dorit să poţi participa din nou?

– Nu ştiu. Poate, puţin.

Need părăsi autostrada şi coti către bar, dar nu opri. Merse mai departe spre hambar.

– Unde mergem? întrebă Kate.

– Să ne uităm la stele.

– Să ne uităm la stele?

– Mmmm. Putem să ne ocupăm cu asta o vreme şi... să facem şi alte lucruri instructive.

– Instructive? Mă faci curioasă.

– Ai puţină răbdare. Dacă nu, pot să te satisfac pe loc.

Ea începu să rîdă.

– Need Chisholm, eşti un caz disperat.

Dumnezeule, cît de mult îi plăcea s-o audă rîzînd! Avea senzaţia că ea nu mai rîsese demult. Devenise mult mai plină de viaţă faţă de vremea cînd apăruse în pragul casei lui, dar cînd o privea pe furiş, încă surprindea pe faţa ei expresia aceea de îngrijorare. Încercase toate metodele s-o facă să vorbească, numai n-o legase de scaun ca s-o bată cu sfoară udă. Se gîndise chiar să angajeze un detectiv particular care să-i cerceteze trecutul. Dar renunţase repede la ideea asta. Reuşise s-o cunoască pe Kate destul de bine ca să ştie că ea ar face o criză de isterie dacă ar afla una ca asta. Pentru moment, nu putea decît să aştepte. Şi să facă tot posibilul să-i cîştige încrederea.

„Disperat", spusese ea. Avea dreptate. Era îndrăgostit de ea cu disperare. Ar fi vrut mult să-i poată spune cît de mult o iubea şi că, de cîte ori bătea un cui la noua lui casă, se imagina trăind acolo cu ea, rîzînd, făcînd dragoste, clădind o familie. Se gîndise să-i cumpere un inel de logodnă cu un diamant uriaş, chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoit să-şi amaneteze cîteva dintre cataramele de aur şi de argint, şi s-o ceară în

căsătorie în mod oficial. Dar hotărîse să mai aştepte şi să nu grăbească lucrurile.

Trase maşina lîngă hambar şi opri.

– Aşteaptă aici, îi spuse el.

Se duse în hambar şi luă cîteva pături pe care le pusese acolo mai devreme.

Cînd veni înapoi la maşină şi îi deschise portiera lui Kate ca să coboare, ea arătă spre balotul din braţele lui şi întrebă:

– Ce sînt astea?

El o sărută uşor pe buze.

– Echipamentul pentru privitul stelelor.

– Mie îmi seamănă cu nişte pături.

El zîmbi.

– Ai dedus foarte bine.

– Pentru ce sînt?

– Ai făcut vreodată dragoste pe platforma din spate a unui camion?

– Nu.

– Vezi, ţi-am spus eu că o să fie instructiv.

Aşa era, îşi zise Kate, în timp ce Need îi scotea hainele una cîte una, sărutîndu-i fiecare bucată de piele nou dezvelită. Să faci dragoste sub cupola

înţesată de stele era o experienţă minunată. Cîntecul greierilor şi miresmele proaspete care umpleau aerul nopţii îi amplificau senzaţiile. Mustaţa lui şi barba abia crescută care îi înţepa faţa îi dădeau fiori.

După ce rămaseră amîndoi goi, ea spuse:

– Nu m-am simţit niciodată atît de dezbrăcată. Sună cam aiurea, nu-i aşa?

– Deloc. Te înţeleg. Aici, afară, nu sînt pereţi care să te protejeze. Este foarte plăcut, nu crezi?

El trasă cu limba un cerc pe pîntecul ei. Dîra umedă, combinată cu aerul rece al nopţii, îi provocară un tremur delicios care îi contractă pîntecul.

– Mă simt expusă, vulnerabilă.

– Nu-ţi face griji. Eu o să te apăr.

Need rîse cu buzele lipite de pîntecul ei.

– De totul, în afară de mine.

– Adevărat?

– Adevărat ce?

– Că o să încerci să mă aperi?

– Cu orice preţ. Poţi să pariezi pînă la ultimul ban. Şi nu o să *încerc*. Oricine ar încerca să-ţi facă probleme, ar trebui să treacă de mine mai întîi.

El îi linse un sfîrc, apoi suflă peste el, dez-

lipindu-şi buzele de pielea ei.

Kate îşi arcui spatele şi gemu încet.

– Decadentă bună. Cu siguranţă bună.

Nici măcar un centimetru din pielea ei nu scăpă neatins de buzele, limba, sau de degetele lui Need. El făcu dragoste cu ea încet, cu tandreţe, pînă cînd ea îl imploră să se grăbească şi să pună capăt chinului. Dar el refuză să-i dea ascultare şi continuă să o sărute, să o mîngîie cu mîinile lui bătătorite, cu buzele lui moi şi cu limba lui umedă.

Cînd o pătrunse, îi prinse faţa în mîini şi îi şopti:

– O, Katie, te iubesc atît de mult!

Inima ei tresări de bucurie şi fu cuprinsă de spasme care radiau dinspre trupul ei şi se înălţau către stele. El gemu şi o urmă imediat.

După o clipă, Need se rostogoli pe o parte şi o strînse la piept pe păturile moi.

– Să ştii că este foarte adevărat, spuse el.

– Ce?

– Că te iubesc. Cu mintea, cu inima şi cu sufletul meu. Te iubesc, Katie. Nu mi-aş dori nimic mai mult decît să te ţin în braţe, ca acum, toată viaţa mea.

Ea pufni în rîs cu faţa lipită de pieptul lui.

– Ca acum? Dezbrăcată, pe platforma din

spate a camionului? Ce-ar spune lumea? Parcă aud ce ar comenta lucrătorii cînd ar veni să muncească la casă. Dar Billy Bob? El este un tînăr sensibil. Şi Ida...

– La naiba, Kate, tare mai complici lucrurile. Eu încerc să-ţi spun ceva important.

– Scuză-mă.

Ea îl sărută pe obraz, îşi culcă fruntea pe umărul lui şi îşi trecu degetele prin părul de pe pieptul lui.

Zgomotele nopţii păreau să se intensifice odată cu scurgerea minutelor. Ea simţi cum trupul lui se încordează.

– Ei, ce spui? întrebă el.

– Ei, ce?

– *Ei, ce*? Ce naiba, eu îmi dau sufletul să-ţi spun cît de mult te iubesc. Tu nu ai de gînd să-mi spui absolut nimic? Nu mă iubeşti şi tu măcar un pic?

Ea simţi cum i se pune un nod în gît.

– Ba da, Need, te iubesc. Mai mult decît o să ştii vreodată.

Kate îşi lipi palma de obrazul lui şi îi trecu degetul peste buze. Simţi cum trupul lui se relaxează.

– Ei, atunci e bine, zise el, strîngînd-o la piept. Era să-mi pierd pantalonii de frică.

Ea chicoti.

– Numai că nu ai pantaloni pe tine. În plus, parcă spuneai că nu te sperii atît de uşor.

– Scumpo, nu mă tem de nimic din ce stă pe două sau pe patru picioare. Dar inima şi sufletul meu au zburat aici.

Îi sărută podul palmei.

– Şi tu mă faci să-mi fie frică.

– Dar am două picioare.

– Două picioare foarte frumoase.

O sărută lung, apoi îi trase capul pe umărul lui.

– Doamne, cît te iubesc, femeie.

Îşi lipi obrazul de părul ei.

– Cîţi copii vrei?

O senzaţie de amărăciune îi strînse pieptul şi trupul i se încordă.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta. Hei, ce s-a întîmplat cu privitul stelelor?

– M-am lăsat scos de pe orbită.

Need gesticulă spre cer cu o mişcare largă a mîinii.

– Dar uite-le colo. Sînt foarte frumoase, nu-i aşa?

– Frumoase. Ca milioane de diamante revărsate pe un indigo întunecat. Nu ştiam pînă acum că sînt atît de multe.

– Asta dovedeşte că eşti o fată de oraş. Trebuie să mergi undeva la ţară, departe de lumini, ca să le poţi vedea cu adevărat. Cînd eram copil, veneam aici noaptea, mă lungeam pe o pătură şi mă uitam la stele.

– Ţii foarte mult la locul acesta, nu-i aşa?

– Da. Mi-a intrat în sînge. Începusem să-i simt foarte mult lipsa în ultimii ani petrecuţi în deplasări. Atunci mi-am dat seama că venise timpul să pun capăt hoinărelilor şi să mă întorc acasă. Din cauza asta şi din cauza genunchilor mei.

– A genunchilor?

– Da. Cînd te ocupi de rodeo, genunchii sînt aceia care te lasă primii. Ai mei începuseră să cedeze. Călăria seamănă cu orice alt sport dur. Este un sport pentru tineri. Cînd înaintezi în vîrstă, corpul începe să te trădeze.

Ea începu să rîdă.

– Ramolit la treizeci şi cinci de ani.

Îl mîngîie pe spate.

– Mie mi se pare că eşti în formă. Te mai supără genunchii?

– Nu prea.

Kate se scutură de un fior.

– Ţi s-a făcut frig? o întrebă el.

– Puţin.

– Hai să ne întoarcem la bar. Inez trebuie să fi

închis deja, Şi, ca să-ţi spun adevărul, coloana mea vertebrală ar prefera o saltea moale.

Kate se bucură că sîmbăta era o zi aglomerată. Toată lumea din zonă părea că hotărîse să treacă pe la *Asul din mînecă* să bea ceva, aşa că nu prea avea timp să stea să se gîndească. Dar, în momentele de repaus gîndul îi zbura în mod invariabil la noaptea care trecuse. Oricare altă femeie din lume ar fi fost în al nouălea cer să ştie că Need Chisholm era îndrăgostit de ea. Dar Kate era îngrozitor de nefericită. Se apropia cu paşi repezi ziua în care va trebui să plece, să se ducă într-un oraş nou, să-şi ia o nouă identitate şi să lase totul şi pe toţi în urmă.

Nu o îngrijora numai gîndul la doctorul şi la iubita lui din San Antonio; dacă ticălosul căruia îi dăduse o mînă de ajutor să ajungă în spatele gratiilor cîştiga dreptul la recurs, în curînd va fi din nou nevoită să apară la proces. Trebuia să depună mărturie din nou. Dumnezeule, cît ura asta! Ştia că ar fi trebuit să încerce din nou să ia legătura cu Brian Silva sau cu altcineva din biroul procurorului, dar voia cu disperare să mai stoarcă

cîteva momente de fericire în timpul scurt care-i rămăsese alături de Need.

Oricît de mult şi-ar fi dorit să rămînă aici cu Need, să se bucure de dragostea lui şi să prindă rădăcini, nu putea să-l pună în pericol, pe el sau reputaţia lui. Imediat ce va anunţa crima din San Antonio, ziariştii vor încerca să scormonească în viaţa ei. Ce-ar crede lumea dacă noul şerif ascundea un martor la o crimă? Dar, ce era mai rău, pericolul care plana asupra ei ar putea să se extindă şi asupra lui Need.

Iar ca să-i ceară lui Need să fugă împreună cu ea... nu putea să-i ceară să părăsească locul acesta pe care îl iubea atît de mult.

Săptămîna viitoare.

O să dea telefon săptămîna viitoare. După alegeri.

Cum plecaseră înainte de ivirea zorilor, Kate şi Need aproape ajunseseră în Austin, cu o remorcă ataşată de camion.

– Mă simt vinovată pentru că nu prea muncesc pentru salariul acela.

– Inez a fost bucuroasă să-ţi ţină locul. Şi, oricum, aveam nevoie de cineva să mă ajute.

Ea începu să rîdă.

– Ce mai ajutor o să fiu. Nu mă pricep la vite şi n-am fost la o licitaţie de animale în viaţa mea.

– Este la fel ca oricare altă licitaţie. Îţi arată marfa şi tu licitezi.

– O să am grijă să nu fac semn cu mîna din greşeală, să mă aleg cu vreo vacă. Ai de gînd să-ţi cumperi alt taur?

– Nu, spuse el. Numai să-mi mai cumpăr nişte animale de rasă. Nu mă interesează taurii care se vînd la o licitaţie publică obişnuită. Taurii de calibrul lui Matt Dillon se cumpără în general la licitaţii foarte speciale sau prin tratat direct.

– Tratat direct? Sună ca un tratat de încetare a focului între ţări.

El pufni în rîs.

– Nu e chiar aşa. Înseamnă numai că tratezi direct cu crescătorul. La licitaţii ca aceasta la care mergem noi azi nu se aduc tauri care valorează sute de mii de dolari.

Lui Kate aproape i se tăie respiraţia.

– Tauri *de sute de mii de dolari*?

– Da. Cam atît am plătit eu pentru bătrînul Matt Dillon şi l-am luat destul de ieftin.

– Dumnezeule! Nu este de mirare că ai fost deprimat cînd a murit.

– Acum am pus ochiul pe altul, dacă reuşesc să ajung la o înţelegere cu crescătorul. Şi sper ca într-o zi oamenii să cumpere tauri de la mine.

– Prin tratat direct?

– Exact. Sau la licitaţii la cravată.

El o bătu pe picior.

– Crezi că ţi-ar plăcea asta?

Ea se încruntă.

– Nu ştiu. Ce este o licitaţie la cravată?

– Este ca orice afacere la cravată, numai că, în loc să ia masa sau să danseze, oamenii cumpără animale.

– Îmbrăcaţi în smoking? Să cumpere vite? Glumeşti.

– Deloc.

– Nu pot să-mi imaginez aşa ceva.

Scutură din cap.

– Decît în Texas.

El zîmbi.

– Nu, nu doar în Texas. Am ajuns.

Îi arătă cu mîna spre o clădire semănînd a hambar, aflată în faţa lor, înconjurată de camioane mari de transportat vite şi de camioane cu remorcă.

Need parcă maşina, o ajută să coboare şi porniră spre clădire. Ea îşi încreţi nasul.

– Miroase a balegă de vacă.

Rîzînd, el o strînse de umeri.

– Iubito, acolo unde sînt vaci este şi balegă. Este în firea lucrurilor. O să te obişnuieşti. Eu nici nu mai simt mirosul.

– Atunci ai o problemă olfactorie gravă.

Se plimbară printr-o zonă unde mai multe animale îşi aşteptau rîndul să fie scoase la licitaţie. Need stătu de vorbă cu mai multe persoane şi notă cîteva date într-un carneţel pe care îl ţinea în buzunarul de la şold.

Kate îl trase de mînecă.

– Uite! Sînt acolo cîţiva tauri negri care seamănă cu vitele tale.

El privi în direcţia arătată de ea şi începu să rîdă.

– Iubito, aceia sînt juncani.

– Care este diferenţa?

– Testicolele.

Kate făcu ochii mari.

– Vrei să spui că...

– Da. Au fost castraţi.

Pe faţa lui se vedea că se amuza.

– Nu prea sînt buni de prăsilă.

– Mda, nu prea. Dar pentru ce sînt?

– Pentru cotlete şi fripturi în sînge.

Ea se strîmbă a dezgust.

– S-ar putea să devin vegetariană.

Need îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs.

– Hai să mergem înăuntru.

Intrară în zona de licitaţie, unde se afla un ring închis, pardosit cu rumeguş. Mirosul nu era atît

de puternic ca în partea cealaltă, dar Kate era sigură că lucrurile nu aveau să rămînă la fel pînă la sfîrşitul zilei. Găsiră un loc pe la mijlocul şirului de bănci şi se aşezară.

Marea majoritate a celor veniţi acolo erau bărbaţi. Se vedeau prea puţine femei. Toată lumea purta pălărie de cowboy, aşa că pălăria ei se potrivea perfect situaţiei. O mare parte dintre bărbaţi mestecau tutun, inclusiv cel care stătea lîngă Kate şi care scuipa din cînd în cînd într-un pahar de plastic pe care îl ţinea între picioare.

Unii dintre cei prezenţi se cunoşteau cu Need şi îşi duceau mîna la pălărie în semn de salut, dădeau mîna cu el sau înclinau din cap dacă Need le făcea cunoştinţă cu ea. Aşa făcu cunoştinţă cu Shorty, cu Sam, cu T.C. şi cu Naomi, toţi oameni serioşi, texani get-beget, la fel ca toţi cei pe care îi cunoscuse de cînd venise acolo. Cu toţii, fără excepţie, făcură glume cînd aflară că ea era prima oară la o licitaţie de acest fel şi, în general, o acceptară cu uşurinţă în mijlocul lor.

Observă, spre surprinderea ei, că mirosurile încetară să mai constituie o problemă, pe măsură ce se lăsa prinsă de desfăşurarea licitaţiei şi de bolboroseala rapidă a celui care anunţa preţurile.

– Cum naiba reuşeşte cineva să înţeleagă ce spune? întrebă Kate.

– Ţi se formează urechea cu timpul.

Need îi traduse cîteva formule, pînă cînd reuşi să prindă ideea. În plus, îi explică răbdător procedurile, pe măsură ce animalele erau aduse în mijlocul ringului şi vîndute.

– Noi ce vrem să cumpărăm? întrebă ea.

– Am pus ochii pe două vaci Angus de rasă. Vreau să le cumpăr dacă îmi convine preţul.

– Dar Matt Dillon a murit şi încă nu ai alt taur.

– Am un aranjament cu un fermier din Colorado.

– Ce fel de aranjament?

– Pentru spermă.

Ea făcu ochii mari.

– Glumeşti. Ai de gînd să însămînţezi *vaci* în mod artificial?

– Bineînţeles. Este o practică curentă. Chiar că nu te pricepi deloc la animale.

– Nu. Ţi-am spus că am crescut la oraş. Dar ştiu că asta se obişnuieşte la oameni. Presupun că procedura e aceeaşi.

– Aproximativ, spuse el, zîmbind. Dar linia sîngelui este mai atent controlată la animale. Genele sînt foarte importante.

– Mă pricep foarte bine la genetică. Am luat notă maximă la toate examenele.

– Bravo!

El o trase în glumă de borul pălăriei.

– Poţi să te ocupi de hîrtii.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre ringul unde se desfăşura licitaţia, pentru că fuseseră aduse cîteva dintre animalele care îl interesau pe Need. Prima vacă nu părea prea entuziasmată de faptul că se afla în ring: dădea din cap şi din picioare şi mugea ca o apucată.

– Nesuferit temperament, spuse Need şi tăie vaca de pe lista lui.

– Poate că are şi ea o zi proastă.

El începu să rîdă.

– Se prea poate, dar nu vreau să risc. Prefer vacile blînde, supuse.

– Sper că preferinţa asta nu se extinde şi asupra femeilor.

– Nu.

Need îi făcu cu ochiul şi-şi frecă umărul de al ei.

– Îmi plac femeile *sălbatice*.

Ea ridică dintr-o sprînceană.

– *Femeile*?

El o bătu pe picior.

– A se înţelege *femeia*. Eşti numai tu. Numai şi numai tu.

În ring intră o altă vacă Angus. De data asta, una blîndă. Crainicul începu să bolborosească în

mare viteză.

După cîteva momente, Kate şopti:

– Nu licitezi?

– Am licitat.

– Nu te-am auzit spunînd nimic.

– Am licitat ducînd mîna la nas.

Îi arătă cum, apoi se încruntă.

– La naiba!

– Ce s-a întîmplat?

– Tocmai mi-am ridicat singur preţul cu o sută de dolari.

Kate îşi acoperi gura cu palma, să nu izbucnească în rîs.

Need cumpără vaca. Plăti cu o sută de dolari mai mult decît plănuise.

Mai cumpără încă una şi aranjă să lase platforma camionului acolo şi să vină să le ia mai tîrziu.

– Cum ţi-a plăcut prima licitaţie la care ai luat parte? o întrebă Need în timp ce se îndreptau spre camion.

– Ştii, pentru o fată de la oraş, a fost destul de distractiv. Dar de ce nu ai luat vacile? Nu mergem acasă acum?

– M-am gîndit că poate mergem la Austin să mîncăm ceva, după care ne-am putea plimba puţin. Ai mai fost vreodată în Austin?

– Nu.

– Este un oraş frumos şi are o mulţime de restaurante bune.

– Putem să mergem îmbrăcaţi aşa?

Ea gesticulă spre blugii şi cămaşa cu care era îmbrăcată.

– Bineînţeles. Oraşul are o atmosferă învechită. Cred că o să-ţi placă. Luna viitoare, după ce lucrurile se mai liniştesc puţin şi revin la normal, o să petrecem cîteva zile aici.

Zîmbind, el o cuprinse pe după umeri şi o trase spre el.

– Ce părere ai?

Ea se forţă să zîmbească.

– Grozav.

Cum putea să-i spună că pînă luna viitoare ea nu o să mai fie aici?

Capitolul 11

Panglici colorate şi baloane atîrnau din tavan, la tonomat cînta Waylon Jennings şi barul se umpluse încă de la ora şase. Toată lumea purta insigne cu Îl vrem pe *NEED CHISHOLM şerif,* la guler sau la borul pălăriei şi aveau cu toţii halbe de bere în mîini. Ida şi Inez făceau hamburgeri, iar Sarah stătea alături de Kate în spatele tejghelei şi serveau amîndouă băuturi.

– Nu-i aşa că atmosfera este grozavă? strigă Sarah ca să se facă auzită peste zgomotul conversaţiilor.

– Da, spuse Kate. Sper să cîştige.

– O să cîştige. Mai mult ca sigur.

Sarah se uită la ceas.

– Dintr-un moment într-altul trebuie să apară Ed cu primele rezultate. Stella stă de pază la telefonul din colţ.

Carley Patrick îşi croi drum către bar, urmată îndeaproape de soţul ei, Jimmy. Carley avea în mînă un coş uriaş cu cartofi prăjiţi şi un vas de aramă.

– Pune asta aici, Jimmy, spuse Carley, bătînd cu palma în tejghea.

Pe urmă, scoase din buzunar o cutie de chibrituri şi aprinse un arzător sub vas. Apoi se adresă lui Kate:

– Eu şi Evelyn am adus nişte cartofi prăjiţi şi sosul ăsta. Numai să gustaţi. Sînt nemaipomenite!

Carley înmuie doi cartofi în vasul de deasupra flăcării şi dădu cîte unul celor două femei din spatele tejghelei.

– Mmm! exclamă Kate. E foarte bun. Ce este?

– Sos cu *chili*.

Carley îşi duse mîna la frunte într-un gest teatral.

– Am stat o mulţime de timp lîngă aragaz ca să pregătesc astea.

– O, Carley, nu trebuia, spuse Kate, înmuind

încă un cartof în sos. Dar sînt minunaţi.

Sarah fu de acord cu ea.

– Aş vrea să-mi dai şi mie reţeta.

Carley se aplecă spre ele cît îi permitea pîntecul umflat.

– Este foarte complicată, dar dacă promiţi să n-o spui nimănui...

Aruncă o privire peste umeri.

– Încălzeşti două conserve de *chili,* după care adaugi două kilograme de brînză grasă şi amesteci pînă se topeşte.

– Asta-i tot? întrebă Sarah.

Carley zîmbi.

– Asta-i tot.

– Sună ciudat, dar are un gust minunat.

– Mă bucur că vă place. Mă duc s-o ajut pe Evelyn să despacheteze restul.

Carley le făcu cu mîna în semn de rămas-bun.

– Ne vedem mai tîrziu.

După aceea, dispăru în mulţime.

Cîteva minute mai tîrziu, un fluierat ascuţit spintecă aerul şi conversaţiile se stinseră. Need se urcă pe un scaun din colţul sălii şi flutură o bucată de hîrtie.

– Am primit primele rezultate. Situaţia este următoarea: Chisholm, cinci sute patruzeci şi trei; Hobbs, douăzeci şi şase.

Mulţimea începu să aplaude, să fluiere şi să strige.

Sarah se întoarse spre Kate; zîmbind.

– Ţi-am spus eu.

Bătrînul Hank rîdea în hohote şi împinse halba către Kate ca să i-o umple din nou.

– Nu pot să-mi dau seama cine au fost ăia douăzeci şi şase de tîmpiţi care au votat pentru Dwight. Probabil au fost rudele din partea lui taică-său.

Rapoartele continuară să sosească şi, înainte de nouă şi jumătate, Need era deja declarat învingător. Zîmbind şi strîngînd mîinile celor prezenţi, el îşi croi drum prin mulţime şi veni în spatele tejghelei, lîngă Kate. O luă în braţe şi o lipi de el. Apoi o sărută pe ureche şi întrebă:

– S-ar părea că peste o săptămînă depun jurămîntul. Ce-ai zice să te căsătoreşti cu noul şerif?

Kate simţi cum i se usucă gura.

În dimineaţa următoare, imediat după ce Need plecă la casa de la fermă, Kate îşi îndreptă umerii, trase aer în piept şi se îndreptă spre telefonul din

colţul barului. Trebuia să plece. Avea să fie cel mai greu lucru din viaţa ei. Mai greu decît să depună mărturie la proces, mai greu decît suportase trădarea lui Mark. Dar nu avea de ales. Ştiuse că avea să vină ziua aceasta şi dacă amîna, nu făcea decît să-şi prelungească suferinţa.

Introduse fisa şi formă numărul.

După ce vocea de la celălalt capăt al firului repetă numărul pe care îl formase, Kate spuse:

– Vreau să vorbesc cu Brian Silva. E urgent. Ştiu că a fost operat, dar cred că şi-a revenit suficient, încît să poată vorbi cu mine. Nu, nu vreau să vorbesc cu altcineva. Sînt Jennifer Barton, sînt martor sub protecţie şi am necazuri.

– Aţi putea să-mi spuneţi unde vă aflaţi? spuse vocea din telefon. Vom trimite pe cineva să vă ia.

– Nu. O să plec de aici peste puţin timp. Mai dau eu telefon mîine după-amiază. Vă rog. Aranjaţi să vorbesc direct cu Brian.

Vocea i se frînse şi trînti receptorul în furcă. Deşi strîngea receptorul cu toată puterea, mîna îi tremura. Un gust amar îi urcă în gură.

Începuse sfîrşitul.

Îşi întoarse capul şi se uită la masa unde îl văzuse prima oară pe Need, cu cîteva săptămîni în urmă. Era iarăşi miercuri şi barul era închis. Mai

avea încă o zi şi o noapte de stat cu el... după care avea să ia un autobuz şi avea să plece.

Need mai învîrti o dată şurubul din uşa de la intrare şi îşi ridică privirea. Kate urca pe cărare spre el, cu un coş în mînă. Era îmbrăcată în blugi, purta pălărie şi cizme, avea părul legat într-o coadă pe spate şi un zîmbet luminos întipărit pe faţă. Need simţi că-i explodează inima.

Îi întinse mîna şi ea se lipi de pieptul lui, de parcă fusese special croită pentru locul acela.

– Hai înăuntru să vezi ce au făcut zugravii.

– Au terminat deja? întrebă ea.

– Adineauri au plecat.

Trecură prin camerele care începeau să arate a casă. Need se gîndea deja să termine şi dormitoarele de la etaj... şi poate să adauge o cameră pentru copii la parter. Ştia că Kate avea să fie o mamă grozavă şi aproape că o vedea cu un pîntec la fel de rotund ca al lui Carley Patrick.

– Este foarte drăguţ, spuse Kate cînd intrară în bucătărie.

Trecu cu mîna peste rafturi şi peste suprafaţa lucioasă a chiuvetei.

– Tapetul pe care l-am ales o să arate minunat aici.

– Mda. Şi tu arăţi minunat aici.

Zîmbind, el îşi înfipse degetele în cureaua de la pantaloni şi şi-o imagină făcînd prăjiturile pe care spusese mereu că le-ar fi făcut dacă ar fi avut un cuptor bun.

– Tapetul va fi pus mîine, după care vor fi finisate podelele, iar luni se pun mochetele. Vrei să mergem să alegem mobila azi?

O umbră trecu peste faţa ei.

– Nu în după-amiaza asta. Hai să mai aşteptăm cîteva zile.

Kate îi întinse coşul pe care îl avea în mînă.

– Am adus mîncarea pentru prînz.

– Vrei să mîncăm în noua noastră sufragerie?

– Miroase a vopsea. Eu mă gîndeam să luăm caii şi să mîncăm la iarbă verde, sus, pe deal. Ai ceva împotrivă?

– Cred că e o ideea bună. Mă duc să înşeuez caii şi mă întorc imediat.

Kate simţea cum i se punea un nod în gît, pe măsură ce se îndepărtau de casă. Întotdeauna visase să aibă un cămin precum cel pe care îl construia Need. I se sfîşia inima la gîndul că nu avea să trăiască acolo împreună cu el, că n-o să rîdă niciodată acolo împreună cu el, n-o să facă

niciodată dragoste acolo cu el. Că n-o să poarte niciodată în pîntec copiii lui. Că n-o să îmbătrînească alături de el.

Ce mult o tenta să uite de responsabilităţile ei, să uite de Brian Silva şi de procese, şi de fugă. Dar nu putea. Nu putea face asta, după cum nu putea înceta să-l iubească pe Need. Ambele lucruri erau imposibile. Poate că, îşi spuse ea, agăţîndu-se de un fir subţire de speranţă, poate cîndva, în viitor, lucrurile se vor linişti şi ea va putea să se întoarcă.

Poate.

Nu. Nu va putea să se întoarcă niciodată. Iar Need trebuia să-şi vadă de viaţa lui. Să se căsătorească. Să aibă copii.

Gîndul că el ar putea să-şi trăiască viaţa alături de altcineva, aproape că îi smulse inima din piept. Strînse din dinţi şi clipi cu furie să-şi alunge lacrimile.

Cînd ajunseră pe vîrful dealului, unde îi plăcea ei atît de mult, Need o ajută să coboare de pe Starlight.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă el, încruntîndu-se.

Ea zîmbi.

– Nu. Nu s-a întîmplat nimic.

El îi cercetă faţa cu atenţie.

– Nu prea arăţi ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. E ceva ce nu-ţi place la casă? Dacă e aşa, spune despre ce este vorba şi schimbăm imediat.

Ea se întoarse cu spatele la el, se rezemă de pieptul lui şi privi în vale, spre locul unde se vedea casa.

– Casa este perfectă. Îmi place foarte mult.

Apoi se răsuci încet şi îşi ridică ochii spre faţa bărbatului care îi umplea viaţa de bucurie. Îl mîngîie pe obraz.

– Şi tu eşti perfect. Te iubesc atît de mult!

Îl strînse cu putere în braţe.

– Te iubesc foarte mult. Să nu uiţi niciodată asta.

– Nu cred că o să uit, din moment ce o să mi-o spui în fiecare zi în următorii cincizeci de ani.

– Fă dragoste cu mine, Need. Aici.

El o legănă în braţe şi o ţinu strîns.

– Înainte de prînz sau după? o întrebă el amuzat.

– Înainte, după şi în timpul prînzului. Toată ziua şi toată noaptea.

El izbucni în rîs.

– Nu ştiu cît o să rezist, dar o să fac tot posibilul să-ţi îndeplinesc dorinţa.

Need luă o pătură de pe spatele calului şi o

întinse pe un petic de iarbă. Se dezbrăcară grăbiţi, printre sărutări disperate, fierbinţi.

Kate voia să-i sărute fiecare bucăţică de piele, să-l atingă, să-l simtă, să şi-l încrusteze în memorie cu degetele, cu ochii, cu gura, El încercă să facă dragoste cu ea cu tandreţe, dar disperarea ei îl făcu să se dezlănţuie cu sălbăticie. Kate nu simţea duritatea pămîntului de dedesubt. Îl muşcă de umăr, îşi înfipse unghiile în coapsele lui, în strînse în braţe, să-l simtă cît mai aproape.

Plăcerea se dezlănţui în ea ca o furtună.

După aceea, Kate se agăţă de el şi lacrimi fierbinţi începură să-i curgă pe obraz.

Need o strînse în braţe şi o linişti cu mîngîieri şi cu şoapte.

– Katie, iubito, ce s-a întîmplat?

Ea scutură din cap şi-şi lipi buzele de pieptul lui.

– Te iubesc atît de mult, Need. Te iubesc atît de mult, încît simt că mor. Este atît de minunat, încît mă doare. Ştiu că ţi se pare aiurea, dar este adevărat.

– Nu mi se pare aiurea. Şi eu te iubesc la fel. Uneori am impresia că o să-mi explodeze inima şi că trupul şi mintea mi se topesc. N-am mai simţit niciodată aşa, Katie. Cred că m-ai vrăjit.

Rămaseră multă vreme îmbrăţişaţi, apoi se

hotărîră cu greu să se ridice de pe pătură şi să se îmbrace. Mîncară de prînz, apoi încălecară şi o luară de-a lungul pîrîului. Need verifica gardurile din jurul fermei, în timp ce Kate încerca să-şi imprime în memorie fiecare piatră şi fiecare fir de iarbă.

După-amiaza tîrziu, după ce scoaseră şeile de pe cai şi îi duseră în grajd, Kate o luă pe Starlight de gît, îşi frecă obrazul de grumazul ei şi-şi luă în tăcere rămas-bun. Ar fi vrut să se mai plimbe încă o dată prin casa cea nouă, dar refuza să se mai lase chinuită de visuri inutile.

Se îndreptară către bar, ţinîndu-se de talie. Pentru ultima oară, se gîndi Kate. *Pentru ultima oară.*

– Ce-ai zice să ne punem haine de sărbătoare şi să mergem la cină într-un loc special în seara asta? o întrebă Need după ce intrară în bar.

– Cred că e o idee bună.

– Vrei să faci tu duş prima sau mă laşi pe mine?

Ea zîmbi.

– Am putea să facem duş împreună.

El se încruntă.

– Mmm, mai bine nu.

Ea îl privi mirată.

– De ce naiba nu? Trupul tău nu are nici un

cusur. Şi eu îţi cunosc trupul... foarte bine.

Îi zîmbi provocator, se frecă de el şi îl mîngîie pe şolduri.

– Nu e vorba de modestie. Este...

Need duse mîna la plasturele de pe ochi.

– Need Chisholm! Crezi că mă sperii pe mine cu o nimica toată?

Need zîmbi strîmb.

– *O nimica toată?*

– Da. O nimica toată. Un moft. Ei bine, nu sînt atît de bleagă, încît să mă las impresionată de o rană minoră.

– Nu este deloc minoră. Arată destul de rău.

– Rău? Habar n-ai ce înseamnă rău. Ca asistentă, am văzut lucruri care te-ar face să cazi în genunchi şi să săruţi pămîntul drept recunoştinţă că nu ai avut parte de aşa ceva.

Îi dădu o palmă peste fund.

– Şi-acum, dă hainele jos şi treci la duş!

– Am înţeles, să trăiţi!

Need îşi scoase pălăria şi îşi descheie cureaua.

În scurt timp erau amîndoi goi-puşcă. Need nu-şi dăduse plasturele jos. Kate întinse mîna spre el, dar Need o prinse de încheietură. Cum să-l convingă oare? Îi veni o idee şi zîmbi.

– Dacă îmi arăţi ochiul, ţi-i arăt şi eu pe-ai mei.

El se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Am un secret.

Kate aplecă faţa, îşi scoase lentilele de contact şi îşi ridică ochii spre el.

– Poftim.

– Ce înseamnă asta? Se uită neîncrezător la ochii ei.

– Sînt albaştri.

– Da. Acum mă iubeşti mai puţin?

– Sigur că nu. Dar de ce ai purtat lentile de contact?

Ea înălţă din umeri.

– Uite-aşa. Acum scoate naibii plasturele ăla şi hai să facem duş.

Se răsuci pe călcîie şi se îndreptă spre baie.

După un minut, Need intră în baie, fără plasture. Dar părea îngrozitor de jenat şi încerca să-şi ferească obrazul stîng. Dar ea nu-i dădu pace.

Îi prinse faţa-n palme, i-o întoarse către ea şi îi examină ochiul cu îndrăzneală. O trecu un fior cînd se gîndi la durerea prin care trebuie s-o fi îndurat Need, dar îşi păstră faţa inexpresivă cît timp îi studie rana.

Kate se ridică pe vîrfuri, în trase capul în jos şi îi sărută ochiul cu blîndeţe.

– Te iubesc, Need. Cu tot ce-ţi aparţine.

– O, Katie! gemu el, strîngînd-o în braţe. Te iubesc atît de mult!

Făcură duş pe îndelete.

– Bună dimineaţa, somnoroaso!

Need se aplecă şi o sărută pe obraz. Ea simţi mirosul cafelei de dimineaţă din respiraţia lui şi îi simţi gustul pe limbă.

Se întinse şi îşi încolăci braţele pe după gîtul lui.

– S-a făcut deja dimineaţă?

– Da. Dar nu prea am dormit azi-noapte. Ce-ar fi să mai dormi cîteva ore? Eu trebuie să mai lucrez la casă.

– Chiar trebuie?

Îşi frecă nasul de obrazul lui.

– Da. Aş prefera să rămîn aici, cu tine, dar am treabă. Vii şi tu mai tîrziu să vezi tapetul?

Ea ezită, fiindcă era nevoită să mintă.

– Poate după-amiază.

El o sărută grăbit.

– Bine. Ne vedem atunci.

Kate se rostogoli pe o parte şi îl privi cum iese

din cameră. Stomacul i se strînse şi i se puse un nod în gît.

– Need?

El se opri în prag şi se uită la ea.

– Te iubesc, îi spuse Kate cu o voce răguşită.

El zîmbi.

– Şi eu te iubesc, Katie.

După ce auzi închizîndu-se uşa din spate, se dădu jos din pat. Strînse din dinţi cu hotărîre să-şi ţină lacrimile în frîu, făcu patul şi se îmbrăcă. Bău un pahar cu lapte, apoi împachetă tot ce avea în două sacoşe galbene. Îi dădu telefon lui Inez şi o rugă să lucreze în locul ei pînă la sfîrşitul săptămînii. Cliff şi Inez aveau de gînd să se întoarcă oricum la lucru cu program normal. După aceea, mai trecu o dată prin salon.

Îşi plimbă degetele pe suprafaţa lăcuită a tejghelei şi lăsă amintirile să i se deruleze în minte. Prima oară cînd îl văzuse pe Need. Noaptea în care barul îşi schimbase numele în *Chez Ace*. Ida făcînd hamburgeri. Seara de după alegeri. Inez... bătrînul Hank... Carley... Evelyn şi Sarah... Stella şi Ed şi toţi prietenii pe care şi-i făcuse. Şi Need. Tot timpul Need.

Lăsase la urmă partea cea mai grea. Biletul.

Repetase în minte cuvintele de sute de ori. Pînă la urmă, alese doar cîteva propoziţii. Îi părea

rău, dar trebuia să plece şi nu putea să explice. Nu avea să se mai întoarcă. Îl iubea.

Puse biletul la vedere pe perna lui şi aşeză lîngă el pălăria ei de cowboy. Cu vaca purpurie de pluş sub braţ, luă sacoşele şi ieşi afară să aştepte autobuzul.

Capitolul 12

Need rămase cu ciocanul ridicat în aer. Îl străbătu un fior ciudat care îi zburli părul de pe ceafă. Nu mai avusese niciodată o asemenea senzaţie, dar îi veni în minte Ida, care spunea că simţea cum i se plimbă o gîscă pe mormînt.

Kate. Nu ştia să spună de ce, dar ştia că avea legătură cu Kate. Aruncă ciocanul din mînă şi parcurse drumul pînă la bar în fugă.

Împinse uşa cu atîta putere, încît o izbi cu mînerul de perete şi strigă: „Kate! Kate! Traversă holul în fugă. Localul era ciudat de rece şi gol, de parcă se stinsese viaţa în el.

– Kate!

Nimic.

Simţi cum îl invadează panica.

– Kate! Unde naiba eşti? ţipă el, alergînd din cameră în cameră.

Cînd intră în dormitor, găsi patul făcut şi o bucată de hîrtie pe pernă. Smulse biletul de pe pat şi îl citi.

Sîngele îi îngheţă. Genunchii i se înmuiară.

– Nu! Dumnezeule, nu! se tîngui el.

Alergă afară şi ajunse la timp ca să vadă un autobuz oprind în vîrful dealului, apoi dispărînd. Se repezi la camionul lui, sări în cabină şi porni în urma autobuzului.

În mai puţin de cinci minute îl ajunse din urmă şi începu să claxoneze. Şoferul nu-i dădu nici o atenţie. Need depăşi autobuzul continuînd să claxoneze şi-i făcu şoferului semn să oprească. Acesta continuă să-l ignore.

Înjurînd în gura mare, Need apăsă pedala pînă la fund, ţîşni înaintea autobuzului şi-i tăie calea, forţîndu-l să oprească. Sări din camion şi se năpusti cu pumnii pe uşa autobuzului. Uşa se deschise cu un poc̦net şi şoferul apăru în cadrul ei cu un ciomag în mînă.

– Ce dracu' faci, omule? Vrei să ne omori pe toţi? îl întrebă şoferul.

– Îmi pare rău. Sînt Need Chisholm, şeriful districtului şi am ceva de discutat cu unul dintre pasageri.

Încercă să treacă de şofer şi să urce în autobuz, dar şoferul, un individ cu un gît ca de taur şi care trebuie să fi cîntărit peste o sută de kilograme, îi stătu în cale.

– Arată-mi insigna.

– Nu o am la mine.

– Atunci nu te urci în autobuzul ăsta ca să discuţi cu nimeni.

Ba avea să urce! Avea să ajungă la Kate chiar dacă era nevoie să-l omoare pe ticălosul ăsta şi să calce peste cadavrul lui.

– Hei, şoferule! strigă o voce de femeie, pot să garantez eu pentru el. Îl cheamă cu adevărat Need Chisholm şi chiar este şerif. Am votat eu pentru el.

– Şi eu, interveni altă voce din spate.

Şoferul pufni nemulţumit, dar se dădu la o parte.

– Numai să te grăbeşti, şerifule, fiindcă am de respectat un orar.

– N-o să dureze mult, spuse Need printre dinţi.

Urcă în autobuz şi începu să o caute pe Kate. O găsi pe la jumătatea autobuzului, ghemuită într-un scaun de la fereastră. Îşi ţinea capul în jos.

Îşi trăsese pălăria pe faţă şi strîngea vaca de pluş în braţe.

Tremurînd de teamă amestecată cu furie, Need îşi puse mîinile în şolduri.

– Unde naiba crezi că te duci?

– Plec, murmură ea.

– De ce?

– Ţi-am lăsat un bilet în care îţi explicam totul.

– Un *bilet*? Trei propoziţii nenorocite care nu spuneau nimic? Asta numeşti tu explicaţie?

– Nu ai să primeşti alta.

– Ce vorbeşti! Uită-te la mine, Kate. Fir-ar să fie, uită-te la mine!

Cînd îşi ridică faţa spre el, ochii îi erau plini de lacrimi şi Need simţi că se înmoaie. Dar trebuia să lupte pentru viaţa lui.

– Este din cauza asta?

Arătă cu mîna spre plasturele de pe ochi.

– Ăsta e motivul pentru care ai fugit ca un pui speriat?

Ea păru îngrozită.

– Nu! Bineînţeles că nu!

– Am făcut ceva care să te jignească sau să te supere?

Ea scutură din cap.

– Atunci e din cauza doctorului?

– Care doctor?

– Weber. Vrei să...

– Sssst! Nu!

Ea îşi roti înspăimîntată privirea în jur, cercetînd feţele pasagerilor care stăteau atenţi la ce vorbeau ei.

– Te rog, fii bun şi pleacă. *Te rog*!

Se ghemui şi mai tare pe scaun.

– Întîi să-mi răspunzi la o întrebare.

Vocea lui deveni tandră.

– Mă iubeşti?

Lacrimile începură să curgă şiroaie pe obrajii ei şi arăta atît de nefericită, încît el nu voia decît s-o ia în braţe şi s-o liniştească. Ea dădu din cap că da.

– Atît voiam să ştiu.

O trase de pe scaun şi o aruncă pe umăr cu vaca de pluş cu tot.

– Need! ţipă ea. Pune-mă jos!

– Nici gînd. Ai să mergi cu mine acasă, acolo unde-ţi este locul. Dacă ai vreo problemă, indiferent care ar fi ea, o s-o rezolvăm împreună.

Toată lumea aflată în autobuz începu să rîdă şi să aplaude.

Cînd trecu printre scaune cu Kate pe umăr, femeia în vîrstă strigă:

– Iuu-huu, şerifule!

Need îşi întoarse capul. Femeia îi zîmbi şi îi

întinse două sacoşe galbene.

– Cred că sînt ale ei.

El îşi împinse pălăria pe spate, spuse „mulţumesc" şi luă sacoşele. Îl salută pe şofer din cap, coborî din autobuz şi o duse pe Kate în camion.

În drum spre casă, ea nu scoase nici un cuvînt. Stătu ghemuită în colţul cabinei, cu ochii aţintiţi pe fereastră.

Kate stătea la o masă din bar şi Need era aşezat în faţa ei. Nu se simţise niciodată atît de nefericită. Nu numai că, prin comportamentul lui, o pusese într-o poziţie penibilă, dar ar fi putut să-i pună viaţa în pericol. Dacă cineva din autobuz ar fi făcut legătura între numele doctorului Weber şi moartea lui, mai întîi ar fi apărut poliţia, apoi mass-media, apoi...

Nici nu voia să se gîndească la asta.

– Cum ai aflat despre doctorul Weber? întrebă ea.

– L-am rugat pe un amic să identifice proprietarul după numerele de înmatriculare. Am încercat să mă întîlnesc cu el, dar era plecat în vacanţă.

– O, nu! gemu Kate. Habar n-ai ce ai făcut.

– Ce-am făcut? Nici n-am vorbit cu el. Ţi-am spus că era plecat în vacanţă. Sarah mi-a spus că este pe undeva, prin Europa.

– Dumnezeule! I-ai spus şi lui Sarah?

– Ce i-am spus? Nu ştiam nimic, ca să am ce să-i spun. Am rugat-o numai să se intereseze de el. Tu nu ai vrut să-mi spui nimic, iar eu voiam să ştiu ce îmi sta în cale. Acum vrei să-mi explici şi mie?

El se rezemă de spătar şi luă o înghiţitură din sticla de bere.

Ea îşi masă tîmplele, încercînd să-şi alunge vîjîitul din cap.

– Nu cred că Weber este în vacanţă. Cred că este mort. La fel şi femeia care era cu el.

– Nu l-ai omorît tu, nu-i aşa?

Ea scutură din cap.

– O, nu! Dar l-am văzut pe cel care a făcut-o. Şi el m-a văzut pe mine. Atunci am fugit. Şi am luat maşina doctorului.

– Asta era? Dumnezeule, Kate nu trebuia decît să dai telefon la poliţie!

– Este mai complicat decît atît.

– Atunci explică-mi. Ţi-am spus că sînt în stare să înţeleg şi lucruri complicate.

Momentul adevărului sosise. Îi datora o explicaţie. Oricum, după ziua de azi, nu mai conta.

Procurorul avea să vină s-o ia, va primi reşedinţă în altă localitate şi va primi iarăşi un nume nou.

Luă o înghiţitură de lapte, în speranţa că o să-i mai dilueze acidul din stomac.

– Ai auzit vreodată de WITSEP?

– Nu este programul de protejare a martorilor?

Need se încruntă.

– Eşti...

Ea încuviinţă din cap.

– Sînt inclusă în program de cîţiva ani. Aşa că, dacă m-aş fi dus la poliţie ca martor la uciderea doctorului Weber...

– Riscai să te desconspiri.

– Exact. Omul meu de legătură din biroul procurorului a suferit un atac de cord, iar eu am socotit că e mai bine să stau ascunsă o vreme şi să aştept. Nu m-am aşteptat să mă îndrăgostesc de tine şi să-ţi încurc viaţa.

– Să-mi încurci... Ei, vezi-ţi de treabă!

El o apucă de mînă şi o trase pe genunchi. O strînse în braţe şi îşi culcă obrazul pe părul ei.

– Nu mi-ai încurcat viaţa. Oricum, nu era cine ştie ce de ea pînă să apari tu. De ce nu mi-ai spus totul de la început, în loc să fugi? Nu ai avut încredere în mine?

– Ba da, dar... Da, am încredere în tine.

– Dar?

– Mi s-a mai întîmplat să intru în încurcătură pentru că am avut încredere în oameni. Dar nu este vorba numai de încredere. Need, am niște obligații. S-ar putea să se rejudece cazul și, dacă va fi așa, va trebui să depun mărturie din nou. Este periculos să te afli în preajma mea. Și dacă va trebui să mă stabilesc în altă localitate? Nu-ți puteam cere să renunți la afacerile tale și la pămîntul tău ca să vii cu mine.

– De ce nu?

Ea îl apucă de cămașă și îl scutură.

– Need, tu iubești locul acesta. Știu cît de mult înseamnă pentru tine. Casa e aproape terminată și tocmai ai fost ales șerif.

– Dacă ar fi să aleg, tu ai cîștiga fără nici o îndoială. Și oricine ar avea de gînd să-ți facă vreun rău, va trebui mai întîi să treacă de mine. O să vin cu tine oriunde, chiar de-ar fi nevoie să pleci în Alaska.

– Adevărat?

– Da.

O sărută tandru și o mîngîie pe obraz.

– Iubito, crezi că-mi pasă mai mult de o bucată de pămînt și de un morman de cherestea decît îmi pasă de tine? Casele pot fi construite oriunde și oamenii pot să-și aleagă alt șerif. Dar nu există decît o Kate Miller.

Pufni în rîs.

– Cred că va trebui să corectez ceea ce ştiu despre tine. Kate Miller nu este numele tău adevărat, nu-i aşa?

Ea oftă.

– Nu. am avut mai multe nume.

– Ce-ar fi s-o iei de la început şi să-mi spui toată povestea?

– Peste puţin timp trebuie să vină Inez să deschidă barul. I-am dat eu telefon înainte să plec.

– Atunci hai să luăm o cameră la motel. Arunc imediat nişte haine într-o sacoşă. Tu ai bagajul gata făcut.

Descălţat, cu Kate în braţe, Need stătea proptit pe perne în patul dintr-un motel din Austin. Lui Kate îi trebuiseră aproape trei ore ca să relateze întreaga poveste, începînd cu momentul în care îl văzuse pe criminalul din New Jersey, apoi continuînd cu procesul, mutarea în altă localitate, deconspirarea, iarăşi mutarea în altă localitate, schimbarea calificării, mutarea în Atlanta, mutarea în San Antonio, înpuşcăturile din blocul unde locuia, cum ajunsese la *Asul din mînecă*.

Need îşi lipi obrazul de părul ei.

– Doamne, iubito, ai trecut prin iad!

– Ştiu. Am fost acolo.

– Nu-i nimic, de-acum sînt eu lîngă tine. Hai să vedem ce putem face ca să punem capăt harababurii. Mai întîi, să începem cu Weber. Spui că nu a apărut nimic în ziare despre moartea lui?

Ea scutură din cap.

– Nici un cuvînt.

– Atunci poate nu este mort.

Need întinse mîna după telefon.

– Ce ai de gînd să faci?

– Să dau telefon la biroul lui.

Need scoase din portofelul lui o bucată de hîrtie.

– Am aici numărul lui.

Formă numărul, iar Kate aşteptă încordată.

– Doctorul Weber este acolo?

Urmă o pauză, apoi Need îi făcu cu ochiul.

– Înţeleg... Nu, nu am nici un mesaj.

Închise telefonul şi zîmbi.

– Weber este cît se poate de viu. Era ocupat cu un pacient.

Kate scoase un ţipăt de bucurie, apoi începu să rîdă şi-l sărută pe Need.

– Trăieşte! Dar ce s-a întîmplat?

– Să mă ia naiba dacă ştiu. Ce-ar fi să încerci

să iei din nou legătura cu Silva? Poate că cei de la procuratură reuşesc să afle ceva.

Ea formă numărul acela special şi, spre surprinderea ei, primi imediat legătura cu Brian.

– Unde naiba ai fost? o întrebă el.

– Nu mă mai certa şi tu, Brian. Am avut destule necazuri. În plus, nu uita că suferi de inimă.

Îi relată întregul episod referitor la Weber, la amanta lui, la criminal, la fuga ei cu maşina doctorului, la momentul în care dusese maşina înapoi.

– Dar tocmai am aflat că Weber nu este mort, aşa că nu ştiu ce s-a întîmplat.

– Unde te afli acum? o întrebă el.

– În Austin.

– Te afli într-un loc sigur?

– Da. Sînt împreună cu proaspăt alesul şerif al districtului. O să aibă el grijă de mine.

Kate îi făcu cu ochiul lui Need.

– Chiar aşa, murmură el, sărutîndu-i lobul urechii.

– Rămîi unde eşti, spuse Brian. O să văd care e situaţia şi vin mîine cu avionul la Austin. Trebuie să stăm de vorbă.

Kate îi dădu numele hotelului şi fixară ora de întîlnire.

După ce puse receptorul jos, Need îi dădu o palmă peste fund.

– Femeie, sînt mort de foame. Hai să facem un duş, să ne îmbrăcăm şi să mergem undeva să mîncăm o friptură.

Ea începu să rîdă.

– Ştii ce se întîmplă cînd facem duş împreună.

– Mda.

Zîmbi.

– Nu-i nimic, există room-service.

Se auzi o bătaie în uşă. Kate se uită pe vizor.

– Este Brian Silva, îi spuse ea lui Need.

– Atunci deschide uşa şi lasă omul să intre.

– Am emoţii.

Îşi şterse palmele de pantaloni, apoi deschise uşa. În prag stătea un bărbat cu umeri largi şi cu părul grizonat.

– Bună, Brian. Intră.

Bărbatul zîmbi.

– Mă bucur să te văd. Sînt cîteva săptămîni de cînd încercăm să luăm legătura cu tine şi începusem să ne facem griji văzînd că nu te găsim. Ştii că ţi-ai lăsat deschisă uşa la apartament şi poşeta pe masa de la bucătărie?

– Dumnezeule, nici nu m-am gîndit la asta. Mă

mir că nu am fost jefuită.

– Totul pare neatins.

Brian aruncă o privire spre Need.

– O, îmi pare rău, spuse ea. Brian Silva, Need Chisholm. Tocmai a fost ales şerif într-un district aflat ceva mai departe de aici.

Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile şi Brian îl studie pe Need cu atenţie.

– Need Chisholm? Eşti călăreţul de rodeo.

– Exact.

– Nu mai spune! Te-am văzut călărind de multe ori. Eşti idolul fiului meu, Rick.

– Rick? Rick Silva este fiul tău? Nu mai spune. Ce mică-i lumea, nu-i aşa? Rick o să cîştige mulţi bani peste cîţiva ani. Este un călăreţ foarte bun.

– Mi-a părut rău cînd am auzit că ai avut accidentul acela. Te-ai retras definitiv? Presupun că da, din moment ce eşti şerif acum.

– Da, a trebuit să renunţ definitiv. Dar nu voi fi şerif în mod oficial decît săptămîna viitoare.

Kate tuşi semnificativ.

– Dacă aţi terminat de depănat amintiri, am putea să ne ocupăm de problemele pe care le avem?

Făcură amîndoi cîte o figură jenată, apoi Need zîmbi.

– Îmi pare rău, draga mea. Ia loc, Brian. Ce zici

de o ceaşcă de cafea?

Kate şi Brian se aşezară la masă şi Need pe colţul patului. Brian se uită la Need, apoi din nou la Kate.

– O, e-n ordine, spuse ea. Ştie totul.

Need zîmbi din nou.

– Urmează să ne căsătorim.

Brian se ridică în picioare şi îi întinse mîna.

– Felicitări. Mă bucur să aud asta.

Apoi se întoarse spre Kate.

– Jennifer, ţi-ai ales un bărbat pe cinste.

– În momentul acesta mă numesc Kate Miller şi ştiu că este un bărbat pe cinste. Dar încă nu m-a cerut de soţie şi eu încă nu am spus da. Am putea să discutăm asta mai tîrziu? Ce ai aflat despre doctorul Weber şi despre femeia din apartamentul lui?

Brian pufni în rîs.

– În afară de faptul că a tras o sperietură grozavă şi că a trebuit să stea ascuns vreo cîteva zile, Weber se simte bine. La fel şi femeia. S-ar părea că fostul ei soţ s-a supărat pe ea din cauza aventurii cu doctorul Weber, le-a făcut o vizită, i-a prins în pat şi l-a atacat pe doctor cu o puşcă cu sare. Weber nu a spus cine era femeia, iar omul nostru nu a făcut plîngere. Weber a fost plecat în Europa şi a fost necăjit să constate că-i lipseşte

maşina cînd s-a-ntors. Dar acum şi-a recăpătat *Porsche*-ul şi n-o să pună întrebări dacă nu-l deranjează nimeni.

Lui Kate nu-i venea să creadă.

– Vrei să spui că am trăit atîta timp cu spaima în suflet degeaba?

– Cam aşa ceva.

– Dar bărbatul cu puşca a vrut să vină după mine.

– Probabil că voia să-ţi explice.

Ea îşi îngropă faţa în palme.

– Sfinte Sisoie!

– Şi mai am cîteva noutăţi, spuse Brian pe un ton solemn. De aceea am încercat să luăm legătura cu tine.

Inima lui Kate încetă să mai bată. Ştia că era vorba despre recursul la proces. Nu voia să audă că trebuia să se întoarcă în New Jersey şi să treacă din nou prin toate chinurile acelea. Închise ochii, se pregăti să suporte ce era mai rău şi şopti:

– Spune-mi.

– Recursul lui Victor a fost respins.

Ea începu să respire din nou.

– Slavă Domnului!

– Mai este ceva. În dimineaţa după ce i-a fost respinsă cererea de recurs, a fost înjunghiat într-o

încăierare din închisoare. După două zile, a murit.

Kate îşi îndreptă privirea spre Need. El se ridică de pe scaun şi întinse mîinile. Ea îi căzu în braţe.

Need o strînse la piept şi îl întrebă pe Brian:

– Înseamnă că s-a sfîrşit?

– În general, da. Există încă şansa ca vreo rudă din familie sau vreunul dintre prietenii lui să caute să se răzbune, dar dacă Jennifer... Kate... stă retrasă, nu credem că vor fi probleme.

Se ridică în picioare.

– Acum trebuie să ajung la aeroport.

– Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc foarte mult.

Kate luă mîinile lui Brian în ale sale şi îl sărută pe obraz.

– Vrei să mai faci un singur lucru pentru mine?

– Dacă stă în puterea mea...

– Schimbă-mi toate actele pe numele Kate Miller. Pentru mine a fost un nume cu noroc.

Brian zîmbi.

– Nici o problemă. Să mă invitaţi la nuntă.

După ce Brian îşi notă noua ei adresă şi plecă, Kate îl îmbrăţişă strîns pe Need.

– Nici n-am cuvinte să-ţi spun cît de minunat mă simt. Cît de liberă, pentru prima oară după atîţia ani. S-a terminat cu fuga, cu ascunzătorile, cu schimbarea numelui.

El o sărută pe nas.

– Ei bine, cred că ai putea să-l mai schimbi totuşi o dată. În Chisholm. Katie, vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Da! O, da!

Îl sărută cu toată dragostea care îi izvora din inimă, iar el îi întoarse sărutul cu aceeaşi pasiune. Kate îl strînse în braţe şi începu să rîdă de fericire.

– Vrei să mergem să alegem mobila pentru casă, fiindcă tot sîntem în Austin? o întrebă el, sărutînd-o pe ureche.

– Nu. Am un apartament plin de mobilă în San Antonio. Şi ştii ce? Parcă aş fi cumpărat-o special pentru casa aceasta. O să se potrivească perfect.

– Ştii ce? Dacă aş şti cine l-a împuşcat pe Weber în fund, l-aş căuta ca să-i strîng mîna.

– Dumnezeule, dar pentru ce?

El îi adresă zîmbetul acela atrăgător, care ei îi înmuia genunchii, şi spuse:

– Dacă n-ar fi fost el, tu nu ai fi ajuns niciodată la *Asul din mînecă*, iar eu nu te-aş fi cunoscut.

– Poate că numele lui este Soarta.

– Poate

Epilog

Mirosul de curcan la cuptor umplea casa. Pe masa din sufrageria cea nouă erau aşezate farfuriile chinezeşti primite de Kate şi de Need la nuntă şi şerveţele apretate.

Need intră în bucătărie. O găsi pe Kate la chiuvetă. O luă în braţe şi o sărută pe ureche.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu. Totul este sub control. Ida a adus o plăcintă şi o prăjitură cu ananas. Eu am făcut un tort de ciocolată pentru Sarah şi pentru mine, iar Sarah aduce o salată de cartofi.

El o bătu uşor pe pîntecul rotunjit.

– Juniorul se simte bine?

– Se simte foarte bine.

– N-ar trebui să mai stai puţin jos?

Ea începu să rîdă.

– Mai are încă cinci luni pînă să vină pe lume, iar eu stau în fiecare zi în picioare la clinică.

– Eşti sigură că n-o să vrei la serviciu după ce se naşte copilul?

– Da. Vreau să-l văd cum creşte. După ce merge el la şcoală, o să-mi iau o jumătate de normă.

În timp ce Need îşi turna o ceaşcă de cafea, ea se şterse pe mîini şi îşi scoase şorţul. Apoi îşi aranjă părul.

– Eşti sigur că arăt bine?

El o sărută.

– Arăţi minunat. Ca de obicei. Sper că nu ai emoţii fiindcă vine familia mea de sărbătoarea Recunoştinţei?

– Din cauza lui Sarah, nu. Puţin din cauza tatălui tău.

– Dar de ce? Te adoră.

– Nu ştiu. Pare o persoană atît de impozantă!

Need zîmbi.

– Este doar o aparenţă.

Ea începu să rîdă şi ieşiră împreună pe veranda din faţa casei. Era o zi caldă pentru în-

ceputul lui noiembrie. Se aşezară în leagăn să aştepte sosirea lui Joe şi a lui Sarah. Kate privi în depărtare spre pajiştile încă verzi şi se gîndi cît de norocoasă fusese că-l întîlnise pe Need. Anul care trecuse fusese un an minunat. Avea pentru ce să fie recunoscătoare în această zi.

O inundă un sentiment de mîndrie. Nu ar fi putut avea un soţ mai iubitor şi mai atent. Need se descurca foarte bine ca şerif; toată lumea credea la fel. Şi ferma prospera.

– Care mai este situaţia viţeilor John Wayne? întrebă ea.

John Wayne era taurul de rasă care îi luase locul lui Matt Dillon. Avea un nume cam pompos, dar ei îl numiseră mereu John Wayne sau Ducele.

– Fac cît se poate de bine. Este puţin cam devreme să mă pronunţ, dar cred că o să avem doi tauri pe cinste.

BMW-ul lui Sarah claxonă de cum intră pe alee. Se ridicară amîndoi în picioare şi-i făcură semn cu mîna. După ce opri maşina, Sarah coborî ţinînd în mîini un castron acoperit cu celofan şi veni către ei, dar Joe rămase în urmă, făcîndu-şi de lucru cu ceva aflat în portbagaj.

– Hei, băiete! strigă Joe. Ajută-mă puţin aici.

După ce Need se duse să-l ajute, Kate o întrebă pe Sarah:

– Ce are acolo?

Sarah strîmbă din nas.

– Aşteaptă să vezi.

Need se întoarse cu un căluţ de lemn.

– Unde vrei să-l pun?

– În camera copiilor, lîngă cel cumpărat de tine.

El începu să rîdă.

– Niciodată nu sînt prea mulţi cai pentru un băiat.

Joe veni cu o cutie mare, legată cu fundă. O sărută pe Kate şi-i dădu cutia.

– Deschide-o, spuse el, vizibil încîntat de sine.

Înăuntru erau o mulţime de cămăşuţe şi căciuliţe. Toate aveau ca monogramă VIITOR SENATOR.

Kate izbucni în rîs. Need o să facă o criză.

– Acum ştiu! zise Joe.

Nedumerită de exclamaţia lui, Kate întrebă:

– Ce anume?

– De cînd te-am cunoscut mă tot întreb unde te-am mai văzut. Acum ştiu.

Pentru o clipă, ei i se tăie respiraţia. Nu spuseseră nimic despre trecutul ei, nici măcar lui Joe şi lui Sarah. Prefera ca acea parte din viaţa ei să rămînă îngropată pentru totdeauna.

Need se întoarse şi auzi ce spunea tatăl lui. O

luă pe Kate pe după umeri şi o lipi de el.

– Ştiţi? întrebă ea cu glas stins.

– Da. Îmi aminteşti de o actriţă de cinema. Kim Bassinger. Nu crezi că am dreptate, Need?

Need îşi înclină capul şi o studie cu atenţie.

– Nuu. Kate este mai drăguţă. Hai să mîncăm!

Sfîrşit